

БАРИ АЙСЛЪР АЛГОРИТЪМ

Част 1 от „Бен Тревън“

Превод от английски: Анна Христова, 2010

chitanka.info

На Наоми, Дан и Мая с любов

1.

НЕЩАТА СЕ ОПРАВЯТ

Последното, което Ричард Хилзой си помисли, преди куршумът да се забие в мозъка му, беше: „Нещата наистина започват да се оправят“.

Беше тръгнал към кантората на адвоката си Алекс Тревън, който успя да му уреди среща с Клайнър Пъркинс, цар Мидас на рисковия капитал — този човек можеше да увеличи стойността на една компания стотици пъти само като предложеше да инвестира в нея. И сега Клайнър смяташе да напише чек на него, Ричард Хилзой, гения, измислил „Обсидиан“, най-модерния алгоритъм за кодиране, пред който всички останали защитни софтуерни продукти щяха да изглеждат пълна отживелица. Алекс вече беше кандидатствал за патент и ако нещата с рисковия капитал потръгнеха, Хилзой щеше да може да си наеме офис, да си купи оборудване, да си назначи хора — всичко, от което се нуждаеше, за да комерсиализира продукта и да го качи в мрежата. След някоя и друга година щеше да направи компанията публична и акциите му щяха да струват цяло състояние. Или пък щеше да я остави частна и да стане за защитния софтуер това, което „Долби“ беше за звука, а той да рине лицензионни приходи с милиарди. Или Гугъл щеше да го купи — нали вече се занимаваха с всичко. Главното беше, че щеше да бъде богат.

А той го заслужаваше. Работеше за жълти стотинки в изследователската лаборатория на „Оракул“, пиеше „Ред Бул“ след „Ред Бул“ до късно през нощта и зъзнеше в опразнения паркинг на компанията, за да изпуши една цигара, като търпеше подигравките и присмеха, които се сипеха зад гърба му. Миналата година жена му се разведе с него, сега обаче кучката щеше здраво да съжалява. Ако имаше малко мозък в главата, щеше да го изчака да се зарине с пари и тогава да се опита да го изръси. Но тя никога не беше вярвала в него, никой не беше вярвал в него. Освен Алекс.

Слезе по напуканите външни стълби на жилищната сграда в Сан Хосе, където беше апартаментът му, и примижа срещу яркото сутрешно слънце. Чувахе рева от натовареното движение по междущатската магистрала 280 на половин пресечка разстояние — колите правеха фиууу, фиууу, скоростите на камионите скърцаха, докато се качваха по рампата на Саут Тент Стрийт, от време на време се чувахе по някой сърдит клаксон — но за пръв път това, че живееше до самата магистрала, не го притесняваше. Не го смущаваха нито евтините велосипеди, ръждясалите барбекюта и мръсните пластмасови контейнери, наблъскани до стената на съседната сграда, нито вонята, която есенният вятър разнасяше от преливащата кофа за боклук на паркинга.

Защото Алекс щеше да му осигури изход от клоаката. „Оракъл“ бяха клиенти на фирмата на Алекс, а Хилзой беше контактът му по патентите в „Оракъл“. Първоначално изобщо не се впечатли. Един поглед към русата коса на Алекс и зелените му очи бе достатъчен да го вземе за поредния хубавец — богати родители, подходящи училища, както си му беше редът. Но скоро трябваше да признае, че Алекс си разбира от работата. Оказа се, че не е само адвокат, но има и диплома от „Станфорд“ — беше учил електроинженерство, също като Хилзой, и имаше докторска степен по компютърни науки. Разбираше толкова от програмиране, колкото и самия него, дори може би повече. Когато най-накрая Хилзой събра кураж да го дръпне настрана и да го попита дали да патентова „Обсидиан“, Алекс веднага схвана за какво става дума. Не само беше разсрочил хонорара си, но бе запознал Хилзой с група ангели инвеститори^[1], които бяха вложили достатъчно пари, за да може да напусне работа и да си купи нужното оборудване. А сега щеше да има възможност да вземе пари от най-яките пичове. И то само в рамките на една година. Невероятно!

Разбира се, имаше аспекти на „Обсидиан“, които рисковите инвеститори можеха и да не харесат, ако разберяха за тях. Даже можеше да се стреснат. Но нямаше да разберат, защото нямаше причина да им казва. „Обсидиан“ можеше да предпазва мрежи и нямаше компания от 500-те, изброени в класацията на списание „Форчън“, която да не е готова да се изръси за подобно нещо. Това рисковите инвеститори го разбираха. Останалото... е, то щеше да си остане негова малка тайна, нещо като застрахователна полица, на която

да разчита, ако предимствата на „Обсидиан“ се окажеха недостатъчни да осигурят достатъчно пачки.

Погледна си часовника. Притесняваше се за срещата. Но имаше още време за една цигара; тя щеше да го успокои. Спря на долната площадка и си запали. Дръпна дълбоко, после пъхна пакета и запалката обратно в джоба си. Един бял ван беше паркиран до колата му, „Буик Риджънси“, модел 88-а, купи я, след като продаде аудито по време на развода. ХУМАНЕН КОНТРОЛ НАД ВРЕДИТЕЛИТЕ, пишеше върху вана. Беше го видял, колко, три пъти през последната седмица? Или четири? Веднъж беше зърнал плъх под кофата за боклук. Имаше и хлебарки. Някой явно се бе размърдял пред жилищната управа и сега кретените симулираха дейност. Както и да е. Съвсем скоро това щеше да е проблем на някого другиго.

Имаше известни пречки по пътя, съществуваха разработки, които според Алекс можеха да им попречат да се сдобият с патент. Стана дума и за някаква евентуална секретна поръчка на правителството, която можеше да забави нещата. Но засега Алекс винаги успяваше да намери начин да заобиколи проблемите. Патентът още не беше изваден, но самото приложение беше доходоносно.

Първоначално Хилзой се притесняваше да напише изходния код^[2] в молбата за издаването на патента, защото всеки, който го видеше, щеше да узнае рецептата за създаването на „Обсидиан“, но Алекс го бе уверил, че Службата за издаване на патенти и търговски марки разглежда всички молби строго поверително в продължение на осемнайсет месеца — за това време ставаше ясно дали патентът ще бъде издаден. Щом веднъж бъде издаден, вече няма значение дали някой знае рецептата или не — не можеха да я използват, без да му платят големите пари. А ако опитаха, Алекс щеше да ги съди до дупка. Точно така, пичове, искате ли да играете, трябва да плащате.

Спря пред буика и си извади ключовете. Голяма браква. Беше навъртяла повече от сто и петдесет хиляди километра и те й личаха до един. От таратайките, които можеш да препикаеш отвсякъде и никой нямаше дори да забележи. Мерцедес, помисли си той, не за пръв път. Или пък беемве. Черно, кабриолет. Щеше да му прави основен ремонт четири пъти годишно, така че винаги да изглежда като ново.

Човекът от контрола над вредителите излезе от вана. Носеше бейзболна шапка, гащеризон и ръкавици. Кимна на Хилзой през

тъмните си очила и мина покрай него. Хилзой отвърна на поздрава, доволен, че не му се налага да убива плъхове, за да си изкарва хляба.

Дръпна още веднъж от цигарата, после я захвърли настрана, стана му гот, че не я е изпушил до края. Издуха дима към небето и отключи вратата на колата си. Да, скъпа, помисли си той. О, да! Нещата наистина започват да се оправят.

---

[1] Физически лица или неформални групи, които влагат собствени средства в стартиращи компании. — Б.пр. ↑

[2] Алгоритъм, написан на даден програмен език, който може лесно да се редактира. Изходният код на компютърната програма трябва да се транслира, за да се получи програма на машинен език, която може да се изпълнява от хардуера. За да се разбере действието на една програма, да се промени или допълни успешно, е необходим изходният ѝ код. — Б.пр. ↑

2.

ЕДИН-ЕДИНСТВЕН ПЪТ

Алекс Тревън крачеше из кабинета си в адвокатската фирма „Съливан, Грийнуолд, Прийст и Савидж“. Зад прозореца се ширеха яркосиньото небе и меките извивки на хълмовете на Пало Алто^[1], но Алекс не обръщаше внимание на гледката. Бяха му необходими пет крачки, за да стигне до покритата със слънчеви зайчета стена, където спираше, завърташе се и се връщаше обратно. Броеше стъпките, като си представяше, че върви по пътека вместо по зеления мокет, и се мъчеше да се разсее с дреболии.

Бесен беше. Хилзой, който обикновено беше по-точен дори от него самия, бе решил да закъснее, и то точно днес. Щяха да се срещнат с Тим Никълсън — шибания Тим Никълсън! — и партньорът на Клайнър нямаше да остане особено впечатлен, ако Хилзой не успее да дойде навреме на първата среща. Алекс също нямаше да изглежда кой знае колко добре.

Погледна часовника си. Е, оставаха още трийсет минути. Хилзой трябваше да дойде един час по-рано, за да репетира за последно речта и да си разпределят ролите, но ако се наложеше, можеха да минат и без това. Къде се бавеше обаче, дявол да го вземе?

Секретарката му Алиса отвори вратата. Алекс спря и впи поглед в нея, тя се сепна.

— Звънях му поне два пъти — каза. — Включва се само гласова поща.

Алекс едва се въздържа да не се развика. Тя не беше виновна.

— Иди до апартамента му — нареди той. — Виж дали не е там. Саут Тент Стрийт в Сан Хосе. Забравих точния адрес, но го има в досието му. Продължавай да му звъниш по пътя и ми се обади, щом пристигнеш. Още имаме малко време, преди да се наложи да отложа срещата и да изглеждаме като кретени.

— Какво ще...

— Не знам. Обади ми се веднага щом пристигнеш. Върви!

Алиса кимна и затвори вратата. Алекс продължи да крачи.

Господи, не му позволявай да прецака всичко — помисли си той.
— *Заложил съм толкова много на това.*

Алекс беше вече шеста година младши съдружник в „Съливан, Грийнуолд, Прийт и Савидж“ и се приближаваше до деликатния етап от кариерата си — „нагоре или навън“. Не че някой щеше да го пусне да си ходи; комбинацията от научни познания и патентно право беше прекалено необичайна и ценна за фирмата, затова изобщо не се тревожеше, че може да остане без работа. Не, проблемът беше доста по-коварен: на съдружниците във фирмата им харесваше да стои там, където си беше, и искаха да го задържат в това положение. Така че след година или най-много две щяха да започнат да му говорят за преимуществата на „външен консултант“, парите, стажа, гъвкавото работно време и сигурната работа.

За него това бяха пълни глупости. Не искаше сигурност — искаше власт. А властта в „Съливан, Грийнуолд...“, много добре го знаеше, идваше само със собствената практика, собствения тефтер с важни клиенти. Ако не можеш сам да изядеш улова си, трябва винаги да зависиш от огризките на чуждата трапеца. Това можеше да е добре дошло за останалите младши съдружници. Но на него никога нямаше да му бъде достатъчно.

Именно поради тази причина Хилзой беше толкова важен. Алекс беше разбрал възможностите на „Обсидиан“ така, както малко хора биха могли да го направят — не от приказките на Хилзой, а направо се беше наврял под капака и бе проумял първоначалния замисъл. Трябваша му много скрити ходове и тънки политически умения, които дори не подозираше, че притежава, за да убеди съдружниците да отсрочат плащанията на фирмата и да назначат него за пръв адвокат. Зад небрежното облекло и обръщението на малко име към секретарките и адвокатите тези пичове бяха същински акули. Подушеха ли кръв във водата, искаха плячката да е за тях.

Шефът му беше съдружник на име Дейвид Озбърн, хитър адвокат, но без техническо образование. С годините стратегическата страна от практиката му, свързана с патентите, зависеше все повече и повече от техническата проницателност на Алекс. Грижеше се бонусите на Алекс, които фирмата раздаваше два пъти в годината, да са най-високите, но пред клиентите винаги успяваше да си припише

заслугите за прозорливостта. Правеше се на много самоуверен с марковите си каубойски ботуши и яркорозовите тениски, но вътрешно — Алекс много добре знаеше — Озбърн се чувстваше застрашен от хора, които имат по-големи възможности от неговите. И въпреки периодичната шумотевица как щял да го подкрепи за съдружник, „когато му дойде времето“, Алекс вече се беше уверил, че това време никога няма да дойде. Съдружничеството не се дава, реши той. Трябва да си го вземеш.

Така че след няколко тайни срещи с Хилзой, за да се увери, че той наистина притежава „Обсидиан“ или поне никой не може да докаже обратното, Алекс си пое дълбоко дъх и прекоси късата права от облицован в скъп мокет коридор, която разделяше неговия средно голям кабинет на младши съдружник от гигантския офис на съдружник на Озбърн. И двата кабинета бяха в централната сграда, масивна кръгла постройка, която съдружниците обичаха да наричат Ротондата, но която сред останалите беше по известна като Звездата на смъртта. Кабинет в Звездата на смъртта, а не в двете съседни сгради, означаваше по-високо служебно положение — едно от нещата, които имаха огромно значение за Озбърн и Алекс трябваше да си признае, за него също — освен това поставяше обитателя си в географския център на дейността на фирмата.

Беше спрял пред вратата на Озбърн, за да събере сили пред огромната стена с прозрачни плакети с похвали за работата, свършена за Сиско, И-бей, Гугъл и още стотици други. Имаше обрамчени снимки на Озбърн с различни светила от Долината, с известни изпълнителни директори на голям телеком, който Озбърн наскоро беше заковал като клиент с един удар, и дори една с министър-председателя на Тайланд, докъдето Озбърн пътуваше три или четири пъти годишно, за да развива практиката с финансиране на проекти, която си беше създал там. Алекс опита да не мисли с каква власт и влияние се сдобива човек, сключвайки подобни сделки и познавайки толкова играчи. Номерът беше да се убедиш в обратното — че човекът, срещу когото ти предстои да се изправиш и да преговаряш, стои по-долу и се нуждае от теб повече, отколкото ти от него. Алекс знаеше, че плакетите и снимките не бяха просто самохвалство, предназначението им беше да накарат хората да отстъпят, без да се пазарят.

Подготви се психически, влезе и каза каквото имаше за казване. Равновесието беше деликатно — трябваше да звучи достатъчно интересно, за да накара Озбърн да иска да каже „да“, но не чак толкова, та да го изкуши да се опита да си присвои откритието му. В крайна сметка, ако всичко минеше добре, патентът щеше да е само началото. Щеше да последва цял тон корпоративна работа и това беше повече по специалността на Озбърн, отколкото на Алекс.

Когато свърши, Озбърн се облегна на стола и вдигна каубойските си ботуши върху бюрото. Разсеяно се почеса по чатала. Спокойното му държание изнерви Алекс. Беше чиста преструвка. Знаеше, че зад него Озбърн вече пресмята.

— Какво ще каже клиентът ми за това? — попита Озбърн след секунда с носовия си глас.

Алекс повдигна рамене.

— Какво могат да кажат? Изобретението няма нищо общо със същината на бизнеса на „Оракъл“, нито пък с ежедневните задължения на Хилзой там. Вече проверих договора. „Оракъл“ няма никакви права.

— Ами...

— Измислил го е у дома, в свободното си време, като е използвал собствена техника. И по отношение на оптичните кабели също всичко е наред.

Озбърн леко се усмихна.

— Написал си си домашното.

— Уча се от най-добрия — отвърна Алекс и веднага му се прииска да не го беше казвал. Озбърн вероятно щеше да преиначи забележката му в главата си на: *На толкова много си ме научил, Дейвид. Дължа всичко на теб.*

— Каж ми как се запозна с този човек — рече Озбърн след малко.

— Обади се и ме попита дали мога да му дам съвет за нещо, над което работел у дома — отвърна Алекс. Беше репетирал тази лъжа толкова много пъти, та вече му се струваше, че наистина бе станало по този начин. — Срецнахме се в „Старбъкс“ и той ми показва какво прави. Стори ми се обещаващо и поех нещата.

Не беше отговорът, на който се бе надявал шефът му, разбира се. Ако му беше признал истината — че двамата с Хилзой за пръв път бяха говорили за „Обсидиан“, когато Алекс беше отишъл в „Оракъл“

служебно — щеше да подсили аргумента на Озбърн: „Според мен дори не се е обърнал изрично към теб“. Алекс очакваше, че шефът му ще свери неговата версия с тази на Хилзой дискретно, щом му се удаде възможност. Но беше подготвил Хилзой. За благото и на двамата, колкото по-дистанцирани изглеждаха от „Оракъл“ и „Съливан, Грийнуолд“, толкова по-добре.

— Не ми харесва — заяви Озбърн. — Клиентът ще каже, че си се срещнал с Хилзой чрез него. Дори и да няма основание да ни съди, няма да рискувам да ядосам клиент като „Оракъл“ за нещо толкова дребно.

— Стига, Дейвид, знаеш, че всяка компания, създадена някога в Долината, в даден момент е имала връзка с голяма известна корпорация, която също е била нечий клиент. Така стоят нещата. И в „Оракъл“ са наясно.

Озбърн го погледна, сякаш обмисляше. Вероятно се наслаждаваше на възможността да не бърза и да го кара да се гърчи на килима пред него.

— Нека да го поема, Дейвид — настоя Алекс, леко изненадан от твърдостта в тона си.

Озбърн разпери ръце с дланите нагоре, сякаш се разбира от само себе си, сякаш по време на целия разговор не е търсил начин да разкара Алекс.

— Хей! — рече той. — Кой казва друго?

Не беше отговор, или поне не категоричен.

— Хилзой е мой? — попита Алекс. — Аз ли ще съм първи адвокат?

— Така изглежда справедливо.

— Това „да“ ли е?

Озбърн въздъхна. Свали краката си от бюрото и се наклони напред, сякаш искаше да продължи оттам, откъдето Алекс го беше прекъснал.

— Да, това е „да“.

Алекс си позволи лека усмивчица. Трудната част беше минала. Сега предстоеше още по-трудната.

— Има само още нещо — каза той.

Озбърн вдигна вежди, изражението му стана подозрително.

— Хилзой... е преживял ужасен развод миналата година. Няма никакви пари.

— За бога, Алекс!

— Не, чуй ме. Не може да си позволи хонорарите ни. Но ако станем съдружници, ако вземем част от компанията...

— Знаеш ли колко е трудно да накараш съвета на съдружниците да се захване с такива спекулативни щуротии?

— Знам, но ще се вслушат в препоръката ти, нали?

Гамбит, който Алекс бе научил през годините пазарене за клиенти. Когато другата страна твърди, че не е нейно решението, че трябва да се посъветва с борда, с управителния съвет, с леля Бърта или филанкишията, намесваш егото ѝ и желанието да изглежда благонадеждна.

Озбърн беше прекалено опитен, за да се хване.

— Невинаги, не.

— Този път ще го направят. Технологията е обещаваща. Лично я проверих, знаеш, че съм наясно повече от останалите. Сам ще свърша всичко. Не за сметка на работата ми. Като допълнение.

— Стига, Алекс, вече си на път да осребриш над три хиляди часа тази година. Не можеш да...

— Да, мога. Знаеш, че мога. Говорим за процент за фирмата от нещо, което може да се окаже голямо, без на практика да се налага никаква инвестиция. Съветът на съдружниците няма ли да те послуша, ако им го предложиш?

Не ако, когато. Озбърн не отговори и Алекс се молеше да не е натиснал прекалено много. Шефът му вероятно се чудеше: Защо е готов да жертва толкова много за нещо толкова несигурно? Дачи това нещо няма да се окаже по-голямо, отколкото го изкарва?

Алекс опита отново.

— Съветът те слуша, нали?

Озбърн се усмихна леко, неохотно се възхищаваше на това колко добре Алекс си беше изиграл картите.

— Понякога — отвърна той.

— Значи ще го препоръчаш?

Озбърн потърка брадичка и погледна Алекс така, сякаш се грижеше единствено за неговото добро.

— Ако наистина държиш, ще го направя. Но нали знаеш, Алекс, това е първото дело, което водиш. — *Първото, което ти ме оставяш да водя, искаш да кажеш.* — Ако нещата се объркат, няма да изглеждаш много добре. Ще покаже лоша преценка.

Лоша преценка. В „Съливан, Грийнуолд“ това беше най-големият срам. Ако нещо се объркаше, дори и да не беше по вина на адвоката, можеше да се припише на лоша преценка. Защото ако адвокатът има добра преценка, ще го предвиди независимо от всичко. Лошото нещо няма да се случи, ако той е нащрек.

Алекс не отговори и Озбърн продължи:

— Казвам само, че за подобен риск ти трябва застраховка против грешка, възглавница, на която да паднеш.

Алекс се отврати от начина, по който Озбърн представяше нещата, сякаш беше най-добрият му приятел. Знаеше, че би трябвало да каже: *Прав си, Дейвид. Ти поemi нещата. Благодаря ти, че ме предпазваш. Ти си най-добрият.*

Вместо това обаче рече:

— Мислех, че ти си ми възглавницата.

Озбърн примигна.

— Съм.

Алекс присви рамене, сякаш това решаваше проблема.

— Каква по-добра защита от това.

Озбърн изпръхтя, полусмях, полусумтене.

Алекс пое към вратата.

— Ще попълня формулярите за нов клиент, ново дело и конфликт на интереси.

Това беше. Ако Озбърн се канеше да му го вземе, трябваше да го заяви сега. Ако не, всеки изминал ден щеше да поражда нови аргументи в негова полза, които Озбърн все по-трудно щеше да може да обори.

— Щом няма да вземаме пари — рече Озбърн, — все пак ще трябва да докладвам на съвета.

— Знам. Но съм сигурен, че ще те послушат — Алекс го погледна прямо. — Това е важно за мен, Дейвид.

Недоизказаното, което ясно се подразбираше, беше: *Толкова важно, че ако ме прекараш, другата седмица ще работя в „Уейл,*

Готшал“, а ти можеш да си намериш някой друг, който да ти помага да звучиш толкова умно пред клиентите си.

Секунда. И Озбърн каза:

— Не искам да работиш сам върху това.

Алекс не го беше очаквал и не знаеше какво означава. Беше ли спечелил? Огъна ли се Озбърн?

— Какво искаш да кажеш? — попита.

Озбърн изсумтя.

— Хайде, тигре! Как ще стигнеш дотам, където искаш, без сътрудници, които да работят за теб?

Алекс не се беше замислял за това. Той работеше повече сам. Така му харесваше.

— Виж, малко е рано...

— Освен това — прекъсна го Озбърн, — как ще оправдаем големия си дял от компанията на този пич, ако за него работи само един адвокат? Нека да види, че се грижим подобаващо за него.

Алекс не знаеше дали да плаче, или да се смее. Озбърн на практика му казваше да надписва часовете си. Но ако това го караше да почувства, че е удържал малка победа, въпреки че Алекс го бе изиграл, добре.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна той.

— Използвай арабското момиче, онова хубавото. Как се казваше?

Алекс усети как руменина пропълзя по бузите му, надяваше се Озбърн да не забележи.

— Сара. Сара Хосейни. Не е арабка. Иранка е. Персийка.

— Каквато ще да е.

— Защо тя?

— Работил си с нея и преди, нали?

— Един-два пъти.

Озбърн го погледна.

— Всъщност три пъти.

Той не беше техничар, но дойдеше ли време за часове и сметки, нямаше равен на себе си.

Алекс се почеса по бузата, надяваше се жестът му да изглежда невинен.

— Май така беше.

— В характеристиката ѝ беше написал, че е необичайно уверена и способна за адвокат първа година.

Истината беше, че в характеристиката я беше подценил.

— Точно така.

— Умна ли е?

Алекс повдигна рамене.

— Завършила е информационна сигурност и съдебно разследване на компютърни престъпления в Калифорнийския технологичен институт. — Знаеше, че Озбърн може да долови известно подценяване от негова страна, но беше достатъчно ядосан, за да не му пука.

— Не е достатъчно натоварена. Използвай я. Направете екип. Имаш ли нещо против?

Защо го буташе в тази посока? Дали допълнителният адвокат щеше да му осигури основание за по-големи претенции, а може би искаше да надзирава работата, постепенно да му я отнеме или нещо подобно?

Или пък просто се забавляваше, като го дразнеше и го принуждаваше да работи със Сара, защото знаеше...

— Не — отвърна Алекс, като прекъсна мисълта си. — Нямам нищо против.

Озбърн беше уведомил Съвета на съдружниците, както бе обещал, че поемат Хилзой, и те бяха одобрили сделката. Каза, че някои били против, но Алекс подозираше, че това са глупости. Доколкото знаеше, Озбърн би могъл и изобщо да не повдига въпроса. Вероятно съветът обичаше подобни простотии — и как не, караше младшия съдружник да надписва часове и ако имаше полза от труда му, печалбата си оставаше за тях. Сигурно Озбърн го беше представил като някакъв херкулесов подвиг, така че да му е задължен след това.

Нямаше значение. Алекс не дължеше нищо на никого. Беше се издигнал съвсем сам. Родителите му бяха починали, сестра му беше починала, единственият му останал близък беше онзи негодник, по-големият му брат, Бен. Той беше причинил всичко това и после бе избягал в армията, след като баща им... почина. Алекс не беше говорил с Бен от погребението на майка им, цели осем години. Дори тогава, когато бяха останали само двамата, Бен не пожела да му каже нито къде е бил, нито с какво се занимава. Появи се за заупокойната

служба и си тръгна. Остави Алекс да уреди всичко останало точно както го беше оставил и сам да се грижи за майка им през последната година и половина от живота ѝ. След като се оправи със завещанието — отново сам — изпрати на Бен имейл, с който му обясни за неговия дял от наследството. Беше доста голямо, баща им изкарваше добри пари и имаше само двама наследници. Бен дори не му благодари, каза му само да изпрати документите на някакъв адрес във Форт Браг, Северна Калифорния, щял да ги подпише, когато може. Доколкото знаеше, в момента Бен беше в Ирак или в Афганистан. Понякога Алекс се питаше дали изобщо е жив. Не му пукаше. И да беше, и да не беше, никога повече нямаше да му проговори.

Проклетият Хилзой! Беше го яд, че се нуждае от него, но нямаше начин, защото, ако „Обсидиан“ се окажеше наполовина толкова успешен, колкото Алекс очакваше, първоначалните пари щяха да бъдат последвани от втори, трети, може би дори четвърти транш на финансиране. След придобиването или превръщането на компанията в публична, делът на фирмата щеше да струва цяло състояние. И Хилзой никога нямаше да забрави на кого дължи успеха си. Цялата юридическа работа след това и всички хонорари за нея щяха да са за Алекс и за никого друго. Името му щеше да е неизменно свързано с „Обсидиан“, щеше да бъде адвокатът, който представлява най-печелившата компания на годината, даже на десетилетието, и тогава всички Дейвид Озбърновци на света щяха да се молят за трохите от неговата трапеза.

Стига Хилзой да не прецака всичко. Разбираше ли колко заети бяха хората с рискови капитали, колко предложения им се правеха всеки ден, към колко малко показваха интерес? Само веднъж можеш да привлечеш вниманието на такива хора, Алекс му го беше казал, един-единствен път.

Ако Хилзой оплеска нещата, ще го убие.

---

[1] Пало Алто е един от градовете в Силициевата долина. — Б.пр. ↑

3.

ПРОСТА УГОВОРКА

Бен Тревън седеше неподвижно на ръба на дървения стол в парк-хотел „Истанбул“ и наблюдаваше през прокъсаните тюлени пердета дъждовната следобедна улица два етажа под него. Стаята беше малка и спартанска, но размерът и мебелировката изобщо не бяха от значение за него. Прозорецът беше откренат на няколко сантиметра и от време на време тишината вътре бе нарушавана от шумовете на града отвън: гуми на коли свистяха по старите калдъръмени улици и пляскаха през локвите; монотонните викове на килимарите, които приканваха преминаващите туристи от прага на малките си магазинчета; протяжният глас на мюезина, призоваващ правоверните за молитва пет пъти на ден от изгрев до залез-слънце.

Освен че пропускаше уличната врява, отвореният прозорец държеше стаята студена. Когато дойдеше подходящият момент, трябваше да се движи бързо, вече беше сложил кожени ръкавици, вълнена шапка и подплатено непромокаемо яке. Косата му беше естествено руса, за разлика от фалшивата брада, която си беше сложил. С шапката отгоре никой нямаше да забележи несъответствието.

Топлите дрехи му трябваха заради дъжда и декемврийския студ, разбира се, но това беше само част от предназначението им. Ръкавиците не оставят отпечатъци. Шапката замаскира чертите. Под якето, в кобур под лявата мишница, се криеше „Глок 17“.

На масичката за кафе до него имаше раница с дрехи, два сандвича, бутилка вода, аптечка, муниции, фалшиви документи и още няколко неща от първа необходимост. Освен раницата в стаята нямаше други следи от обитателя ѝ, нямаше и да останат, след като си тръгнеше.

Беше дошъл да убие двама ирански ядрени специалисти — Омид Джафари и Али Каземи. Бен знаеше много за мъжете: истинските им имена, фалшивите имена, под които пътуваха, подробности от маршрутите им. Знаеше, че са в Истанбул, за да се срещнат с руски

колега. Знаеше, че са отседнали в „Четири сезона“ на площад „Султан Ахмед“, и точно затова беше наел стаята в хотела от другата страна на улицата. Имаше копия от снимките на паспортите им и ги беше познал преди три дни, веднага щом пристигнаха от летището с една от хотелските лимузини. Знаеше, че тримата мъже, които ги придружаваха непрекъснато, бяха от ВАВАК, страховитите ирански тайни служби, и че хората от ВАВАК, освен добре обучени, бяха и мотивирани. Ако един от специалистите бъде отвлечен или убит, или пък дезертира, както бе направил неотдавна Али Реза Асгари, ирански генерал и бивш заместник-министър на отбраната, агентът, допуснал това да стане, може да бъде сигурен, че ще бъде екзекутиран.

За руснака знаеше значително по-малко: горе-долу само истинското му име, Ролан Василиев — вероятно не пътуваше под него — и че е дошъл в Истанбул, за да се срещне с иранците. Вашингтон оказваше натиск върху Москва заради руското ядрено сътрудничество с Техеран и вероятно Кремъл беше сметнал, че е прекалено рисковано да се водят иранци в Русия, дори и под фалшиви имена. Истанбул беше хубаво неутрално кътче: горе-долу по средата в географско отношение, с добри самолетни връзки и тайни служби, които се занимаваха повече с етнически кюрди, отколкото с руснаци и иранци.

Всяка сутрин след пристигането си иранците и пазачите им се качваха на хотелските лимузини и се връщаха след мръкнало. Бен реши, че пътуванията са за срещи с Василиев, и му се искаше да ги проследи, за да разбере повече, но вероятните щети щяха да надхвърлят ползите. Щяха лесно да го забележат сам в кола или на мотор. Дори и да не успееш и да ги хванеш на място, което да му позволи да свърши работата и да се изтегли безпрепятствено, щеше да му е нужен невероятен късмет. Можеше да се опита да ги очисти на пристигане или на тръгване от хотела, но отпред и вътре в „Четири сезона“ гъмжеше от камери, портиери и охрана. Мястото не беше подходящо за стрелба и вероятно именно поради тази причина най-вече го бяха избрали.

Нямаше значение. Нещо му подсказваше, че ще се открие пролука. В края на краищата иранците бяха дошли за седем дни, а какво означаваше това? Вероятно очакваха да си свършат работата за четири или може би пет. Страната и културата нямаха значение: когато правителството, корпорацията или някой друг плащаше сметката,

бюрократите и другите трудещи се пчелички винаги надценяваха времето, което им трябва за срещи. Особено когато срещите налагат присъствието им в такъв изкустителен град като Истанбул, и то в толкова луксозен хотел като „Четири сезона“.

Дори изборът на хотел усилваше увереността на Бен за това какво предстои. Щом иранците бяха успели да убедят счетоводителите да се изръсят за „Четири сезона“, явно разходите не бяха проблем. Щом като разходите не бяха проблем, можеха да отседнат във всеки хотел в града — „Пера Палас“, „Риц-Карлтън“, дори във втория „Четири сезона“, наскоро открит при Босфора. Бен ги беше проверил и във всичките имаше свободни стаи. До един предлагаша повече или по-малко същото ниво на лукс и сигурност. Тогава въпросът беше защо този хотел?

Отговорът, реши Бен, беше в разположението. Всички останали луксозни хотели бяха в Бейоглу, новата част на града, на север от Златния рог. Само „Четири сезона“ на площад „Султан Ахмед“ се намираше на пет минути пеша от най-известните забележителности на града: Синята джамия, „Света София“, двореца Топкапъ, Капалъ чарши. И ако Бен излезеше прав, че мястото се бе оказало решаващият фактор, иранците със сигурност щяха да отделят поне един ден, ако не и повече, за да разгледат пеша тези места.

Когато излезе от хотела на разходка, той можеше да тръгне след тях. Все щеше да му се предостави възможност. Трябваше само да изчака.

Което беше добре. Чакането не го притесняваше. Обичаше да чака, простотата на чакането даже му харесваше. Чакането беше най-лесната част от несвършената работа.

От време на време получаваше заповеди. Те бяха винаги кратки и ясни и той разполагаше с изключително широка свобода на действие да реши как да ги изпълни. Можеше да си поиска всяко оборудване, от което има нужда, и то магически щеше да се появи в някой тайник. Никакви въпроси, никаква бюрокрация, никакъв контрол.

Единственото реално ограничение този път бе, че не биваше да закача Василиев. В ранните години на Студената война да се опиташ да премахнеш пионките на противника от дъската се смяташе за част от играта. Впоследствие, също като при мафиотските фамилии, всички разбраха, че кръвопролитията излизат скъпо и не си струват, и беше

установено негласно примирие. Никой не искаше да го наруши пръв и да върне лошите стари кървави дни.

Опитваше се да не се ядосва на ограниченията. Не че ограниченията на руснаците можеха да се мерят с тези на Чичо Сам. Бяха убили Виктор Литвиненко в Лондон с полоний. А и всички убити журналисти — Анна Политковская, Пол Хлебников... списъкът беше дълъг. Бен имаше достатъчно доказателства, че Иван става все по-агресивен, именно защото Чичо Сам ревностно спазва правилата, но не му плащаха да говори празни приказки, пък и нямаше кой да го чуе. Но ако можеше, би попитал някого какво става с „Или си с нас, или си с терористите“. Предполагаше, че е просто поредният кух лозунг на поредния лъжлив политик.

Всъщност всички бяха лъжци. Левицата беше наивна, мислейки си, че може да спазваш правилата и пак да се биеш истински срещу фанатиците, пред които Америка е изправена. А пък десните бяха лицемери, смятаха, че може да свалиш ръкавиците и въпреки това да се правиш на много морален.

Да, левите не разбираха същността на борбата; десните пък не можеха да приемат реалните ѝ последици. Но Бен не го беше грижа за правилата, не му пукаше особено и за моралните ценности, важна за него беше *победата*. А единственият начин да победиш беше, като станеш най-коравото, най-гадното, най-опасното копеле, което врагът е виждал в най-лошия си кошмар. Боже, какво им е хубавото на правилата, ако заради тях губиш битката? Кабинетните анализатори не можеха да си набият в главите, че когато страната ти е нападната, правиш каквото трябва, за да спечелиш. Печелиш с всички възможни средства. После справедливостта може да е на страната на победителя, добре, но първо трябва да има победа.

Основното беше, че повечето американци искаха само и единствено да са в безопасност. Може би невинаги е било така, даже подозираше, че някога нещата са били по-различни, но днес Америка се беше превърнала в народ от овце. За него това беше доста жалък начин на живот. Той представляваше всичко, от което беше избягал в армията. Но такава е американската култура в наше време и някой трябва да пази стадото от вълците. Разбираше до известна степен, че глупавите ограничения и колебания вървят със страната. И все пак

беше гадно да те поставят в положение да се страхуваш повече от Си Ен Ен, отколкото от „Ал Кайда“.

Едно беемве 750L спря пред „Четири сезона“ и портиерът с чадър в ръка се приближи да отвори вратата. Бен се напрегна, но не, слезе двойка азиатци, не иранци. Облегна се на стола и продължи да чака.

Никой не му беше казал откъде идват сведенията за операцията, разбира се. Но от качеството на информацията за иранците и оскъдните данни за руснака той предположи, че има иранска къртица — може би в държавната ядрена програма или най-вероятно в службите за сигурност. Техен човек в ядрената програма щеше да знае имената на учените и маршрутите. Можеше даже да е осведомен за пазвантите от ВАВАК. Но само някой на висок пост в службите можеше да има достъп до фалшивите имена и документи, с които щяха да пътуват мъжете, и до паспортните им снимки. А и знаейки какво ще ги сполети, едва ли някой от ядрената програма би ги предал. В крайна сметка бяха колеги, познаваха се лично. Човек по-лесно се съгласява да предаде родината си, отколкото приятел.

Много интересно. В един момент Чичо Сам беше по-склонен да предава Джафарците и Касимците по света на приятелски правителства като Египет и Саудитска Арабия, където щяха да ги разпитват подобаващо сурово. Но ЦРУ се бе издънило с предаването на Абу Омар в Милано. Бяха оставили такива нечувани следи, че италиански съдия издаде заповеди за ареста на тринайсетте агенти на Управлението, които стояха зад операцията, а после медиите разплетоха цялата тайна мрежа за предаване на затворници. Пентагонът реши, че е по-добре да действа по-дискретно и по-директно. Пък и без това вече никой не взимаше на сериозно ЦРУ, не и откакто шефът му стана подчинен на новия директор на националното разузнаване и на Управлението бе натресен проблемът с несъществуващите иракски оръжия за масово унищожение. Ако искаш действащо разузнаване в наши дни и ако държиш разузнаването да върши работа, Пентагонът е единственият истински играч в града.

Бен знаеше всичко това, но не му пукаше. Не искаше да има нищо общо с политиката, национална или организационна. По дяволите, политиките дори не знаеха за съществуването на хора като него, а дори и да подозираха, бяха наясно, че не бива да ровят. Не

военните бяха измислили: „Не питай, не казвай“^[1]. Бяха го научили от Конгреса.

Така че в основни линии нещата бяха супер. Имаше много работа и той я вършеше добре. Всичко опираше до проста уговорка. Ако се провалеше, щяха да се отрекат от него, да го отхвърлят и да го проснат на въжето да съхне. Ако продължаваше да дава резултати, нямаше да го закачат. Уговорката го устройваше напълно. Правилата и последствията бяха известни от самото начало. А не както семейството му извъртя нещата след Кейти. Не че това вече имаше значение. Всички бяха мъртви, освен Алекс, който също можеше да е на оня свят, светла му памет!

Спря ново беемве. Бен се наведе напред, за да вижда по-ясно през пердетата и — бинго! — бяха иранците. За пръв път се прибираха в хотела преди мръкнало. Това е, сигурен беше, шансът, който чакаше. Усети горещ прилив на адреналин — познато приятно усещане във врата и стомаха — и сърцето му започна да бие малко по-силно.

Иранците се запътиха към хотела, единият агент мина напред, другият остана отзад. Десет към едно, че щяха да излязат до час, най-много два.

Стана и изви глава така, че вратът му изпука, после се протегна и направи лека разгрявка. Дълго време беше останал седнал, ставаше само за да иде набързо до тоалетната. Нямаше проблем, докато чакаше. Но времето за чакане беше свършило.

---

[1] Гласуван през 1993 г. закон, по-известен на широката публика като „Не питай, не казвай“, според който войниците не бива да бъдат питани преди постъпване на служба за сексуалната им ориентация. — Б.пр. ↑

4.

ВРАТИТЕ НА ЧАКАЛНИЯТА

Мобилният на Алекс звънна. Погледна екрана — Алиса. Вдигна.
— Откри ли го? — попита.

— Не. Пред сградата съм, обаче навсякъде има полицейски коли. Доста хора са се събрали. Казват, че някой бил убит.

Алекс усети странно изтръпване зад ушите. Чу тихо бучене като бръмченето на флуоресцентно осветление.

— Мамка му! Той ли е?

— Не знам. Опитах се да говоря с един от полицаите, но той ми каза само, че било местопрестъпление, което и аз мога да кажа заради оранжевата лента, с която е оградена цялата сграда. Не пускат никого вътре и не мога да видя нищо от мястото, на което се намирам.

— Кой ти каза, че някой е бил убит?

— Един от зяпачите. Обаче може и да греши, може да е само слух.

Изтръпването се разпростираше все повече. Стори му се, че диша много шумно.

Искаше сам да иде с колата дотам, но знаеше, че е неразумно. Едва ли щеше да види или научи нещо повече от Алиса. Ами ако всичко се окажеше просто едно огромно съвпадение? Ако Хилзой се обадеше или се появеше в този миг — *Съжалявам, спуках гума, не е за вярване, и се оказа, че телефонът ми няма покритие! Шибан късмет!* — и Алекс не беше тук? Можеше да се окаже, че е превърнал една безобидна ситуация в катастрофа само заради лоша преценка.

Не, не можеше да остави това да се случи.

Пое си дълбоко въздух и бавно го изпусна. Съсредоточи се върху дишането си и това леко го успокои.

— Остани там — нареди той. — Виж дали ще можеш да научиш още нещо и ми се обади веднага, ако успееш.

Затвори и си погледна часовника. Двайсет минути. С беемвето тройка и достатъчно късмет със светофарите и регулировчиците, щеше

да стигне до офиса на Клайнър на върха на Сенд Хил Роуд за шест минути. Оставаха му четиринайсет минути, преди да дръпне щепсела. Щеше да изглежда като глупак, отменяйки срещата в последната минута, но пак беше по-добре, отколкото да не се появи въобще. Дали някога щеше да успее да уреди нова среща с тези хора след провала на първата? Вероятно не, поне не и чрез връзките на Озбърн или на друг от съдружниците. И Озбърн щеше да разбере какво се е случило и колко много Алекс се нуждае от него. И съответно да си поиска дължимото за услугата.

По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Кабинетът изведнъж му се стори тесен. Трябваше да се движи, да помисли. Излезе в коридора, където можеше да увеличи периметъра. Зави зад ъгъла и ето ти Сара, вървеше право към него. Мамка му!

Не искаше да се среща с нея точно сега, не искаше да се обяснява. Не я беше поканил на срещата. Беше прекалено пряма на моменти и макар че уважаваше откровеността ѝ на четири очи, тя едва ли щеше да знае къде ѝ е мястото пред зала, пълна с рискови капиталовложители. Представлението беше негово и не искаше никого другиго в светлините на рампата.

Но дори и Сара да беше толкова почтителна, колкото се полагаше на адвокат първа година, пак щеше да разсейва аудиторията. Всеки щеше да хвърли един поглед на лъскавата ѝ черна коса, карамелена кожа и сочни устни и да се почуди защо Алекс я е довел на срещата. Гаджета ли бяха? Надяваше ли се на нещо?

Добре де, много ясно, че се надяваше на нещо. И не само защото беше великолепна. Донякъде допълнително го влудяваше и това, че тя не парадираше с външността си. Почти не носеше грим, държеше косата си прибрана на тила и предпочиташе поли с дължина под коляното. Но Алекс я беше видял няколко вечери във фитнеса на фирмата, беше облечена с екип за йога и тялото ѝ беше толкова стройно и чувствено, че се наложи да извърне поглед встрани от страх да не би собствената му физика да издаде помислите му. Понякога късно през нощта в спалнята на къщата, която бе наследил от родителите си и в която още живееше, затваряше очи, плъзгаше ръка надолу и си представяше, че е с нея, представяше си какво я кара да прави, как тя го прави. По-скоро фантазиите и начинът, по който

продължаваха да витаят в мислите му на другия ден, а не толкова красотата ѝ го караха да се чувства неловко в нейно присъствие, да се преструва, че не го интересува, дори да се държи пренебрежително, само и само тя да не заподозре тайната му.

Но изглежда, че тя не проявяваше никакъв интерес към него. А дори и да не беше така, какво щяха да си кажат хората, ако някой, когото Господ скоро щеше да направи съдружник, се срещаше с адвокатка първа година, цяло десетилетие по-млада от него? И какво щеше да се случи, щом станеше съдружник? Какво щеше да прави тогава? Един съдружник не може да има връзка с адвокатка, поне не публично. В „Съливан, Грийнуолд“ имаше забежки, разбира се, достатъчно, за да не спира мелницата с клюки, но тези хора вече бяха съдружници, можеха да си позволят да се държат като свине. Може би, когато Алекс се издигнеше над простолюдието, и той щеше да забива готини адвокатки, дори стажантки през лятото — боже! — но не и сега. Не му трябваша подобни усложнения. Не биваше да се разсейва.

— Алекс — рече тя, в гласа ѝ се четеше изненада. — Къде е Хилзой? Мислех, че имате...

— Няма го. Не мисля, че ще дойде.

— Ами срещата?

Изглеждаше искрено загрижена, изобщо не се сърдеше, че я беше изключил. Усети прилив на благодарност и вина. Искаше да каже нещо, нещо искрено, но...

— Алекс? — настоя тя.

Той я погледна и се почуди дали се е изчервил. Канеше се да се извини и да се махне, но разбра, че ще изглежда странно. Може би просто набързо трябваше да ѝ каже за Хилзой.

— Ще ми помогнеш ли да убия дванайсет минути? — попита той.

Върнаха се обратно в кабинета му и затвориха вратата. Каза ѝ какво беше станало, че Алиса е пред дома на Хилзой в момента.

— Мили боже! — възкликна тя. — Мислиш, че е...

— Не знам какво да мисля. Но имам лошо предчувствие.

Изненада се от думите си. Никога не говореше за чувствата си — нито пък споделяше нещо по-лично — с някого от кантората, особено пък със Сара. Добре де, беше напрегнат в момента. Цялата работа с Хилзой — връщаше лоши спомени, това беше всичко.

Поговориха си още малко. Нещо в Сара, бликналото съчувствие в кафявите ѝ очи, го накара да се почувства по-добре. Беше толкова... успокояващо, когато някой те гледа така, когато някой те кара да чувстваш, че те разбира напълно и е изцяло на твоя страна. Усети, че тя ще разбере какво значи да гледаш с часове към отварящите се крила на вратата в чакалнята, да чакаш отчаяно новини и в същото време да те е страх какви могат да бъдат те.

Изкашля се и си погледна часовника. Срещата щеше да започне след пет минути. И да се покажеше сега Хилзой, пак щеше да е прекалено късно.

Но Хилзой нямаше да се покаже. Нито днес, нито друг път. Алекс го усещаше, чувстваше мъката, която натежаваше в стомаха му и от която му се гадеше. Познато усещане. Спомняше си го.

— По-добре да се обадя на рисковите капиталовложители.

5. ОПА!

Бен се прислони от дъжда под една от изящните колонади на Синята джамия. Беше заобиколен от тълпи шумни туристи и не откъсваше поглед от входа на джамията на двайсет метра разстояние. Иранците бяха влезли вътре преди десет минути и бяха излезли от хотела точно както Бен се надяваше. От предварителния оглед знаеше, че джамията има само един вход, затова не ги беше последвал.

Хората около него обсъждаха книжките с туристическа информация на една дузина езици и не спираха да щракат извисяващите се в небето минарета, огромните куполи и редиците чешми за ритуално измиване. Бен здраво беше нахлупил шапката си и вдигнал ципа на якето до брадичката, дъхът му излизаше на пара от устата. Не беше идеалното място да свърши работата — прекалено открито, с прекалено много потенциални свидетели и прекалено близо до мястото, в което бе отседнал. Но ако му се предоставеше възможност, нямаше да я пропусне и не искаше после да го разпознаят на някоя идиотска снимка, направена от турист.

По време на разходката им от хотела до джамията учените не изглеждаха видимо притеснени за сигурността си. Момчетата от ВАВАК обаче бяха нащрек. Вървяха, единият отпред, другият отзад, като не позволяваха разстоянието помежду им да надхвърля десет метра. Ако гръмнеше единия от упор, трябваше да уцели втория от разстояние и имаше вероятност междувременно да позволи на учените да избягат. Ако първо очистеше учените, щеше да даде на агентите секунда в повече да се окопитят и да го атакуват от двете страни. Идеалното беше да свали и четиримата почти едновременно и да излезе чист от цялата работа, обаче телохранителите естествено се мъчеха да направят това колкото се може по-трудно.

Освен доброто тактическо разположение бяха наясно, че някой ги следи, но тук той имаше преимущество. Бен беше почти сигурен, че знае накъде са се отправили — главните забележителности на площад

„Султан Ахмед“ и Сарайбурну — и вероятните им маршрути, така че можеше да си позволи да ги изгубва от поглед от време на време. Освен това мястото гъмжеше от туристи, много от тях щяха да се движат от забележителност на забележителност в същата последователност, както и иранците. При тези обстоятелства да видиш един и същи човек много пъти не значеше нищо. Най-лошото бе, че близо стотината души наоколо се криеха под черни чадъри и свиваха глави надолу, за да се предпазят от дъжда и студа също като Бен, така че човек трудно можеше да види лицата им.

Но при Бен имаше едно сериозно неудобство: беше сам, докато хората, които използваше за прикритие, бяха все по двама или на групи. Така че от време на време и той поглеждаше туристическия си гид със заучено възхищение и току си записваше по нещо за шестте минарета на джамията, кубетата, подобни на кули в ъглите, специалния вход за султана или пък правеше по някоя и друга снимка, за да се слее колкото се може повече с туристите наоколо.

Когато иранците се появиха, единият от учените и единият от агентите тръгнаха надолу по стъпалата и завиха наляво, а другите двама останаха под колоните. Бен веднага разбра защо се разделиха: ученият трябваше да иде до „главната квартира“. Познаваше тоалетната, която щяха да използват. Тя щеше да бъде идеална: малка, отдалечена, в дъното на стълбите, чак в края на двора на джамията. Но ако нещо се объркаше, щеше да е свършил работата само наполовина, даже и по-малко. Не, по-добре да изчака подходящия момент, когато можеше да ги хване близо един до друг.

Ученият и агентът се върнаха след няколко минути и Бен ги последва до „Света София“, отново ги изчака близо до изхода, когато влязоха вътре. Следващата им спирка беше Топкапъ сарай и този път единият мъж изчака отвън. Това потвърди силните подозрения на Бен: вавакистите бяха въоръжени. В Топкапъ се помещаваше безценна колекция от инкрустирани със скъпоценни камъни османски мечове, корони и тронове и на входа имаше детектор за метал — да не би някой да внесе инструменти за взлом. Бен реши, че чакащият отвън държи и двата пистолета, докато другият придружава учените вътре. Изкуши се да скрие глока някъде и да ги последва вътре, но щеше да е голям подвиг да очисти и тримата с голи ръце. Без да се броят всички камери, единственият възможен изход и пазачите с картечници. Не,

щеше да му се предостави по-добра възможност. Докато чакаше пред масивните порти на двореца, взе да се пазари с търговците, направи няколко снимки и току хвърляше по някой поглед през входа, за да се увери, че неговият човек е още там. Наблюдаваше внимателно хората, които идваха и си отиваха, да не би пък някой да следи него. В сведенията нямаше такова нещо, но те никога не бяха свършени и човек трябваше да внимава. Не видя нищо, което да му се стори подозрително.

След Топкапъ иранците се отправиха на запад през сгъстяващия се здрач. Бен мислеше, че знае къде отиват: или на Капалъ чарши, или на пазара за подправки. Ако се окажеше прав, така чаканата възможност скоро щеше да му се предостави.

Разхождаха се по тесните калдъръмени улици и ту потъваха в мрака, ту излизаха на светло, звукът от стъпките им отекваше в каменните стени от двете страни и се смесваше с разговорите и смеха на купувачи и минувачи. Това, което все още се виждаше от небето, бе в убито сиво. Дъждът спря, но си беше още влажно и студено и влагата блестеше по олющените фасади на дюкянните за сувенири, магазините за килими и сергиите с храна, сбутани една до друга под увиснали чергила и ръждясали навеси. Бен ги следваше от разстояние, спираше, когато иранците спираха, тръгваше, когато те тръгваха, беше спокоен, търпелив, знаеше, че все нещо ще изскочи.

Врявата около тях изведнъж сякаш заглъхна, когато вечерният мюезин започна да припява езана, призовавайки за молитва. Арабският на Бен не беше толкова добър, колкото фарси, но разбираше думите:

„Аллах е велик.

Свидетелствам, че няма друг Бог, освен Аллах.

Свидетелствам, че Мохамед е негов раб и пратеник.

Бързайте за молитвата.

Бързайте за спасението.

Господ е най-великият.

Няма друг Бог, освен Аллах.“

Иранците спряха при малка безлична ъглова сграда, човек можеше да разбере, че е джамия, само по минарето близо до входа.

Учените свалиха обувките си и влязоха вътре, придружени от единия вавакист. Другият изчака отвън. Бен се усмихна. С готовност се осланяха на вратата си в Господ, но не бяха готови да му поверят безопасността си. Дръпна се назад и зачака.

Петнайсет минути по-късно се появиха и продължиха на северозапад. *Хайде* — мислеше си Бен. — *Пазарът на подправките. Знаете, че ви се ходи.*

Минаха по „Марпутчулар“, улицата, която граничеше от югозапад с пазара, после по „Тахтакале“ и продължиха на северозапад. Спираха от време на време, за да разглеждат стоките в различни магазини, но не влизаха вътре. Хората на ВАВАК запазваха тактическите си позиции. Хайде, мислеше си Бен, хайде. Въпреки студа усещаше как се поти.

Проследи ги по „Узунчарши“, дишането му започна леко да се ускорява. Вече се бе мръкнало напълно. Беше се притеснил, че може да идат директно до Галата, но сега се успокои, изглежда все пак щяха да идат на Пазара на подправките. Пристегна презрамките на раницата и притисна лявата си ръка към кобура на глока, който приятно издуваше якето му.

Вървя след тях, докато не завиха по „Хасърджилар“, главната улица на Пазара на подправките. Добре. Точно това беше чакал.

Обърна се и се спусна по средата на „Тахтакале“. Вървеше успоредно на пътя, по който се движеха иранците, заобикаляше колите и камионите, движеше се по платното, за да избегне тълпите пешеходци. Раницата беше стегната. Тежестта на глока му действаше успокояващо.

Зави наляво по „Йени джами“, после още веднъж наляво по Джиджек пазари сокак и тръгна да пресрещне директно иранците. Навалицата беше голяма и се наложи да забави ход. Минаваше покрай сергии, пълни с купища подправки, жълти, оранжеви, червени, зелени — нереално ярки под крушките с нажежени жички, наредени над тях. Масите бяха отрупани с лакомства, сиропирани сладкиши и захаросани плодове. Въздухът бе пропит от смесените аромати на подправки, кафе и тютюнев дим. Амбулантните търговци се надвикваха с врявата, докато се мъчеха да минат с количките си покрай тълпите минаващи купувачи.

На ъгъла на „Тахмис“ и „Хасърджилар“ ги видя как се приближават към него, бяха на около петнайсет метра разстояние. Сърцето му заби силно. Огледа периметъра си и не усети нищо нередно.

Мина вляво, застана пред един от ъгловите прозорци на „Курукафеджи Мехмед Ефенди“, една от най-старите кафеджийници в града. Бен беше идвал поне дузина пъти, за да разучи терена. Винаги имаше най-малко десетина души на опашка на двата ъгъла, които чакаха да си купят от насипното печено на място кафе. Логично беше и иранците да се отбият. Дори и да не спрат, щяха да минат покрай него. Щеше да ги види през витрината на кафеджийницата.

Дръпна се назад, първият вавакист се появи през съседния ъглов прозорец. Зави надясно и спря на около три метра от мястото, на което стоеше Бен. Учените бяха пред съседната витрина, на опашка заедно с една дузина други хора за прословутото кафе на „Курукафеджи“. Не можеше да види втория вавакист, но беше сигурен, че е малко зад тях.

Бен затвори очи за миг и си пое дълбоко въздух, после издиша. Още веднъж. И още веднъж.

Извади пътеводителя от джоба си и бавно мина покрай вавакиста, докато го прелистваше. Не мислеше за това, което щеше да направи. Беше се съсредоточил върху книжлето.

На ъгъла пред кафеджийницата зави наляво. Ето го и втория пазвантин, както беше и очаквал, зад учените, на пет-шест метра.

Погледна напред, после надясно, само още един смахнат турист, който се мъчеше да се ориентира. Не видя нищо нередно.

Бен пхна пътеводителя обратно в джоба си и се върна при първия вавакист. Мина покрай него, без да го поглежда директно. Долови с периферното си зрение, че мъжът го наблюдава. Нямаше значение. Вече беше прекалено късно.

Мина отляво на вавакиста. Пътном пхна дясната ръка в разтвореното си яке. На три крачки от мъжа глокът вече беше навън. Завъртя се обратно на часовниковата стрелка, изнесе напред десния си крак и се прицели с пистолета от два метра разстояние.

Онзи успя само да ококори очи. Бен натисна спусъка. Чу се тихо фиу и една чиста черна дупка се появи на челото му. Главата му отскочи и тялото му се разтресе. После колената му се подгънаха и той се свлече на земята. Бен вече минаваше покрай него. Зави зад ъгъла.

Учените бяха до витрината. Вторият човек на ВИВАК видя как Бен завива с глока в ръка и се приближава с ясно намерение. Някой зад ъгъла извика.

Агентът реагира начаса, бръкна под сакото си, но имаше на разположение само миг, а той не бе достатъчен. Бен беше прекалено далече за още един сигурен изстрел в главата. Вдигна глока, стисна го здраво с две ръце, прицели се в гърдите му и натисна спусъка. Фиууу. Мъжът политна назад. Бен продължи да върви право към него. Стреля още веднъж в центъра на гърдите му и вавакистът се олюля. Бен се прицели отново и третият изстрел пръсна лявото му око.

Нови викове. Хората се пръснаха на всички посоки. Учените се извърнаха от витрината на кафеджийницата със смутени изражения, не разбираха какво става, търсеха откъде идва паниката. Първият дори не видя как Бен се приближи до него и го гръмна в главата. Вторият има време само да вдигне ръце в знак на самозащита или пък молба. Бен му вкара един куршум право между очите и го задмина още преди тялото да се свлече на земята.

Огледа се наляво и надясно, докато се отдалечаваше. Хората се разкрещяха и разбягаха. Не видя герои. Никой дори не поглеждаше към него. Всички просто се опитваха да се спасят колкото се може по-бързо. Бен вървеше с наведена глава и гледаше право напред, притиснал глока отстрани.

Изведнъж усети, че нещо не е наред, някой беше в дисонанс с паническите ритми на тълпата. Погледна напред и видя как едър мъж, славянски тип, стои като закован и го гледа напрегнато. Очите им се срещнаха. Несъмнено славянинът беше професионалист. По всичко си личеше — лицето, стойката, хладнокръвието.

И двамата застинаха за секунда, всеки се опита да отгатне намерението на другия. После нервите на славянина не издържаха. Тръгна наляво и в крачка бръкна под якето си. Без да се замисля, Бен вдигна глока и го стисна здраво с две ръце. Стреля три пъти, като се приближаваше все по-близо с всяко фиу и скъсяваше разстоянието. Славянинът се строполи на земята. Успя да извади пистолета си, но беше прекалено късно. Бен му проби главата от разстояние, по-малко от два метра.

Продължи да върви и сви в една уличка, въртеше непрекъснато глава, оглеждайки се за заплахи по фланговете, здравата се беше

стреснал. За бога, изобщо не го беше видял. Копелето бе стояло отстрани като призрак през цялото време. Ако тълпата не го беше изхвърлила както прилив отломка, никога нямаше да го забележи. Мамка му, ами ако мъжът бе съобразил да извади оръжието си секунда по-рано...

Зареди глока с нов пълнител и продължи нататък. Познаваше улиците от предварителния оглед и се постара да мине по тъмните, докато не се отдалечи достатъчно от Пазара на подправките. Пътьом махна фалшивата брада и я хвърли в един преливащ контейнер за боклук. Свали черната шапка и я смени с червена. Якетото му беше с две лица. Свали го, обърна го и изведнъж вече беше облечен в жълто, а не в синьо. Щеше да се отърве от пистолета по-късно, щом се увери, че е в безопасност.

Отправи се по заобиколни пътища към Галата, отново се сля с блажените неподозиращи нищо тълпи. Щеше да прекоси моста, да хване такси до гара „Хайдар паша“, после влак до Анкара, точката на пристигане, която щеше да му послужи и за безопасно заминаване.

Чу сирени в далечината. Отдалечаваха се от него. Пое си дълбоко въздух. Беше добре. Никой не го преследваше и никой не можеше да го свърже със случилото се току-що. Истанбул имаше над десет милиона жители. Той беше игла в купа сено, капка в океана. Продължи да върви, отново се бе превърнал в обикновен турист.

Майка му стара, кой беше този мъж? Копелето за малко не го бе очистило, без майтап.

Е, не успя. Понякога ти ядеш мечката, друг път тя тебе изядда.

Мечката.

Спря. Шибана работа, това руснак ли беше?

Приличаше на руснак. Е, не беше Василиев, поне това знаеше със сигурност. Пичът беше професионалист, спор нямаше, не беше учен, нито цивилен. Може би някой свързан с Василиев обаче. Да, кой друг щеше да следва като сянка иранците? И защо иначе копелето щеше да се забави толкова, преди да извади оръжието си. Може би защото си мислеше, че не той е мишената, кой знае. Сигурно се смяташе за неприкосновен, поне докато не видя очите на Бен. Все пак никой нямаше да очисти един руски агент. Трябваше да е луд.

Копеле мръсно! Да, не беше убил онзи руснак, но все пак бе убил руснак.

Рече си: „Опа!“, и в приповдигната, заредена с адреналин равносметка, реши, че е адски смешно. Запуши уста с опакото на ръката си и се разтресе в беззвучен смях.

Дано шефовете не се вкиснат много.

6. НЕУМОЛИМО

След като отмени срещата, Алекс се поуспокои. Все едно закъсняваш да хванеш самолет — напрегнат си, докато бързаш с надеждата, че все пак може да успееш. Щом разбереш, че самолетът е заминал, си отдъхваш, приемаш го и търсиш друг вариант.

Нямаше какво обаче да замести Хилзой. Такъв билет се пада веднъж в живота.

Поработи върху няколко други дела, но не можа да разкара програмиста от главата си. Чудеше се какво ще стане с молбата за патент, ако Хилзой е... мъртъв. Вероятно щеше да бъде сметната за част от наследството му и да премине към наследниците или бенефициентите му. Но кои щяха да бъдат тези хора? Алекс не знаеше нищо друго за семейното положение на Хилзой, освен че е разведен и няма деца. Имаше ли някакъв начин да спаси цялата работа без него, само с патента?

Мобилният му звънна. Погледна да види кой е. Номерът беше скрит, но той беше толкова жаден за новини, че вдигна въпреки това.

— Алекс Тревън.

— Господин Тревън, обажда се детектив Гамес от полицейския участък в Сан Хосе. Удобно ли е да говорите?

Сърцето на Алекс щеше да изскочи.

— Да, да, няма проблем. За... Ричард Хилзой ли става дума?

Настъпи пауза от другата страна и Алекс се почуди дали не е сбъркал, че го каза.

— Извършено е престъпление — отвърна Гамес, — ще ви бъдем благодарни, ако дойдете до участъка и отговорите на няколко въпроса.

— Разбира се. Кога?

— Най-добре би било веднага.

— Разбира се — повтори Алекс. — Само ми кажете къде се намирате.

— Уест Мишън Стрийт 201. Влезте през главния вход и питайте за детектив Гамес.

— Ще дойда след около половин час. Мога ли да ви попитам...

— Ще говорим, когато дойдете — прекъсна го Гамес. — Половин час, нали?

— Да — отвърна Алекс и линията прекъсна.

Тръгна да подрежда нещата върху бюрото си, но осъзна, че се държи нелепо. Страхуваше се какво може да научи, затова го правеше, търсеше си причина да протака. Или пък се мъчеше да наложи някакъв ред във вселената, като разтреби първо бюрото си. Хайде стига!

Тръгна да излиза.

— Току-що ми се обадиха от полицията — каза на Алиса, когато мина покрай нея. — Трябва да отида до участъка.

— Хилзой ли? — извика тя подире му.

— Ще видим.

Вкара адреса в навигационната система на бавареца, после тръгна по Пейдж Мил Роуд към шосе 280. Когато прекоси Футхил Експресуей, се сети, че някъде беше прочел за колоездач, който загинал наблизко преди около година. Гадна катастрофа, счупен врат. Споменът засили увереността му, че наистина нещо се е случило с Хилзой. Знаеше, че животът е такъв, и то от първа ръка. Точно когато всичко е наред, когато не може да бъде по-добре, съдбата обича да се намесва и да ти напомни колко тленно е всъщност всичко.

Чудеше се защо му се обажда Гомес. Сигурно беше заради Хилзой. Но как полицията бе разбрала да се обади на него? И откъде имаха мобилния му телефон?

После се сети. Мобилният на Хилзой. Срещата с адвоката и рисковите капиталовложители сигурно беше в електронния му календар. И Алекс му бе звънял, колко, двайсетина пъти сутринта? Толкова обаждания, пък и номерът му сигурно беше записан в контактите.

Помъчи се да си представи как ли изглеждат на полицията срещата и всичките тези неприети повиквания. Почуди се дали не е заподозрян. Боже!

Участъкът на Сан Хосе беше същинска крепост, целият в бетонни стени, прави ъгли и тъмни огледални прозорци. Двете пейки отпред бяха завинтени в цимента и с нищо не разведряваха

потискащата атмосфера на мястото. Дори дърветата и зеленината изглеждаха повече като камуфлаж, отколкото като украса.

Алекс си пое дълбоко въздух, изкачи каменните стъпала и влезе в преддверието. Същата работа: бронирани стъкла, наблюдателни камери, тежки метални врати, последна дума на техниката. Десетина души седяха отпуснато върху двете редици метални столове с изражения на хора, които са дошли да им вадят зъб.

Чакални. Мразеше ги.

Жената, която стоеше зад бронираното стъкло, изглеждаше така, сякаш е там, за да ѝ се задават въпроси. Алекс се приближи и каза по интеркома:

— Здравейте, казвам се Алекс Тревън, казаха ми да търся детектив Гамес. Мисля, че ме очаква.

— Тревън? — попита тя и когато Алекс кимна, за да потвърди, отвърна: — Ще се обадя да му кажа, че сте тук.

Двайсет неловки минути по-късно един мъж излезе през вратата в дъното и се огледа наоколо. Беше висок около метър и осемдесет, имаше мускули под сивия жакет и тъмна вратовръзка. Късо подстригана тъмна коса, по цвета на кожата и фамилията Алекс прецени, че е от латински произход.

Алекс се изправи и го погледна. Мъжът попита:

— Алекс Тревън?

Алекс кимна и се приближи към него.

— Здравейте, вие сигурно сте... детектив Гамес?

— Точно така. — Мъжът не си подаде ръката. — Съжалявам, че ви накарах да чакате — много информация постъпва по случая и непрекъснато сме в движение. Да влезем, за да поговорим.

Алекс го последва. Искаше да попита какъв е случаят, но реши, че колкото по-малко говори, толкова по-добре. Пък и скоро по един или друг начин щеше да разбере повече.

Качиха се с асансьора до втория етаж, после минаха по къс коридор. Обстановката си беше учрежденска, макар че Алекс не можеше да каже точно защо. Вероятно заради функционалността на обзавеждането. Флуоресцентни лампи на тавана, окачени тавани, семпли плочки по коридора. Минаха покрай няколко отворени врати; разговорите, които се чуваха отвътре, бяха приглушени, сериозни, сякаш хората здраво се трудеха. Алекс остана поразен от размерите на

сградата, съдейки по броя на персонала и наличните средства, правителството явно можеше да се справи с всеки проблем, стига да искаше. Имаше нещо... неумолимо в това място и то му се стори заплашително.

Завиха надясно през една отворена врата. Отгоре имаше надпис — нещо от сорта на „Отдел за криминални разследвания“. Алекс го забеляза чак след като влязоха. Помещението беше голямо, покрито с мокет, с една дузина преградени работни места. Алекс видя, че на някои работят хора, но никой не го погледна.

Гамес го вкара в една малка стая вдясно, може би три на четири метра. Нисък таван. Маса, три стола и никакви сенки под силното флуоресцентно осветление. В помещението не проникваше шум отвън и Алекс се почуди дали не е звукоизолирано.

Гамес затвори вратата и двамата седнаха един срещу друг. Извади бележник от джоба си и впи поглед в Алекс.

— Когато говорихме по телефона, ме попитахте за Ричард Хилзой ли става дума. Защо го направихте?

Алекс малко се стресна от резкия тон на мъжа.

— Имахме важна среща тази сутрин и той не се появи. Звънях му няколко пъти, после изпратих секретарката си до апартамента му да го търси. Уведоми ме, че сградата била отцепена от полицията и някой казал, че имало убит човек. Разтревожих се, че може да е Ричард. Има ли причина да не искате да ми кажете? Аз съм адвокат, това ме засяга.

Гамес го изглежда изпитателно. След секунда рече:

— Ричард Хилзой е бил убит тази сутрин на паркинга пред дома си.

Убит. Въпреки че Алекс бе подозирал най-лошото и че беше подготвен за него, новината го стъписа.

— По дяволите! — възкликна той. — Как е станало?

— Имам още няколко въпроса, които бих желал да ви задам — отвърна Гамес. — Срещата ви тази сутрин. С кого беше? И за какво?

Алекс отговори на въпросите на Гамес. Детективът си записваше в малък бележник. От време на време го караше да доуточнява. Понякога се връщаше пак на нещо, което му беше казал по-рано. Потвърди, че срещата в календара на Хилзой и многобройните обаждания в неприети повиквания бяха отвели полицията до него. Алекс разбра, че Гамес не търси просто обща информация и че той

наистина е заподозрян, и макар да знаеше, че няма от какво да се тревожи, беше изнервящо да седи пред това ченге, което си мислеше, че вероятно само преди няколко часа е убил някого.

В един момент Гамес го попита знае ли дали Хилзой е използвал или продавал наркотици.

— Не — отвърна Алекс. — Не го познавах толкова добре, но никога не съм го виждал... не съм виждал никакви признаци, че използва наркотици. А не ми приличаше на човек, който би тръгнал да ги продава. Мога ли да попитам защо ми задавате този въпрос?

Гамес стисна устни. Изду бузи, после бавно и продължително изпусна въздуха.

— В колата на Хилзой открихме скрито значително количество хероин.

— Хероин? Сериозно ли?

Гамес го погледна. Погледът казваше: *Не изглеждам ли сериозно?*

Алекс се опитваше да проумее всичко.

— Според вас е бил убит, защото е търгувал с наркотици?

— Възможно е.

— Да, но... искам да кажа защо този, който го е убил, не е взел наркотиците?

В момента, в който го каза, Алекс се почувства като глупак. Не беше ченге и не искаше Гамес да мисли, че поставя под съмнение казаното от него.

Но Гамес просто вдигна рамене.

— Някой е претърсил апартамента му. Най-вероятно е търсил дрога. Така беше скрита в колата, че може и да не са я видели. Ами врагове? Хилзой имаше ли врагове?

— Не мисля. Е, миналата година се беше развел и явно раздялата е била доста грозна, но не знам нищо повече.

След още един час на въпроси и отговори Гамес затвори бележника си.

— Благодаря ви за сътрудничеството — рече той. — Само един последен въпрос, ще ви помоля за услуга, защото ще ни помогне да отсеем нещата и ще ни спести време. Имате ли нещо против да ни дадете проба за ДНК, преди да си тръгнете?

Очите на Алекс се разшириха. По едно време Гамес го беше попитал дали се е качвал в колата или в апартамента на Хилзой. Отговорът беше „не“, слава богу, и сега Алекс разбра защо го беше питал.

Гамес отново го гледаше изпитателно. Изведнъж Алекс осъзна, че този човек разпитва хора, вероятно по десетина всеки божи ден. Вероятно само тази сутрин беше лъган повече, и то от изпечени лъжци, отколкото Алекс за цял живот.

Повдигна рамене.

— Не, нямам нищо против, щом ще ви е от полза. Какво искате да направя?

Нищо работа беше наистина. Съгласие в писмена форма, тампон, тръкнат от вътрешната страна на бузата, и готово. Гамес го изпрати обратно до фоайето. Подаде му визитка.

— Ако се сетите нещо друго, моля ви, обадете ми се — рече той. Подаде си ръката. — Съжалявам за клиента ви.

Алекс усети от жеста и думите, че Гамес вече го беше изключил от списъка със заподозрени. Стисна ръката му.

— Надявам се да хванете извършителя.

— Ще го хванем — отвърна Гамес и си тръгна.

Хилзой продавал наркотици? На ниво, на което хората ги убиват за това? На Алекс не му се вярваше.

Хилзой беше закъсал за пари след развода. Може да е бил отчаян. Но как е могъл да бъде толкова глупав?

Или пък си е изпуснал нервите. Вероятно така става с някои хора, които се доближават прекалено много до онова, което може да сбъдне мечтите им.

Качи се в колата и погледна обратно към участъка. С огледалните си стъкла той изглеждаше толкова непроницаем, колкото и непревземаем.

Сети се колко готино само Гамес беше казал: *Ще го хванем*. Увереността му би трябвало да го успокои. Но вместо успокоение в нея имаше нещо смразяващо.

7. СТИГА ДА СЕ СТРАХУВАТ

Бен прекара три дена в Анкара. Не бързаше и не искаше да пресича границата, докато не се изпари и най-малката потенциална заплаха от преследване в Истанбул. Покушението беше във всички телевизионни новинарски емисии и всекидневници на английски език. Бяха установили, че са иранци, но освен националната, друга принадлежност не се споменаваше. Петият убит беше абсолютно неизвестен. Бен предположи, че е действал стерилно, не е носил нито паспорт, нито документи за самоличност и ако никой не го разпознаеше, щеше да си остане, поне публично, турският еквивалент на Джон Доу^[1].

Свърза се незабавно с командира си от ОКСО, Обединеното командване за специални операции на американската армия, афроамериканец на име Скот „Хорт“ Хортън. Хортън беше легенда сред чернокожите войници, ветеран от безброй операции — публични и секретни, луда глава. Яздил беше рамо до рамо с муджахидините в Афганистан, беше се сражавал с контрите в Никарагуа и лично бе ръководил малки хайки по следите на Бин Ладен в обитаваните от племена райони в северозападен Пакистан. Безупречен патриот, който можеше да проследи предшествениците си в армията назад във времето чак до Четвърти американски пехотен полк, съставен само от чернокожи и сражавал се с обединената армия на генерал-майор Едуард Орд в решителната битка за съдебната палата в Апоматокс. Хортън беше полковник, а Бен само старши сержант, но въпреки разликата във възрастта, ранга и служебното положение и почти благоговението, което Бен питаеше към него, той се обръщаше към командира си с „Хорт“. Военнослужещите от неговата част си говореха един на друг на малко име или позивна, независимо от ранга си. Нямаше отдаване на почести, както и други военни привички. Не се нуждаеха от тях. Бяха прекалено малко, прекалено нередовни и прекалено специализирани, нямаха нужда да плюят, да лъскаат и да

викат ура, за да поддържат дисциплината и духа, които сплотяваха редиците на редовната армия. И макар че едва ли щяха да го кажат по този начин, бяха и прекалено елитни.

Всеки от тях беше минал през една и съща жестока месомелачка: военновъздушни сили, рейнджъри, специални сили и „Делта“ или морски пехотинци. Кандидатът се нуждаеше от лична препоръка от някой член на отряда, преди да бъдат изпитани възможностите му, както и поне три потвърдени убийства по време на сражения. Повечето като Бен, които бяха участвали в кръвопролитията в Могадишу, имаха много повече от три. Веднъж избрани, кандидатите преминаваха ВОТК — Военнооперативния тренировъчен курс на ЦРУ — после бяха подлагани на най-различни изтощителни физически и психически изпитания, кулминацията беше нещо, известно като Финала, измислен от самия Хорт, по време на който завличаха кандидата с качулка на главата в някоя страна от Третия свят, в която той никога не беше стъпвал и чийто език не знаеше, и го оставяха без пари и паспорт, само с дрехите на гърба му. Целта беше да извърши предварително запланувано незаконно деяние, което се наказва със затвор, ако те хванат, и да се върне незабелязано в Съединените щати. Само мъжете, издържали всички изпити, включително и финала, бяха приемани в тази част. Имаше три полета на специализация: електронно разузнаване, агентурно разузнаване и стрелци. Уменията на всички се припокриваха, разбира се, но Бен беше най-вече стрелец.

През годините поделението беше известно с най-различни имена: Задгранична оперативна група, По-мощна разузнавателна служба, „Сентра Спайк“, „Грей Фокс“ и още доста други. Честата смяна на имената беше част от непрекъснатите усилия на Обединеното командване за специални операции да убеди правителствените функционери, че елитното подразделение се реформира след разследванията за поредното убийство или друга проведена наскоро секретна операция. Щом някой посланик тръгнеше да протестира, че не е бил уведомен, от Сенатската комисия по разузнаване почваха да питат какво става, по дяволите, Пентагонът смъмряше Обединеното командване да се държи прилично и то се извиняваше и прекръщаваше отряда. Самолюбието беше погалено, доброто лице бе запазено, а съвестта се успокояваше. Защото истината беше, че колкото повече бяха ограниченията, налагани от Конгреса и началството върху

„белите“ оперативни отряди като „Зелените барети“, толкова по-голяма ставаше нуждата от „черни“ отряди като този на Бен. Търсенето беше голямо и слава богу, че имаше мъже, които винаги намираха начин да го задоволят.

Бен докладва на Хорт как беше минало в Истанбул, като използва уличен телефон и преносимо кодиращо устройство, което сложи върху долната страна на слушалката. Каза му за руснака.

— Сигурен ли си, че беше руснак? — попита Хорт с дрезгавия си баритон и провлечения крайбрежен акцент.

— Абсолютно — отвърна Бен. — Имаше славянски скули, светла кожа и от онези безизразни лица, ако ме разбираш. Освен това стоеше като че ли беше недосегаем.

— Докато ти не го досегна.

— Тръгна да вади оръжие.

— Не се тревожи, синко, вярвам ти. Да не би случайно да е бил израелец? Те с удоволствие биха гръмнали двамата, които си пратил във Валхала.

Бен се замисли. В един момент и той се беше почудил дали някой не бе решил да прехвърли операцията на Мосад. Като нищо. Но понеже имаха по-добро разузнаване в Иран, израелците щяха да разберат коя е къртицата, а никой не би рискувал това да се случи, нищо че ставаше дума за един от най-близките съюзници на Америка в ужасната глобална война срещу тероризма. А и винаги имаше някой в Обединеното командване, който да издейства използването на американски сили. Бяха инвестирали огромни суми за обучение — честно казано, за създаването — на Бен и още малцина като него и какъв беше смисълът да имаш бойно куче, ако понякога не му сваляш каишката?

— Мисля, че беше от ФСБ — отвърна Бен. ФСБ означаваше Федерална служба за безопасност, наследника на съветското КГБ.

— Дано да не е бил — отвърна Хорт. — Те са като мафията. Дявол да ги вземе всичките тези бивши силоващи от КГБ в службите, те са мафията.

— Какво искаш да направя?

— Ще видя какво мога да открия. Но не се тревожи, дори и да е бил от ФСБ, няма да стане ясно кой го е направил. Другите двама са имали много врагове.

Иранските врагове, за които Хорт говореше, бяха израелците. В интерес на истината, докато беше в Истанбул, Бен се хранеше все с неща, доставени директно от Израел. Ако операцията се провалеше и го убиеха или ако го заловяха и използваше хапчето цианид, което носеше, щеше да има аутопсия и да изследват стомашното му съдържание. Най-добре беше доказателствата да сочат към Израел. ОКСО беше оставило още няколко фалшиви следи, нищо прекалено крещящо. Не беше приятно да спретнеш подобен номер на приятел, но израелците бяха реалисти и щяха да разберат. Пък и какво още можеше Русия да стори на Израел, което вече да не беше сторила? Да продаде оръжие на Дамаск? Да достави ядрено гориво на Техеран? И какво можеше да направи Иран? Да подкрепи „Хизбула“? Да взриви още някоя аржентинска синагога? Да, израелците поне бяха наясно. Враговете им не можеха да ги мразят повече, отколкото вече ги мразеха. На Бен му се искаше и Щатите да са толкова прозорливи. Какво беше казал Калигула? *Oderint dum metuant*. Нека мразят, стига само да се страхуват.

Върна се да чака в стаята си. Не излизаше много. Имаше периоди в живота му, когато не говореше с дни и целият му свят се свиваше до пространството, оградено от четирите стени. Понякога се затваряше толкова в себе си, че единствено бръмченето на пейджъра успяваше да го накара да излезе от уединението си.

Мислеше си за омразата. Америка беше мразена навсякъде, така е, но това бе съвсем разбираемо. Дори, мислеше си той, чужденците разбираха американците по-добре, отколкото те самите се разбираха. Американците се смятаха за великодушни и миролюбиви. Но великодушните и миролюбиви хора не прекосяват океани към нови континенти, не унищожават местните жители, не прогонват другите чужди сили, не завоюват независими територии, не печелят световни войни и за по-малко от два века от зараждането си не се възправят разкрячени върху планетата. Великодушните миролюбци са тези, които страдат от всичките тези гадости.

Именно комбинацията между благородната представа за себе си и жестоката истина правеше американците толкова опасни. Защото, ако нападнеш такива хора, които се смятат за невинни, самото превъплъщение на всичко най-добро на света, те ще отвърнат на удара не само с гняв, но и с морално оправдана старозаветна ярост. Всеки,

покварен достатъчно, за да нападне подобни ангели, изгубва правото си на съд, справедливост, дори на елементарна милост.

Да, чужденците мразят лицемерието на американците. Няма лошо, стига да се страхуват. *Oderint dum metuant*.

Така е, страхът си имаше и обратна страна. След като Щатите свалиха Саддам Хюсеин, всеки противник на Америка от нисшата лига разбра, че се нуждае от застраховка. Защото, ако Саддам беше разполагал с няколко ядрени бомби и бе демонстрирал лудостта си или дори най-малката решителност да ги използва при нападение — кой би заложил срещу човек, обгазявал собствения си народ? — Съединените щати със сигурност щяха да си седнат на задника. Иранците го бяха разбрали. Отчасти затова толкова се мъчеха да си направят атомна бомба.

Усмихна се. Е, сега щяха да се позабавят малко, нали така?

Но убийството на учените беше най-вече печелене на време. Америка беше най-богатата, най-развитата, най-напредналата в технологично отношение страна с несравнимо военно превъзходство. Ядрените бомби може и да бяха достатъчни за поставяне в шах на такава сила, но това не означаваше, че враговете ѝ не търсят начин за шах и мат. Китайците експериментираха с антисателитни технологии, търсейки начин да извадят очите на Америка в Космоса. За руснаците всичко опираше до войната в киберпространството, масираната им компютърна атака в Естония беше само за проба. Иранците и други треторазредни сили... кой знае? В хиляди гаражи, бункери и секретни лаборатории по целия свят надъхани мъже търсеха слабости. Откриеха ли някоя, щяха да я използват.

За щастие в недрата на Пентагона имаше стотици специалисти, чиято работа беше да обмислят всички вероятности, да си представят, да предвиждат, следят, предотвратяват. Разбира се, и преди 11 септември беше имало хора на служба, които да мислят как да предпазят Америка от необичайни заплахи. Но сега имаше повече и по-добре мотивирани. Министерството на отбраната дори бе институционализирано някои от тях, превръщайки Осма военновъздушна бригада в нещо, наречено Киберкоманда, на която бе възложена задачата да обучава и оборудва сили за защита, атака и използване на Мрежата. Бен се надяваше, че си вършат работата.

Е, той си вършеше неговата. Открай време беше черната овца. В него имаше някаква студенина, сдържаната му природа смущаваше родителите му, а пък другите деца погрешно го смятаха за хладнокръвен. Сдържаността го беше направила популярен. А тази нетърсена лесна популярност, заедно с приятелите, гаджетата и купоните, които вървяха с нея, бе спомогнала за уравнивяването на сдържаността и до някаква степен я беше прикрила.

Баща му беше инженер в Ай Би Ем и семейството се мести три пъти, докато Бен беше малък — първо, Йорктаун Хейтс в Ню Йорк, после Остин, Тексас, и накрая Портола Вали в калифорнийската Силициева долина, на един хвърлей място от разлома Сан Андреас. Бен го биваше във футбола и борбата, а спортът винаги е добър начин да те приемат бързо в новото училище. По-малката му сестра Кейти също никога нямаше проблеми. Хубаво момиче с лъчезарна усмивка и с преливащо от доброта сърце, тя беше така устроена, че харесваше всички и естествено всички на свой ред я харесваха.

Проблемът беше в Алекс, най-малкият от тримата. Беше срамежлив и стеснителен навсякъде извън класната стая, там малкият любимец на учителите знаеше отговора на всеки въпрос и никога не бъркаше. Постоянната му нужда да показва на всички колко е умен неизменно привличаше вниманието на някой побойник и после Бен трябваше да се оправя с него. Побойникът, разбира се, имаше по-голям брат, а по-големият брат пък имаше приятели. Обикновено трябваша три или четири сбивания, преди Бен да докаже, че макар и малкият му брат да е лайно, това не означава, че другите могат да го тормозят. През времето, когато му се налагаше да изяснява нещата на останалите, често го гонеха временно от училище. Родителите му бяха ужасени. Искаха му обяснения, но какво можеше да им каже Бен? Алекс, с естественото си влечение към науката и училището, беше любимецът на баща им и старецът нямаше да разбере, че именно непрекъснатото му фукане в час предизвиква проблемите. Няколко пъти, след като Бен се беше застъпил с юмруци за него, Алекс му благодари, но Бен не желаше благодарностите му, искаше да престане да предизвиква хората, като се държи така, сякаш е по-умен от всички останали. Казвал му го беше, но Алекс не слушаше. И така се трупаше: Бен се ядосваше на Алекс, родителите им се ядосваха на Бен, в резултат Бен още повече се ядосваше на Алекс, а Алекс се страхуваше

от брат си, объркан и огорчен от студенината и гнева му. Само Кейти омекотяваше нещата. Тя успокояваше Бен, утешаваше Алекс и се опитваше да обясни на родителите им. И макар че нито Мартин, нито Джудит Тревън можеха да приемат готовността, с която Бен търсеше решение в насилието, никой не оставаше дълго сърдит, щом Кейти тръгнаше да ги помирява.

Тогава не го знаеше, но семейството е много крехко нещо. Като къща от карти за игра. Някои карти несъмнено могат да се издърпат, без да повлияят много на цялата постройка. Издърпването на други предизвиква разклащане, после още една изпада, след това нови две — и накрая цялото нещо се срутва просто ей така. И то от една-единствена грешка, от една малка изгубена карта.

Но всичко това вече нямаше значение. Станалото — станало, и сега, като погледнеше назад, струваше му се, че е било неизбежно, не стечение на случайни събития, а по-скоро коварно и непредотвратимо вмешателство на съдбата. Понякога се чудеше дали това чувство на съдбовност не е някакъв трик, наркотик, предоставен от ума за облекчаване на угризенията и скръбта. В крайна сметка, ако не просто се беше случило, а е трябвало да се случи, няма ти да си виновен. Съдбата е като товарен влак и кой, по дяволите, може да го спре? Влаковете вървят натам, накъдето ги водят релсите. Макар че тогава изглеждаше като кола. Но не беше. Наистина, влак беше.

---

[1] Името, което обикновено се дава на неидентифициран труп или болничен пациент. — Б.пр. ↑

8. ВКУСЪТ НА ХРАНАТА

Сара си беше отишла обратно в кабинета, за да може Алекс да се обади на капиталовложителите и да откаже срещата. Горкият човек изглеждаше съкрушен. Кой нямаше да е? Не беше споменавал нито дума, но тя знаеше, че ако „Обсидиан“ се окаже толкова добра технология, колкото изглежда, Хилзой щеше да се превърне в много важен клиент на фирмата. За човек с шестгодишен стаж като Алекс, който се изкачва нагоре към съдружничеството, привличането на подобен клиент е голяма работа.

Два часа анализира нивото на техника за един от старшите съдебни адвокати. Нямаше прекъсвания и тя беше благодарна — все още не се бе научила да уплътнява времето си на шестминутни интервали и продължителните отрязъци, посветени само на един проблем, ѝ помагаша да не изпусне нещо. Погледна кое време е и си помисли дали да не отиде да обядва.

Стана и оправи щорите. По обяд слънцето напичаше здраво в кабинета ѝ. Не че изобилието от слънчева светлина е нещо, от което човек трябва да се оплаква.

На пустия доскоро терен, който някаква програма за почистване от сорта на федералната „Супер фънд“, беше превърнала във футболно игрище, имаше мач. Отвори леко щорите и се загледа. Стъклото беше впечатляващо звукоизолиращо и не можеше да чуе виковете, но си представи как се смеят.

Не, наистина нямаше от какво да се оплаче. Кабинет с гледка към страхотно място, хубави мебели, секретарка. Работата беше сравнително интересна и тя я вършеше добре. Позицията означаваше и определено служебно положение, макар че не искаше да го обявява на висок глас. И разбира се, изкарваше неприлично много пари за двайсет и шест годишен човек. Въпреки това понякога усещането, че се е натъкнала на всичко това случайно, я притесняваше. Само защото си

добър в нещо и ти се плаща добре, достатъчна причина ли е да го правиш?

Родителите ѝ щяха да се изсмеят на въпроса и наистина го бяха правили, преди да се научи да крие съмненията си. Но разбира се, бяха различни поколения. Те се бяха запознали в колежа, бяха дошли в Америка да учат и да усъвършенстват английския си, какъвто е бил обичаят сред синовете и дъщерите на заможните иранци по онова време. Баща ѝ Емаан учел медицина и възнамерявал да стане офталмолог. Майка ѝ Ашраф изучавала английската литература от XIX век и искала един ден тя самата да стане преподавател. Оженили се още докато учили. Техните родители били доволни от брака им и бъдещето им изглеждало светло.

После дошла революцията и окупацията на американското посолство. Когато се заговорил за война, президентът Картър замразил иранските авоари. Семействата им загубили, всичко. Изобщо забравили за учене — важното било да намерят начин да се хранят и да си плащат наема. Ашраф си намерила работа като сервитьорка. Емаан продавала очила в една оптика. Скъсвали си задниците от работа и пестели пари, като делели един двустаен апартамент с още една иранска двойка, пострадали по същия начин. Накрая успели да съберат достатъчно, за да купят оптиката. Сега притежаваха пет оптики в района на Залива, както и доста недвижими имоти, и бяха адски горди с това. Веднъж, когато Сара каза на баща си, че иска работа, която да ѝ носи духовно удовлетворение, той се засмя и рече: „Глупаво дете, не знаеш ли, че финансовият доход носи духовно удовлетворение?“

Разбираше гледната му точка. Но тя имаше повече възможности от родителите си, възможности, които те ѝ бяха осигурили. Нямах ли да сбърка, ако не се възползва? Не трябваше ли да гради върху основите, които ѝ бяха дали?

Освен това ѝ се стори, че долови тъга в смеха на баща си.

Опита се да го забрави, но не можеше да се отърси от чувството, че я очаква нещо повече, стига да може да разбере какво.

Това беше проблемът ѝ: всичките ѝ мечти бяха неясни. Не знаеше какво иска. У нея имаше стаен копнеж, но не можеше да го назове. Знаеше, че е доста разрушително да чувстваш толкова силно, че там има нещо, и да не можеш нито да го изразиш, нито да го

определиш. Чудеше се кое е по-лошото: да се откажеш от мечта или да си прекалено повърхностен, за да имаш такава?

В такива моменти си казваше, че се държи глупаво. Надяваше се на прекалено много, това беше проблемът. Трябваше да е доволна от всички хубави неща, които притежава.

Понякога ѝ се искаше да има брат или сестра, с които да споделя. Но времената били трудни, когато се родила. Родителите ѝ не могли да си позволят още едно дете, а когато вече могли, Сара била на десет. Не им се почвало всичко отначало.

Вълнуваше се истински единствено от политика. Четеше всичко, от целия политически спектър — вестници, списания, книги. Блогове най-вече. Имаше страхотни блогове в Мрежата и поради разнообразието и спонтанността им тя им вярваше много повече, отколкото на официалните медии, които бяха контролирани от корпорации или водени единствено от жаждата да се доберат до тези, които са на власт, или и двете. Ненаситното четене беше любимото ѝ занимание още от гимназията и то се разви още, когато порасна. Но какво трябваше да направи? Виждаше как противниците на Обама се опитаха да го очернят, като го изкарат мюсюлманин. Или пък как съсипаха онзи ирано-американски бизнесмен Алекс Латифи, подложиха го на злонамерено преследване в Алабама. Какво биха направили хората с една американка от ирански произход, която наистина е мюсюлманка и намира някои пасажии от Корана за удивително красиви? Кръщелното ѝ име беше Шахайе, за бога, беше кръстена на персийско цвете — Сара беше само прякор. Шахайе Хосейни, гласувайте за мен... В действителност имаше по-голям шанс да я изпратят в Гуантанамо, отколкото да я изберат.

Беше първа година в Калифорнийския технологичен университет, когато самолетите удариха Пентагона и двете кули. След това се изредиха да я вербуват от всички федерални институции: ФБР, Агенцията за национална сигурност, ЦРУ, наскоро откритото Министерство на вътрешната сигурност. Всичките отчаяно търсеха хора, говорещи езици от мюсюлманския свят, и Сара, която свободно владееше фарси, явно се появяваше в компютърните им списъци. Беше изкушена от идеята за достъп до свърхсекретна информация, от шанса да се сражава с фанатизма, който трови културата, от която произлизаше тя. Но родителите ѝ се обявиха против. Преживели

революцията и всичко след това, те ужасно се страхуваха от нови отрицателни последици. Хосейни вече бяха американци и не искаха с нищо да привличат вниманието към произхода си. Образованието е ключът към успеха в Америка, уверяваха я родителите ѝ. Отдавна се бяха примирили с факта, че няма намерение да става лекарка, но на нея лесно ѝ се удаваха науките — курсове за напреднали в гимназията, ранно приемане в програмата по информационна сигурност в Калифорнийския технологичен университет. Защо да не завърши право? С подобна комбинация можеше да прави всичко. И така се беше родил някакъв компромис.

Обичаше родителите си и искаше да ги зарадва, но част от нея се противеше на идеята фикс за образованието и общественото положение, на начина, по който я използваша като средство да осъществят собствените си посечени мечти. Това зрънце на негодувание доведе до първия ѝ истински бунт — гадже чистокръвен американец на име Джош Маршал — третокурсник, с когото започна да се вижда през втората година в колежа и от когото загуби девствеността си. Джош беше хубаво момче от добро семейство и с перспективи, но не беше иранец и макар че родителите ѝ не можеха да направят кой знае какво, за да я спрат, Сара знаеше, че мълчаливо се ужасяват. И това беше добре. Най-сетне правеше нещо, което тя иска.

Връзката трая, докато Джош се дипломира и замина за Тусон да създава ракетни системи за „Рейтиън“. Видяха се още няколко пъти през лятото, но есента, щом започна есенният семестър на третата година, Сара му каза, че е прекалено заета, за да продължат. Престори се, че много съжалява, но истината беше, че ѝ бе доскучало. Макар че по принцип беше уверено момче, Джош се чувстваше заплашен от нея и в резултат стана несигурен. Сякаш не вярваше съвсем, че я заслужава, а мислеше, че тя му прави благоволение, като излиза с него. Сара винаги бе имала усещането, че връзката им зависи от нея, че тя командва всичко, и накрая се беше оказала права.

Моделът се беше повторил в „Бъркли“. Не беше минал и месец, откакто се записа да учи право, и се хвана с един второкурсник, пак англо-американец, казваше се Джон Коул. По-късно, когато Джон се дипломира и отиде да работи в Министерство на правосъдието във Вашингтон, Сара, на която новата връзка ѝ беше додеяла по същия начин, по който и предишната, отново използва случая като извинение

да я приключи. После се замисли над мотивите си. И двете ѝ гаджета бяха добри, поне по общоприетите правила. Но родителите ѝ със сигурност нямаше да приемат нито единия, нито другия — за тях те бяха с вградена дата на годност. Напук ли си правеше? И защо постъпваше така със себе си?

Обичала ли ги беше? Казваше им, че ги обича, защото те не спираха да ѝ се обясняват. Но макар че се бе привързала към тях, особено към Джош, който в края на краищата ѝ беше и първият, не знаеше дали това може да се нарече любов. Чудеше се дали не я привличат само срокът на годност и прибавеният сладникав вкус към храната. Може би се страхуваше да опита нещо, което би разпалило скрит апетит, апетит, който долавяше у себе си, но който неизвестно защо отказваше да си признае.

Сексът обаче беше добър. Или поне достатъчно добър. Истината беше, че не бе свършвала с нито един от двамата, но това нямаше голямо значение. Самият контакт ѝ харесваше, пък и тя обичаше да спи с някого. А когато искаше да си достави удоволствие, винаги можеше да заключи вратата на банята, да си напълни ваната, да затвори очи и да се докосва както трябва. Фантазираше си как стои в дъното на лекционната зала, сред тълпата в някой бар, на купон или пък между лавиците с книги късно през нощта. Винаги имаше мъж, чието лице не се виждаше, но тя знаеше, че я гледа и в погледа му се четат едновременно възхита и арогантност. Тя го предизвикваше, настояваше да ѝ каже кой е, какво толкова я гледа. Той се усмихваше и казваше: *Знам какво искаш*. Тя се размиваше на безочието му и му отвърщаше нещо от сорта на: *О, нима?* Смехът ѝ трябваше да го обезкуражи, но вместо това усмивката му ставаше по-широка и тя усещаше, че той мълчаливо ѝ си подиграва. *Нищо не знаеш за мен*, продължаваше тя тогава. Той се приближаваше и тихо ѝ прошепваше, че знае доста неща за нея и може да го докаже, стига да иска. Наглостта му я вбесяваше и тя го предизвикваше: *Как ще го докажеш?* Тогава той идваше съвсем близо и тя се опитваше да се отдръпне, но винаги нещо ѝ препречваше пътя и тогава тялото му се притискаше в нейното, устата му се допираше до ухото ѝ и той прошепваше: *Знам как обичаш да те гаят... така и така, и така...*

Тръсна глава и остави щорите да се затворят. Трябваше да обядва. Можеше да покани и Алекс. Любопитна беше дали е чул нещо

за Хилзой. А пък и малко компания нямаше да му дойде зле.

Привлекателен беше и тя понякога си мислеше за него. Но вероятно скоро щеше да бъде избран за съдружник и ако започнеше да излиза с него сега, после трябваше да скъсат. Разсмя се. Беше тъкмо като за нея. Още един привлекателен чистокръвен американец с подходящата биография и автоматичен срок на годност. Идеално.

Както и да е, тя явно не го вълнуваше, макар че трябваше да си признае, че именно затова я привлича. Беше свикнала мъжете да я желаят. Не успяваха да го скрият, а повечето дори и не се опитваха. Странното бе, че като хлапе, тя беше грозновата, с големи раздалечени очи и прекалено сочни устни и чертите ѝ станаха съразмерни едва в края на гимназията. Беше благодарна за това. Ако беше родена красавица, щеше да е все едно да се бе родила богата. Всичко щеше да е толкова лесно. Стана така, че външният ѝ вид се оказа невероятен и неочакван подарък, на който се бе натъкнала по случайност, а не нещо, което ѝ бе принадлежало по право.

Абсурдно беше, наистина, че се интересува от единствения мъж във фирмата, който явно не си пада по нея. Но тя харесваше някои негови качества. Първо, с Алекс се работеше добре. Винаги обясняваше нещата ясно и не се чувстваше заплашен от техническите ѝ познания, за разлика от другите адвокати, с които беше работила. И определено беше сериозен. Даже прекалено сериозен — беше в кабинета си винаги когато Сара дойдеше по-рано или си тръгваше по-късно, и явно нямаше кой знае какъв личен живот. Струваше ѝ се, че забелязва странна... тъга зад сериозността, и това я заинтригува. Представи си как ще реагира, ако започне да я сваля, после се разсмя при мисълта. Тя не го интересуваеше и най-вероятно така беше най-добре.

Но нямаше нищо лошо да го покани на обяд. Така и така излизаше, щеше да попита за Хилзой и да спомене, че отива да хапне, може би в „Стрейтс Кафе“, сингапурския ресторант, ако и той е гладен...

Тръгна по коридора към кабинета му и надникна вътре, но него го нямаше. Секретарката му Алиса я видя и каза:

— Наложил се да иде до полицейския участък.

Сара повдигна вежди.

— Полицейският участък ли? Заради Хилзой ли?

Алиса поклати глава.

— Не каза.

Сара кимна и отвърна:

— Никога не казва, нали?

Тръгна си, помисли си дали да не си вземе нещо от кафето на фирмата. Да, така май щеше да е най-добре.

9. ТЪЖНО И ВЕЧНО

Алекс беше в офиса в шест часа на другата сутрин. Не можа да спи добре, но поне беше измислил план за действие. Първата стъпка беше да провери в патентната служба. Директорът на Технологичен център 2130 — изследователския отдел, който отговаряше за компютърните кодове и сигурността — беше станфордски възпитаник на име Ханк Шифман, с когото Алекс се сприятели, докато учеха. Да имаш вътре приятел като Ханк беше голямо преимущество — той бе достатъчно умен, за да схване какво представлява „Обсидиан“, и беше наясно със странните прийоми на работа на патентното ведомство. Ханк и 2130 още не бяха получили официално молбата, но той държеше неофициално в течение Алекс как вървят нещата, тъй като молбата първо пристигаше в Службата за първоначално разглеждане на патентите. Последно Алекс бе чул, че молбата е препратена към Министерство на отбраната за проверка, свързана с националната сигурност. Проверката беше рутинна процедура за кодираща програма и освен ако от министерството не решат да я засекретят — голяма разправия, но слава богу, малко вероятно — молбата скоро щеше да я премине и да бъде предадена за официално разглеждане в отдела на Ханк.

Във Вирджиния, където се намираще патентната служба, сега беше девет часът. Алекс позвъни на Ханк и се свърза с гласовата му поща.

По дяволите! Приятелят му винаги ходеше рано на работа. Добре де, можеше да е в тоалетната или да е отишъл някъде.

Съобщението гласеше да натиснеш 0, ако искаш да говориш с оператор. Алекс искаше. След малко една жена попита:

— Към кого да пренасоча обаждането ви?

— Опитвам се да се свържа с Ханк Шифман.

Настъпи пауза. Жената каза:

— Бихте ли изчакали една секунда?

След малко се обади друга жена, гласът ѝ беше по-гърлен от този на първата, тонът — по-делови.

— Здравейте, обажда се Джейн Хамшър, директор на отдел „Компютърна архитектура, софтуер и информационна сигурност“. Мога ли да попитам с кого разговарям?

Алекс се замисли за миг. Ханк му даваше нелегално информация, не искаше да създава неприятности на приятеля си.

— Казвам се Алекс Тревън — отвърна той. — Приятел съм на Ханк от „Станфорд“.

Последва пауза, после жената каза:

— Разбирам. Съжалявам, че се налага аз да ви го съобщя, но Ханк почина вчера.

На Алекс му трябваше доста време, за да се увери, че е чул правилно. Превърташе думите на жената в главата си, опитвайки се да проумее казаното. Не можа.

Най-накрая заекна:

— Какво... какво се е случило? Как?

— Явно е получил инфаркт.

Алекс си представи Ханк, вегетарианец и истинска хала на корта за скуош.

— Но... Ханк беше напълно здрав. Искам да кажа, никога не съм познавал толкова здрав човек.

— Знам, за всички ни е голям шок. Изглежда е било нещо вродено, все още се опитват да разберат. Той ще липсва на всички ни. Беше добър човек и много способен.

Щеше да се измъкне. Алекс си помисли: Е, няма от какво да го пазя, щом в мъртъв, и каза:

— Работата е там, че Ханк ме... държеше в течение за една молба за патент на кодираща програма от името на мой клиент. Дали някой друг може да ми каже какво става?

Настъпи пауза.

— Ханк ли я разглеждаше? — попита жената, тонът ѝ беше подозрителен.

— Не, още не беше дадена за разглеждане. Доколкото знам, е в Службата за първоначална оценка на патентите и подлежи на одобрение от Министерството на отбраната...

— Щом министерството даде разрешение, Службата за първоначална оценка ще я предаде на някой технологичен отдел, вероятно на 2130, както разбирам от описанието ви. Тогава ще се свържем с вас.

По дяволите, това не беше съчувствието, което се надяваше, че заслужава един опечален приятел.

— Добре — отвърна Алекс. — Благодаря ви.

— За нищо. И още веднъж моите съболезнования.

Затвори. Време за План Б. Неприятното беше, че след смъртта на Хилзой вече беше преминал към План Б. И той, по всичко личеше, не вървеше добре.

Първо Хилзой, после Ханк. Невероятно. Сякаш „Обсидиан“ беше прокълнат.

Замисли се какво да прави сега. Все пак трябваше да разбере кой ще наследи правата за патента, ако — когато — бъде издаден. Освен това да запретне ръкави и да направи пълна оценка на технологията — ползите, ограниченията, всички възможни приложения на различни потенциални пазари. Преди Хилзой сам хвалеше „Обсидиан“ като нещо, около което можеш да изградиш цяла компания. Сега, когато го нямаше, Алекс трябваше да говори вместо него.

Прегледа папката му и не остана изненадан, когато не откри никаква информация за семейството му. Добре, щеше да го възложи на Алиса. Да се свърже с бившата му жена и да разбере кои са най-близките му роднини — вероятните наследници при наличието на завещание или тези, които най-вероятно трябваше да го наследят, ако умре, без да е оставил такова.

Накрая самата технология. При всяко идване в кантората Хилзой оставяше резервно дивиди с последната версия при Алиса. Алекс излезе и го взе, после го пхна в гнездото на лаптопа си. Щом програмата се зареди, той с изненада чу музика от малките говорители. Не позна мелодията — някакъв инструментал. Заслуша се за миг, след това откри командата, която я изключва. Беше зловец, представи си как Хилзой я е слушал, работейки по „Обсидиан“. Може и да му беше любима.

Започна да пуска различните приложения, описваше ги, все едно говореше на някой капиталовложител:

— Видяхте ли колко бързо „Обсидиан“ кодира петгигабайтов видеофайл? А също и увеличава. Пробвали сме я до пет терабайта и мислим, че може и още. И не само видео, разбира се. Всякакви данни. Всяка платформа. Разкодирането е също толкова бързо. Гледайте...

Продължи да говори близо час, погълнат, изключил за външния свят. Трябваше да може да го прави. Налагаше се.

Някой почука на вратата. Той извика:

— Да!

Влезе Сара.

— Здравей! — каза тя, тонът и изражението ѝ показваха, че не е особено доволна.

— Какво има? — попита Алекс, сепна се, когато я видя, умът му все още беше наполовина зает с „Обсидиан“.

Тя седна и го погледна.

— Не ти ли хрумна, че и други хора може да се притесняват какво се е случило с Хилзой?

Алекс се намръщи. Защо тя не можеше да се държи подобаващо за младши адвокат? Не биваше просто да влиза, да се тръсва на стола, все едно кабинетът му е неин втори дом, и да започва да го разпитва.

— Виж — понечи да каже той.

Тя се наведе, лактите ѝ бяха опрени на бюрото му.

— Вчера изчезна и отиде в полицейското управление. Какво става?

Алекс се насили да не поглежда към съблазнителното деколте, което мярна с периферното си зрение. Добре, може и да имаше право.

— Бил е убит — заяви той.

Изведнъж изражението ѝ отново омекна.

— Мили боже, не мога да повярвам!

Помисли си да ѝ каже, че е зает. Да покаже неудоволствието си от неумението ѝ да му засвидетелства подходящото уважение. Винаги се беше отнасял почтително като младши адвокат. Какво ѝ ставаше?

Вместо това каза:

— Имало пакет с хероин в багажника на колата му. Мислят, че става дума за наркотици.

— Хероин? Хилзой? Стига, той беше компютърен маниак. Няма логика.

— Човек никога не знае.

Тя се облегна, сякаш възнамеряваше да остане още.

— Извикали са те в полицията... защото са мислели, че може да знаеш нещо?

Алекс се поколеба за миг и после се предаде. Първо Хилзой, после Ханк... беше толкова безумно, просто имаше нужда да поговори с някого. Каза ѝ за неприетите обаждания, които бяха довели полицията до него, за разпита в участъка, дори за ДНК теста. Не беше възнамерявал да се разприказва толкова; изобщо не бе имал намерение да говори за това. Усети, че с приказките си се излага на риск, без да знае какви могат да бъдат последиците и без да може да ги контролира. Усещането леко му замая главата, почти му се доповръща.

— Каза ли на Озбърн? — попита тя, когато той свърши.

— Не. Той е в Банкок до утре сутринта. Ще му кажа, щом се върне.

— Няма ли да иска да узнае веднага? Можеш да му изпратиш имейл.

Алекс се засмя.

— Щом не е негов клиент, на Озбърн хич не му пука, повярвай ми.

В мига, в който думите прозвучаха, му се прииска да не ги беше казал. Беше наясно, че трябва да си държи устата затворена за тези неща — никога не знаеш как нещо безобидно може да се изкриви и раздуе после. Ядосваше се, че Сара има такова въздействие върху него.

Но тя само му се усмихна съчувствено.

— И какво ще стане с патента?

Алекс прокара пръсти през косата си и въздъхна.

— Опитвам се да разбера.

Погледна към лаптопа му.

— Това програмата ли е?

— Да. Пуснах да изпробвам „Обсидиан“. Да видя как върви без Хилзой зад кормилото.

Тя кимна.

— Ако имаш нужда от втори пилот, повикай ме.

Той я погледна, опита се да разгадае изражението ѝ. Какво означаваше предложението по-точно? За работа ли ставаше дума, или...

Усети как се изчервява. По дяволите!

— Благодаря — отвърна той. — Ще ти кажа.

Тя се усмихна и стана.

— Извинявай, че нахълтах така. Но наистина бях любопитна.

Алекс кимна и се насили да не става от мястото си. Нямахше да я изпраща до вратата, все едно е проклет съдружник.

Тя отново го озари с прекрасната си усмивка и излезе, затваряйки вратата след себе си. Той шумно въздъхна. След малко отвори лаптопа и се зае отново да експериментира с „Обсидиан“. Но не можа да се съсредоточи. Цялата ситуация... просто събуждаше стари спомени.

Беше първа година в гимназията „Ментло Атертън“ в нощта, когато Кейти умря. Спеше, в полусън чу как телефонът звъни. Почуди се защо ли някой се обажда толкова късно, после започна да се унася отново, тъй като знаеше, че каквото и да има, родителите му ще се погрижат. Тогава, само миг по-късно, се събуди стреснато от най-ужасяващия звук, който някога бе чувал. Звукът не беше силен, но го накара да седне в леглото, ръцете му трепереха, цялата топлина изведнъж се бе изпарила от тялото му.

Звукът идваше от майка му. Девет срички, казани с треперещ, неестествено висок глас, самите думи бяха неясни и нямаха значение в сравнение с неподправения ужас в гласа ѝ.

— О, не! Моля те, Господи, не!

Алекс седеше застинал в леглото и стискаше здраво завивките, никога в живота си не бе чувствал такъв страх. Какво можеше да накара майка му да прозвучи така? Кой беше на телефона?

След малко баща му се появи на вратата. Запали лампата и с тих заповеднически тон, с какъвто Алекс никога досега не го беше чувал да говори, нареди:

— Алекс, облечи се. Трябва да отидем в болницата.

Алекс поклати неразбиращо глава. Болницата? Кой беше болен?

— Татко...

— Веднага! — заповяда баща му.

Натовариха се в колата на баща му, майка му — на седалката до шофьора, Алекс, объркан и уплашен — отзад, и гумите изсвириха, когато излязоха на заден от алеята. В мига, в който се озоваха на улицата, баща му завъртя волана, удари спирачки и Алекс полетя напред. Още не беше успял да си сложи колана. После баща му даде газ до дупка и той отхвъркна отново назад. Закопча предпазния колан с

треперещи ръце чак когато колата зави рязко в края на улицата и Алекс за малко не се удари във вратата.

Баща му продължи да кара като луд, а майка му, която никога не спестяваше критиките към шофирането му, особено когато го смяташе за опасно, не каза нито дума. Алекс изведнъж почувства, че му се пишка. Беше толкова уплашен и изхвърчаха толкова набързо, че дори не се беше усетил.

— Кейти е — рече баща му, сякаш се сети за пръв път, че Алекс дори не знае какво, по дяволите, се е случило. Намали на червено, извърна глава да види има ли коли и после излетя. — Катастрофирала е.

Алекс усети как очите му се пълнят със сълзи, но успя да ги преглътне. Чу как гласът на майка му отеква в главата му и изведнъж разбра, че думите ѝ ще кълтят завинаги в него.

О, не! Моля те, Господи, не!

— Не разбирам — обади се майка му и Алекс я чу, че плаче. — Къде е Бен? Мислех, че ще му кажеш да...

— Казах му — прекъсна я баща му. — Той трябваше да докара Кейти у дома. Изрично му го казах.

Алекс се помъчи да разбере за какво става дума. По-рано същия ден цялото семейство се беше върнало от двудневния калифорнийски щатски шампион по борба в Бейкърсфийлд, където брат му беше спечелил титлата в категория до осемдесет килограма. Бен беше в еуфория — толкова щастлив, че дори изненадващо прегърна Алекс пред всички на трибуните. Вечерта бе организиран купон в негова чест. Беше за второкурсници и третокурсници, така че Бен и Кейти щяха да ходят. Никой не му каза нищо повече. Никога не му казваха.

— Може Уоли да е карал — обади се тихо Алекс, опитвайки се да помогне. Уоли Фаркуър беше гаджето на Кейти. Беше последна година и караше лъскав черен мустанг. Никога не беше показвал с нещо, че изобщо подозира за съществуването на Алекс, и той не го харесваше много. Имаше чувството, че и родителите му не са особено възхитени от него.

Настъпи продължително мълчание и Алекс се почуди дали не беше казал нещо лошо. След малко баща му се обади, гласът му беше непривично суров:

— Уоли е карал.

Никой не продума през останалата част от пътя. Сякаш фактът, че Уоли е шофирал, решаваше нещо; нещо едновременно ужасно и вечно.

Алекс искаше да разбере повече, но го беше страх да пита. Кейти беше катастрофирала... но щеше да се оправи, нали? И защо Бен не я е докарал? Родителите му казаха, че е трябвало да го направи. Не знаеше откъде, но имаше силното усещане, че брат му е направил нещо лошо и че каквото и да е то, ако той не го беше сторил, нищо подобно нямаше да се случи.

Но може би това не се случваше. Може би все още си спеше у дома. Може би болката в мехура му, щурото шофиране на баща му, думите на майка му, този гаден обрат в живота им беше просто един кошмар.

Баща му спря рязко пред спешното отделение на Медицинския център в Станфорд и изгаси двигателя. Родителите му изскочиха, затръшнаха вратите след себе си и Алекс разбра, че няма да идат на паркинга, щяха да оставят колата отпред. Откъде можеше да знае? Никой нищо не му беше казал, почувства се изоставен.

Слезе от колата. Нощта беше студена и тиха и видя как дъхът му излиза на пара, забеляза как се вие нагоре под натриевите лампи пред входа. Фасадата на болницата сякаш светеше в мрака, а ъглите на сградата оставаха невидими. Усещането му, че това може да е сън, се засили.

Затича се вътре и спря до родителите си. Баща му говореше с една чернокожа жена през стъклото, сестра или служителка на рецепцията. *Кейти Тревън*, казваше той. *Ние сме родителите ѝ. Къде е тя?*

Жената погледна първо някакви бланки, после бащата на Алекс.

— В операционната е, сър.

Операционна. Главата на Алекс се изпълни с образи на доктори с маски и окървавени престилки, нажежени до бяло светлини в помещението, табли с лъскави метални инструменти и мисълта за Кейти в центъра на всичко това там, точно сега...

— Трябва да я видим — настоя майката на Алекс, гласът ѝ беше едновременно уплашен и твърд. — Къде е тя?

Жената я погледна и макар че изражението ѝ не беше лишено от състрадание, Алекс усети нещо непреклонно в него. Усети колко пъти

жената е танцувала тези стъпки, до каква степен е свикнала да се оправя с подобни ситуации.

— Госпожо — рече тя, — разбирам колко сте разстроена. Но в операционната не пускат. Обстановката е стерилна и ако влезете вътре, вместо да помогнете, може да навредите на дъщеря си. Моля ви, седнете в чакалнята. Лекарят скоро ще дойде.

Алекс видя как раменете на родителите му увиснаха и тримата се отдалечиха бавно, покорни, уплашени и обезкуражени. Почуди се за миг как беше разбрал за сестрата. Прозрението беше нещо ново за него, и то не особено приятно.

Имаше нещо тъжно и вечно в малката правоъгълна чакалня с миризма на стерилност, с редовете тапицирани столове и с телевизора, който светеше в ъгъла. Беше пуснат съвсем тихо и не се чуваше. Алекс се почуди какъв е смисълът да е включен и тогава изведнъж се сети: той трябваше да напомни на хората, че чакалнята не е целият свят, че каквото и ужасно нещастие да ги е извикало тук, навън животът продължава. Остана поразен от тази мисъл, от новооткритата зрялост в нея, така както се беше сепнал от прозрението за сестрата. Незнайно защо фактът, че внезапно може да разбере подобно нещо, го уплаши.

Намериха три съседни празни стола и седнаха. Той се огледа наоколо. Вътре имаше десетина души. Никой не обърна ни най-малко внимание на него и семейството му. Една латиноамериканка люлееше бебе в скута си и му гукаше. Малко момче, Алекс предположи, че е синът ѝ, се беше облегнало на рамото ѝ и спеше. Възрастен мъж с ватирана риза стенеше и притискаше окървавен парцал към ръката си. Всички изглеждаха така, сякаш са тук от цяла вечност, и Алекс си помисли дали и неговото семейство сега не изглежда по същия начин.

Искаше да хване ръката на майка си, но видя, че двамата с баща му не се докосват, и реши, че и той не бива да я пипа.

— Трябва... да отида до тоалетната — обади се накрая. Майка му само леко кимна в отговор и Алекс се почувства виновен, че трябва да направи нещо за собствено облекчение.

Когато се върна, баща му беше станал и крачеше напред-назад. Майка му седеше толкова неподвижно, сякаш беше изваяна от мрамор. Със сигурност лицето ѝ беше мраморно бяло.

Алекс седна и се зазяпа в летящите врати, които водеха навътре в болницата. Опита се да не мисли за Кейти, за това как я оперират.

Сигурно ѝ бяха сложили упойка, нали така? Поне не я болеше.

На всеки двацетина минути баща му отиваше до телефона в коридора и звънеше у дома. След четвъртия опит дойде обратно и каза:

— Свързах се с Бен. Идва насам.

Майка му вдигна очи.

— Къде е бил?

Баща му поклати глава:

— Не знам. Не ми се говореше. Исках само да дойде тук.

След по-малко от десет минути Бен влетя в чакалнята и Алекс се почувства по-уверен при вида на силния си широкоплещест по-голям брат. Поне сега бяха всички заедно. Трудно се говореше с Бен, а и Алекс знаеше, че брат му не го харесва особено, но пък винаги го беше защитавал. Чувстваше, че ще го защити и сега, щеше да ги защити всичките.

— Какво е станало? — попита Бен. — Как е Кейти?

— Къде беше? — попита майка му, изправи се и се приближи към него. — Ти трябваше да я докараш у дома!

— Какво? — попита Бен.

Баща му се намеси и го сграбчи за ръката.

— Казах ти да я докараш у дома след купона.

— Не си — отвърна Бен и поклати глава. — Каза, че Кейти трябва да се прибере у дома до полунощ.

— Какво според теб означава това? — попита баща му, като повиши глас. — Ти трябваше да я докараш!

Алекс се огледа от мястото си. Безчувствените допреди малко обитатели на чакалнята се бяха посъживили и сега наблюдаваха драмата, която се разиграваше пред очите им.

— Помислих, че просто трябва да се прибере до определен час — защити се Бен. — Защото е по-малка. Уоли каза, че ще я докара, и реших...

Чакалнята утихна.

Бен попита:

— Къде е Уоли?

Баща му отвърна:

— Той е шофирал. Мъртъв е.

Алекс усети как го обзема страх от тези две думи, от потискащата им категоричност. Реши, че този, който се е обадил,

сигурно е казал на родителите му. Но... как можеше Уоли да е мъртъв? Алекс скоро го беше видял, преди колко, три дни?

Бен изглеждаше така, сякаш го бяха ударили в стомаха.

— Кейти... Кейти каза, че няма проблем.

Гласът на баща му се извиси:

— Мисля, че ти казах съвсем ясно ти да докараш сестра си у дома, Бен! Ти!

Бен освободи ръката си и отстъпи назад. Погледна към баща си, после към майка си:

— Какво, мен ли обвинявате за това? Аз ли съм виновен?

— Не трябваше да бъде в колата на Уоли! — рече майка му и избухна в сълзи.

Сякаш застинаха по местата си за миг. После Бен се обърна и излезе.

— Бен! — извика баща му, но той дори не се обърна.

— Бен!

Баща му понечи да тръгне след него. Алекс чу как летящите врати се отварят и когато вдигна очи, видя да влиза мъж със зелена хирургическа престилка. Мъжът попита:

— Семейството на Кейти Тревън?

Родителите на Алекс се спуснаха към него. Бен се обърна и се върна в чакалнята. Ужасен, Алекс се насили да стане.

— Ние сме родителите на Кейти — рече баща му с тих глас, челюстта му едва се движеше. — Как е тя?

— В интензивното е — отвърна мъжът и майката на Алекс вдигна ръце към устата си, за да заглуши риданията си. Подпря се на съпруга си. Баща му вдишваше и издишваше като локомотив. Изведнъж по лицето му започнаха да се стичат сълзи. — Аз съм доктор Роузън — рече мъжът с хирургическата престилка. — Да идем някъде, където можем да поговорим.

Доктор Роузън ги отведе в малко помещение встрани от чакалнята. Имаше столове, но никой не седна.

— Дъщеря ви е получила сериозна травма на главата — каза доктор Роузън. — Имаше кръвоизлив и се наложи да я оперираме, за да облекчим налягането.

Майката на Алекс притискаше юмрука толкова здраво към устата си, че ръката ѝ трепереше.

— Тя... — понечи да попита баща му, но не можа да довърши.

— Направихме всичко, което можахме — отвърна доктор Роузън, — но трябва да ви предупредя, че в момента не съм оптимист за шансовете на Кейти. Трябва да се пригответе за най-лошото.

Стенание се изтръгна от гърлото на майка му, пронизително, подобно на хълцане. Тя притисна диво юмрук към устните си.

Алекс усети как очите му отново се пълнят със сълзи и този път не можа да ги спре. Погледна към Бен. Устните на брат му представляваха тънка бледа линия. От четиримата само той не плачеше.

— Може ли да я видим? — прошепна баща му.

Доктор Роузън кимна.

— Разбира се. Но не е в съзнание. Превързана е, има много наранявания. Освен това е интубирана — има тръба в устата си.

Алекс разбра, че доктор Роузън им го казва, за да ги подготви. Благодарен беше за предупреждението. Искаше да бъде силен. Може би не можеше да бъде толкова силен колкото Бен, но искаше да опита и знаеше, че всяко преимущество е добре дошло.

Доктор Роузън ги поведе надолу по коридора и ги вкара в една самостоятелна стая. Бен беше зад родителите си. Алекс, уплашен и неуверен в себе си, стоеше най-отзад.

За секунда си помисли, че има някаква грешка, че доктор Роузън е сбъркал стаята. Човекът в болничното легло беше неузнаваем — главата беше увита с бинтове, устата — зинала, с гумена тръба вътре, клепачите морави и подути.

И тогава, през бинтовете и раните, позна Кейти. Кейти. Този път сълзите не само изпълниха очите му, а потекоха като топли реки.

Майка му падна на колене до леглото и хвана ръката на Кейти.

— О, детето ми — прошепна тя. — Милото ми дете. Детенцето ми!

Баща му заобиколи от другата страна на леглото и хвана Кейти за другата ръка. Не каза нито дума. Кейти не помръдна.

Алекс усети как се изпотява. Защо държаха толкова топло в стаята? И дишането му се ускори. Не можеше да го успокои.

Бен се извърна и го погледна. Прегърна го през раменете и внимателно го изведе от стаята.

Застанаха в коридора, не говореха. Алекс усети, че диша учестено и не може да спре да плаче.

Очите на Бен бяха все така сухи. Разроши косата на брат си.

— Ще се успокоиш ли?

Алекс кимна, но съчувствието в жеста и гласа на брат му го накара да заплаче още по-силно. След няколко минути най-сетне успя да се овладее. Номерът беше да не мисли как изглежда Кейти в това легло. Колко малка, наранена и уязвима. Колко... бездушна.

Изтри отново лицето си в ръкава.

— Защо не си я докарал? — попита той. Само това се сети да каже.

Изведнъж Бен доближи лице до неговото.

— Не... съм... направил... нищо... лошо! — каза той, гласът му се извиси във вик.

Алекс отново ревна. Бен си тръгна.

След малко от стаята на Кейти се чу аларма. Дотича цял екип от лекари и сестри и родителите на Алекс трябваше да излязат. Той беше прекалено уплашен, за да попита какво става. Помисли си, че и без това знае, и не искаше никой да му казва, че е прав.

Бен се върна. Всички крачеха, без да продумат.

На Алекс му се искаше някой да го погали така, както беше направил Бен, когато го изведе от стаята, но явно всеки избягваше останалите. Баща му прокарваше пръсти напред-назад по стената, сякаш се опитваше да се хване за нещо. Майка му стискаше косата си и сякаш всеки момент щеше да откъсне цял кичур. Понякога някоя обувка изскърцваше по покрития с линолеум под, но иначе коридорът беше ужасяващо тих.

Алекс загуби представа за времето. После се появи доктор Роузън. Видя изражението му и моментално разбра — още едно новооткрито, неприятно зряло проумяване.

— Много съжалявам — каза доктор Роузън. — Направихме всичко, което можахме. Съжалявам.

Алекс видя как краката на майка му се подгънаха и как Бен скочи, за да я подхване. Баща му повтаряше: *О, боже, не! Господи, не!* Доктор Роузън им говореше нещо за донорство на органи, много съжалявал, че настоява, но Кейти можела да даде живот на други хора и трябвало да решат бързо. Алекс се опита да не мисли какво означава

да вземат органите на Кейти, но успя да си избие представата от главата.

Родителите му се върнаха в стаята да се сбогуват. Бен се поколеба за миг и Алекс си помисли, че може би не иска да го остави сам. Но после той му обърна гръб и последва родителите си. Момчето се почуди дали брат му не му се сърди за това, което беше казало. Но защо той не беше докарал Кейти? Трябвало е да го направи, баща им беше казал да я докара. Защо Бен не го беше направил?

Остана отвън. Не можеше да влезе отново вътре. Просто не можеше. Не желаше да вижда сестра си мъртва. Искаше му се изобщо да не беше влизал. Картината не спираше да се върти в главата му.

Спомените на Алекс от остатъка от нощта бяха милостиво мъгляви. Спомни си как родителите му се скараха за органите на Кейти. Баща му казваше, че такава щяла да е и волята на дъщеря им, как щели да се почувстват те самите, ако тя беше имала нужда от трансплантация? Майка му крещеше, че няма да позволи да нарежат на парчета малкото ѝ момиченце. Накрая не подписаха документите. Алекс тайно си отдъхна.

Скандалите продължиха през следващите дни и въпреки че ставаха главно зад затворената врата на спалнята им, Алекс чуваше достатъчно. Уреждането на погребението. Къде трябва да бъде погребана Кейти. Пак за органите, макар че вече беше прекалено късно за това. Най-вече се караха за това, че Бен не я е докарал и дали баща им му беше казал да го направи.

Алекс никога не беше чувал родителите си да се разправят така и това го плашеше. Чудеше се дали няма да се стигне дотам, че да се разведат. Имаше приятели, чиито родители бяха разведени, но не беше предполагал, че и на него може да му се случи. Винаги беше изглеждало, че родителите му се обичат.

Имаше служба в църквата в Ладера, погребението беше в мемориалния парк „Алта Меса“ в Пало Алто. Над петстотин души дойдоха — учители, съседни, приятели на Бен, приятели на Алекс, целият випуск на Кейти. Всички обичаха Кейти.

Стига, помисли си. Остави това. Съсредоточи се.

Но му беше трудно да се концентрира. Истината е, че лошите спомени никога не умират. Не, в най-добрия случай само се стаяват и чакат сгоден момент да изскочат като зло човече на пружинка от кутия

и да кажат: *Липсвах ли ти? Не се тревожи, тук съм още! Нямам намерение да ходя никъде. Изобщо.*

Чудеше се дали е така и с другите хора. Дали всички се борят с подобни гадории, когато са притеснени?

Помисли си за миг за Бен, дали изобщо го терзаеше мисълта. Да, точно така. Иронията беше удивителна — човекът, станал причина за всичко това, включително и за случилото се после, вероятно спеше като младенец през нощта.

10.

ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА СВЕТА

На Бен започваше да му доскучава в Анкара. Да дебнеш мишена беше едно, той притежаваше търпението на снайперист. Но да чакаш информация беше съвсем друго. Хорт още не можеше да открие нищо за руснака, ако мъжът действително беше руснак, и му бе казал да не мърда оттам, докато не го изяснят. Така че четеше, тренираше по два пъти на ден и посещаваше някои от прочутите исторически забележителности.

Цитаделата в Анкара беше впечатляваща, трябваше да го признае. Изведнъж му се прииска да иде да я види рано сутринта. Намираше се на хълм, висок близо хиляда метра, и градът отдолу оставаше невидим, скрит от маранята. Помисли си за хората, които я бяха построили, вече ги нямаше, но бяха успели да изсекат паметник в планината за времето, с което бяха разполагали.

Сети се за родителите си. *Виждате ли? Образовам се. Казах ви, че ще го направя.*

Усмихна се. Представата им за образование се различаваше от неговата. Бяха категорично против армията още от момента, в който заговори за нея в гимназията. Баща му искаше Бен, който не показваше като Алекс склонност към науката, да стане адвокат. За по-големия му син, предложението беше толкова привлекателно, колкото идеята за лоботомия и инвалиден стол.

Баща му го беше насилил да кандидатства в колеж.

— Защо да нямаш вратичка? — казваше старецът. — Нека да разполагаш с избор. Има полза да влезеш в добро училище. После винаги можеш да се запишеш в армията като офицер. Така ще имаш всички преимущества и възможности на завършено образование плюс армията.

Бен обаче знаеше какво си мисли старецът му: *Докато завършиш колежа, ще си надраснал всичките тези глупости.* Просто се

опитваше да го държи в правия път достатъчно дълго, за да го заклеци в коловоза.

На футболните мачове и състезанията по борба бяха идвали хора да набират студенти и той знаеше, че има интерес към него от страна на „Станфорд“, „Бъркли“, „Мичиган“, „Пен“ и на още няколко други колежа. Но оценките му не бяха върхът. Реши, че може да кандидатства на няколко места, за да успокои баща си, убеден, че нищо няма да излезе накрая. Тогава можеше да каже: *Хей, опитам, но не се получи. Здравей, армия!*

За малко да стане. Но баща му беше член на Управата на „Станфорд“, по една случайност се оказа, че това е колежът, който най-много се интересува от футболните умения на Бен, и старият задейства връзките си. Бен беше приет. И тогава баща му запя нова песен: *В „Станфорд“ ще е чудесно. Ще можеш да играеш в отбора на един от най-престижните колежи, още първата година ще те изберат. Освен това ще получиш най-доброто образование, ще ти послужи, като станеш офицер в армията.*

Бен знаеше, че той има право, но не искаше да ходи в колеж толкова близо до дома. Всъщност искаше да бъде колкото се може подалеч от къщи, през морета и океани. Не можеше да си обясни защо. Не че не обичаше семейството си, а и района на залива на Сан Франциско беше добро място за живеене, пък и „Станфорд“ беше добро училище. Да, можеше да играе футбол и да се бори там, но... просто искаше нещо повече за себе си, нещо ново, нещо, за което чувстваше, че е призван по начин, по който баща му и със сигурност Алекс никога нямаше да бъдат. У него имаше нещо специално, усещаше го, и да ходи в колеж на пет километра от къщата, в която беше израснал... щеше да е грешка. Струваше му се, че така ще предаде себе си, сам не разбираше защо, още по-малко можеше да го обясни на баща си.

Беше решил — няма да ходи в „Станфорд“, нито някъде другаде. Животът си беше негов и той щеше да се запише в армията. Беше говорил със сержанта, който набираше войници, и бе разбрал, че може да си осигури място във военновъздушните сили, откъдето се попълваше рейнджърският батальон, а оттам се стигаше до специалните сили — това, което винаги беше искал, това, за което знаеше, че го бива най-много. Щеше да научи езици, да развие

вродените си умения, да преживее приключения, които обикновените хора дори не можеха да си представят. Реши, че ще съобщи новината на родителите си веднага след щатския шампионат. Щеше да се състезава срещу най-добрите борци от Калифорния и сега не можеше да мисли за нищо друго.

Беше осми в класирането, което означаваше, че през първия рунд щеше да се бори с най-добрия, непобедимо момче на име Мусамано, яко като биче, никой не предполагаше, че Бен ще оцелее дори до полуфиналите. Но той беше мислил много какво знаят противниците му за него, какво ще очакват. Беше известен с две хватки: ключ на ръката и вълчи капан, биваше го, но не беше кой знае какво. Стандартен. Леко предсказуем. Почуди се какво ли ще стане, ако спретне няколко номерца на противника си.

Замисли се какво би направил, за да притисне някого, който се бори като него. Дръж си ръцете изпънати, помисли си. Длани на тепиха, главата горе. Така няма начин да ти приложат нито ключ, нито вълчи капан.

Но отбраната в тази поза си има други слабости, нали така? Колкото повече се замисляше, толкова повече се убеждаваше, че може да изненада противниците си, като атакува с люлка отблизо или отдалече, нямаше значение. С ръце, опрени на земята и вдигната глава, опитвайки се да избегнат очаквания вълчи капан или ключа, щяха да бъдат уязвими.

Не искаше никой да разбере какво прави, затова тренираше новите си хватки само у дома с баща си или с Алекс. Баща му не беше много търпелив, но се опитваше да се държи на ниво. Алекс беше прекалено дребен и неопитен, но Бен можеше да го използва като чувал за тренировка. Казваше му какво да прави и как да се движи, да се изплъзва и да се съпротивлява. Алекс се жалваше, че килимът го жулел, но трябваше да му се признае, че никога не отказваше. И когато дойде първият ден на състезанието, Бен се почувства готов.

Мусамано го свали веднага на земята и седя върху него през останалото време. Но в началото на втория рунд той беше отгоре и Мусамано застана на колене, за да отбие атаката му, точно както се беше надявал. Бен го стисна през главата с лявата си ръка, а с дясната го сграбчи от вътрешната страна на дясното бедро и го изви навън по посока на часовниковата стрелка. Изненада го с това усукване. Дясната

ръка на Мусамано подаде и една четвърт от стабилността му си отиде. Бен чу рева на публиката и усети нов прилив на сили: получаваше се! Но не се поддаде на възбудата. Още не беше готов.

Изви се навън още по-яростно и стегна още по-здраво хватката около главата му, толкова здраво го беше стиснал, че усещаше зъбите му през бузата му върху ръката си. Мусамано изстена и изпъна десния си крак, за да направи мост, и ето че моментът настъпи, сега или никога. Бен пъхна дясната си ръка зад дясното му коляно и смени посоките, прехвърли се през гърба на Мусамано и се приземи от дясната му страна. Сграбчи с дясната си ръка лявата му китка, заби глава в дясното му слепоочие и се опита да го завърти надясно. Усети как Мусамано се напъна с всички сили в обратната посока и за миг си помисли, че губи опора и ще изпусне хватката си. Но после Мусамано полетя, мина над него и се стовари върху тепиха, раменете му опряха земята, беше успял с люлката. Бен чу отново рева на публиката, този път още по-силен, Мусамано се напъна и се изви нагоре, но той го натисна още по-здраво, приковавайки раменете му към тепиха, натискаше с всички сили.

Подпъхна коляното си под кръста на Мусамано и изскърца със зъби, държеше го здраво. Ревът на публиката стана оглушителен, не само виковете, но и тътенът от хиляди тропаци крака отекваше през пода и стените, но на Бен всичко му се струваше като в мъгла. Може и да беше чул свирката, но тя не означаваше нищо за него, той продължаваше да натиска рамото на Мусамано към постелката, душеше го, мъчеше се да го тушира или да го убие, не му пукаше кое от двете. После усети силни ръце да го дърпат, да го откъсват и чак тогава осъзна, че е успял, беше туширал Мусамано. Всичко свърши, беше победил.

Отпусна хватката си и се изправи на крака. Ръцете му трепереха. Публиката беше пощуряла. Дори обичайно сдържаните му родители бяха станали на крака и размахваха стиснати юмруци над главите си, викайки с пълно гърло. Алекс и Кейти скачаха и крещяха. Бен се ухили и погледна към Мусамано. Борецът се изправяше бавно на крака. Изглеждаше стъписан. Изглеждаше сразен.

Реферът ги хвана за китките, заведе ги до средата на тепиха и вдигна ръката на Бен. Публиката отново пощуря. Бен не можеше да

спре да се усмихва. Беше успял. Беше победил Мусамано. Чувстваше се като повелител на света.

След неочакваната му победа във втория рунд останалите му съперници се бяха побъркали от страх. Виждаше го в очите им и в стойката им в мига, в който стъпваха на тепиха. Той беше човекът, победил Мусамано, за бога, и макар да беше учил, че ако А може да бие Б, и Б може да бие В, А може да бие В, представлява логическа измама, знаеше, че вътрешно хората продължават да са убедени в това. Тушира всеки, който му се изпречеше на пътя до края на турнира. Никой не можа да го спре.

Това бяха двата най-хубави дни в живота му.

И после. И после. И после.

Пропъди мисълта от главата си. Родителите му поне му мислеха доброто. Шибаният Алекс обаче така и никога не каза: „Няма проблем, Бен“ или „Вината не беше твоя, Бен“ или „Знам колко много страдаш и ти за всичко това, братко“.

Е, да върви по дяволите. Последно го беше чувал, докато още учеше право. Преди това беше завършил някаква компютърна докторска програма. Всичките тези научни степени — и какво толкова постигна? Всъщност дори не напусна дома им. Сигурно вече беше станал богат адвокат, от онези невежи неблагодарни юпита, които никога не си цапат ръцете и гледат отвисоко на войниците. Единственото хубаво в това, че родителите му и Кейти си бяха отишли, беше, че вече нямаше нужда да се разправя с Алекс. И никога повече нямаше да го направи.

11. КЪЩА, ПЪЛНА С ДУХОВЕ

Следобеда Алекс бе отделил толкова много време на „Обсидиан“, че се наложи да стои до среднощ, за да навакса с другата си работа. Отправи се директно към леглото, щом се прибра у дома, но не можа да заспи. Въртя се и се мятта близо час, но така и не му се приспа. Накрая реши: майната му, ще си взема една гореща вана. Понякога това помагаше.

През прозорците влизаше слаба лунна светлина, така че не запали лампите. Пусна крана, после се отпусна и седна, стискаше зъби и се мръщеше, докато горещата вода покри краката му и стигна до корема.

Затвори крана и помещението изведнъж притихна, само звукът от последните капки, които падаха от него във водата, нарушаваше тишината подобно на заглъхващ метроном.

Плисна малко гореща вода върху порцелана зад себе си, за да го стопли, след това се облегна назад. Плъзна се надолу, докато брадичката му не докосна водата, и затвори очи. Мислеше си колко му е хубаво и че точно от това има нужда. След няколко минути капките спряха да падат и настана пълна тишина.

Почувства се странно, като се сети, че това е същата вана, в която майка му ги къпеше като деца. Някои, щяха да сметнат за странен и факта, че той все още живееше в къщата, в която беше израснал, и вероятно щяха да са прави. Дори не отиде да учи в друг град, като студент смени адреса си, местейки се в различни стаи на общежитието, което в ретроспекция му изглеждаше като почивка, ваканция далеч от тази къща, единствения му истински дом. Понякога си мислеше, че трябва да рискува повече, да опитва нови възможности. Но след случилото се с баща му и когато майка му се разболя, за какви нови възможности можеше да става дума? А колкото за живеенето в тази къща, ами да, можеше да се каже, че това е най-безопасното

решение. Но от друга страна, след всичко случило се тук, и за това се искаше доста смелост.

След погребението на Кейти двамата с Бен продължиха да ходят на училище. Алекс се съсредоточи върху уроците си, Бен оставаше всеки ден след училище на пистата или на игрището. Липсата на Кейти беше огромна — потискаща, постоянна, почти физическа сила, празнота, която засягаше всичко в живота им. Якето на Кейти на закачалката във фоайето бавно събираше прах. Шампоанът на Кейти в банята — нивото на кехлибарената течност в бутилката си стоеше същото. Празният стол на Кейти ги гледаше на масата за вечеря. Алекс си мислеше, че от тук се е родила идеята за призраците, това означаваше да живееш в къща, пълна с духове.

Някои от разправиите, които чуваше, бяха за това какво да правят с вещите на Кейти. Един ден се прибра у дома и завари стаята ѝ празна — бюро, стол, гол матрак и легло. Алекс затвори вратата зад себе си и провери гардероба, чекмеджетата. Нямаше нищо. Все едно Кейти просто се беше... изпарила.

Огледа се втрещено из празната стая. Спомни си как веднъж като момче беше счупил ръката на един от войниците на Бен, които той изрично му бе забранил да пипа. Ужасен, беше отишъл при Кейти. Спомни си как му се усмихна, как избърса сълзите му и му помогна да го залепят. И да, разбира се, че няма да каже, дори и на мама и на татко, честна дума! И когато Бен все пак разбра и обвини Алекс, Кейти каза, че тя е виновна, че тя е счупила играчката. И Бен не се разсърди. Алекс се почуди дали той беше разбрал — в крайна сметка за какво ѝ е на Кейти войник? — и си помисли, че вероятно Бен просто не можеше да се сърди на Кейти. Тя беше като силово поле, което спира гнева, омразата и обвиненията.

Падна на колене до леглото, зарови лице в оголения матрак и взе да повтаря разплакано името ѝ. Къде беше тя? Как можеше да си е отишла, след като дори нямаше доказателство, че изобщо е била тук? Невъзможно беше. Не го проумяваше.

Плака, докато не го задра гърлото и не започна да го боли гърбът, докато се почувства толкова изтощен и изчерпан, че не можеше да усети нищо повече. Тогава стана и бавно огледа стаята още веднъж.

Кейти я нямаше. И щом нещо такова можеше да се случи на Кейти, най-веселия, добрия и жизнерадостен човек, когото Алекс

познаваше, Кейти, която харесваше всички и се смееше на всичко и нямаше нито един враг, тогава най-доброто, което можеш да кажеш за вселената е, че е произволна.

Но случайността беше чисто и просто логическа вероятност. Дълбоко в душата си Алекс изпитваше нещо съвсем различно. Беше сигурен до мозъка на костите си, че вселената не е произволна, нито безразлична, камо ли пък добра.

Вселената беше враждебна. В това отношение не можеше да се разчита на никого. И Алекс нямаше да го забрави.

Лежа във ваната близо двацет минути и тъкмо си мислеше, че му стига, че вече може да заспи, когато чу шум на първия етаж. Стори му се, че е отворът за пощата на входната врата. Напоследък не си беше у дома, когато идваше пощата, но помнеше звука достатъчно добре от детството си. Сега беше по-тих, отколкото си го спомняше — звучеше някак *по-крадешком* — но въпреки това го позна.

Седна, водата се стече по гърба му. О, я стига! Никой не гледа през процепа за пощата в два сутринта. Просто беше превъзбуден, нали затова седеше във ваната.

Добре. Държеше се глупаво. Въпреки това известно време поседя съвсем неподвижно, като дишаше тихо през устата, нащрек, ослушваше се напрегнато.

Нищо не се чуваше. Определено се държеше глупаво.

Затвори очи и се облегна назад. Остана да лежи още няколко минути.

Чу тихо щракване от долния етаж.

Дъхът му спря. Изправи се и се ослуша.

Минаха няколко секунди. Нищо.

Стара къща е. Подът пука, пантите скърцат. Колко пъти си бил буден в два сутринта и си се ослушвал? Просто къщата звучи така през нощта.

Изпусна дълга въздишка. Боже, наистина беше изнервен. В такъв случай трябваше да остане във ваната цяла нощ.

Чу нов шум. Тихо стържене, триене на гумена изолираща лента по метален праг. *Входната врата.*

Изведнъж сърцето му заби толкова силно, че чу как ударите отекват в ушите му. За малко да извика: *Кой е?* — но успя да се

въздържи. Кой мислиш, че е тук? — помисли си той, борейки се със страха си.

Крадец. Нямаше друго обяснение. Ако извикаше, можеше да го уплаши. Но ако не го уплашеше...

Без да мисли, се хвана с трепереща ръка за ръба на ваната и безшумно се измъкна от нея. Водата се стичаше по тялото му на пода и Алекс изведнъж замръзна от студ. Трескаво се зачуди какво да използва като оръжие. Ножовете бяха в кухнята. Стиковете за голф в гаража.

Тук, по дяволите! Нещо тук.

Сърцето му биеше като военен барабан. Помъчи се да успокои дишането си.

Имаше разни препарати за почистване в шкафчето под мивката. Не знаеше какви точно, чистачката ги използваше. Но сигурно имаше нещо. Само ако можеше да не вдига шум...

Чу отново звука от гума върху метал. Входната врата. Този път се затваряше.

Алекс затвори бавно вратата на банята и тихо я заключи. Още докато го правеше, разбра, че няма смисъл. Беше просто обикновено резе, можеше да го отвориш с всичко. Но не му пукаше. Искаше някаква преграда, каквато ѝ да е. Не посмя да светне лампата — щеше да се види под вратата и вероятно отстрани, по краищата.

Коленичи пред шкафчето и го отвори. Вътре беше тъмно. Опипа наоколо, ръцете му трепереха. Тоалетна хартия. Сапун. Пластмасово шише.

Извади го и го завъртя, за да види етикета. Препарат за почистване на тоалетни чинии.

Остави го настрана, мислеше. Хайде, хайде...

Още една бутилка. Някакъв прах за търкане.

Пресегна се отново, ръцете му трепереха толкова зверски, че се страхуваше да не събори нещо и да се издаде.

Препарат против плесен. Това значеше белина, нали? Опита се да прочете етикета, но не можа да различи малките букви в тъмното. Разви пръскалката и подуши. Веднага дръпна глава назад и едвам сподави кашлицата си. Миришеше на чиста белина.

Стана и се огледа в какво да я налее. Нищо. Нямаше дори чаша. В тази баня използваше само ваната.

Нещо просветна в процепа на вратата. Лъч от фенерче прорязваше мрака. Разбра, че затварянето на вратата беше глупост. Така се издаваше къде е.

Усети, че се парализира. Не можеше да мисли.

Моля те. Моля те, хайде...

Отново коленичи и опипа вътрешността на шкафа. Четка за търкане. Още тоалетна хартия...

Пръстите му докоснаха нещо студено и твърдо. Извади го. Чаша, голяма керамична чаша за кафе. Чистачката явно я беше прибрала вътре, част от работните ѝ инструменти, сигурно плакнеше ваната или кой знае.

Дръжката на вратата се завъртя.

Боже, о, божичко...

Дръпна се назад, целият трепереше, но някак си успя да налее повечето от препаратата против плесен в чашата. Остави празното шише колкото се може по-тихо и се хвана за стената, която разделяше банята от тоалетната, за да е по-стабилен. Вдигна чашата в дясната си ръка на нивото на кръста си и стисна зъби, за да не тракат.

Мина една секунда. Десет. Още десет.

Може би си е отишъл. Може би е разбрал, че има човек у дома...

Ключалката изщрака. Вратата се отвори с трясък и се удари в стената. Тъмна фигура влезе вътре. Алекс видя фенерче, може би и пистолет и после светлината се насочи право към очите му и го заслепи. С див вик той блисна съдържанието на чашата към главата на фигурата. Течността прелетя през лъча на фенерчето. Мъжът извика и залитна. Алекс се понесе напред, удари го с рамо и го повали по гръб на земята. Прескочи го и се спусна надолу по стълбите, взе шестте стъпала с един скок. Грабна ключовете си от масичката във фойето, отвори със замах входната врата и се спусна по покритата с камъни пътека към алеята, където беше паркирана колата му — бос, гол и целият вир-вода. Някак си успя да запази самообладание и да натисне копчето на дистанционното пътьом. Буквално се хвърли в колата, затръшна вратата след себе си и я заключи. Толкова силно трепереше, че се наложи да пъхне ключа в запалването с две ръце. Натисна съединителя и завъртя ключа. Моторът изрева. Алекс включи на задна и използва и последния грам здрав разум, който му беше останал, да си наложи да излезе бавно. Успя да изкара колата от алеята, включи на

първа и се сети да превключи чак когато вдигна шейсет в края на улицата и двигателят забуча толкова силно, сякаш всеки момент щеше да изскочи през капака на колата.

Излезе на шосе 280 и като караше със сто и осемдесет километра в час, се добра до полицейския участък в Сан Хосе за по-малко от петнайсет минути. Когато пристигна, вече се беше поуспокоил и бе започнал да разсъждава. Странно, най-много беше благодарен на факта, че имаше чифт работни дрехи в багажника. Какво щеше да прави иначе, по дяволите, да влезе чисто гол в полицейския участък посред нощ?

Паркингът, почти пълен предишния ден, сега беше съвсем пуст и Алекс успя да се скрие зад колата и да се облече, без някой да го види. Навън едва ли имаше повече от четири градуса и той видя как от устата му излиза пара. Когато влезе през главния вход, зъбите му тракаха и целият беше настръхнал.

Приблужи се до информационното гише, като бясно разтриваше ръце и рамене с длани, за да се стопли.

— Искам да съобщя за влизане с взлом — рече той. — Някой току-що нахлу в къщата ми.

Жената зад стъклото попита:

— Какъв е адресът ви, сър?

Алекс ѝ даде адреса си в Ладера. Жената каза:

— Сър, това е Сан Матео. Трябва да идете в полицейския участък в Сан Матео.

Боже, къде му беше акълът? Сети се за Сан Хосе, защото беше идвал тук скоро, дори не бе помислил за юрисдикцията.

— Да — отвърна той. — Вижте, изненадах крадеца вкъщи. Имаше пистолет и аз избягах. Обърках се. Можете ли... Не знам какво да правя. Можете ли да се обадите в Сан Матео вместо мен?

Жената кимна и вдигна телефона. Предаде информацията на Алекс на някого и затвори.

— Сър, от участъка пращат патрулна кола на адреса ви веднага. Ще ви чакат отпред и ще ви придружат, щом пристигнете. Ще се уверят, че няма опасност, ще ви вземат показания и ще съберат доказателства.

Алекс ѝ благодари и се върна обратно при колата си. Когато стигна до дома си, отпред го чакаше полицейска кола. Той паркира в

алеята и се приближи.

Униформените ченгета излязоха, единият беше висок и слаб, другият — широк като гардероб в раменете.

— Алекс Тревън? — попита кльощавият.

— Аз съм Алекс. Благодаря, че дойдохте.

— Няма проблем, аз съм полицай Рандъл, а това е полицай Тибалди. Разбрахме, че в дома ви е влязъл крадец рано сутринта?

Сутринта... точно така, беше сутрин, технически погледнато.

— Да, точно така. Мисля, че имаше пистолет, но не го видях добре.

— Добре. Искаме да изчакате тук, докато ние проверим къщата. Щом се уверим, че всичко е наред, ще ви вземем показания вътре.

— Да, разбира се.

Алекс изчака Рандъл и Тибалди да стигнат до входната врата, която — чак сега забеляза — беше затворена. Изненада се, щом ги видя да вадят пистолетите си, после се сети, разбира се, трябваше да предположат, че вътре може още да има някого, колкото и невероятно да изглеждаше.

Тибалди опита вратата и извика към него:

— Ще трябва да отключите, сър.

Алекс се качи и отключи. Тибалди отвори, изчака секунда, после влезе, последван от Рандъл.

Къщата не беше голяма, за пет минути бяха включили всички лампи, отворили всички гардероби и погледнали под всички легла. Празна беше.

Алекс им разказа точно какво се беше случило. Показа им банята. Ваната още беше пълна с вода. Провериха вратата и ключалката, но нямаше следи да е била разбита. Помещението вонеше на белина, препаратът бе оплискал стените и пода.

— Ще проверим входната врата и ще огледаме наоколо — уведоми го Рандъл. — Защо не обиколите из къщата, за да видите дали нещо не липсва?

Алекс го направи. Нямаше нищо липсващо, нито разместено. Дори портфейлът и телефонът му бяха там, където винаги ги оставяше, щом се прибере у дома, на масата във фойето. Така си беше изкарал акъла, когато избяга, че беше грабнал само ключовете и нищо друго.

— Входната врата е невредима — рече Рандъл. — Няма следи от взлом.

— Някой влезе — настоя Алекс, почувства се глупаво.

— Разбирам. Нещо липсва ли?

Алекс поклати глава.

— Имате ли някакви врагове, сър?

— Врагове?

— Да не би да сте направили нещо, което да е накарало някой съпруг да ревнува, или пък да сте взели нещо, което не трябва, от някого, от когото не бива.

— Не, нищо подобно. Няма такова нещо. Да не искате да кажете, че е търсил точно мен?

Рандъл повдигна рамене.

— Повечето крадци са доста непохватни. Кадърните, които могат да влязат тихо, без да повредят нещо, са прекалено умни, за да носят пистолет. Вдига присъдата, ако ги хванат.

— Ами не съм сигурен дали имаше пистолет. Казах ви, не го видях добре. Беше тъмно, фенерчето светеше право в лицето ми, бях страшно уплашен.

— Добре. Ако е нямал пистолет, според мен някой е влязъл, за да ограби къщата, и когато сте го изненадали, незабавно се е изпарил.

— И е затворил вратата на излизане? — попита Алекс.

— Разбира се — отвърна Тибалди. — Ще се удивите какви щури неща правят престъпниците. Вероятно си е помислил, че ако затвори вратата, никой няма да забележи, че е бил вътре.

Алекс не беше убеден. Ако мъжът се бе изнесъл с такава скорост, че да не види портфейла, минавайки точно покрай него, от какъв зор ще губи време да затваря вратата?

— Защо ще влиза, ако знае, че има някого въкъщи? — попита Алекс.

— Откъде да знае, че сте си у дома? — попита Тибалди.

— Колата ми беше отпред на алеята.

Тибалди кимна.

— Забелязах, че имате няколко вестника в края на пътеката. Крадецът мисли: „Този човек не си е у дома — взел е такси до летището“. Или нещо от сорта. Важното е, че според него вестниците са по-важни от колата. Поставете се на негово място. Гледат за

подобни неща. Вестници отпред, писма в пощенската кутия, пакети пред входната врата.

— Защо му е да отваря резето на банята тогава? Явно вече е бил разбрал, че има някого вкъщи.

Тибалди присви рамене.

— Вече е влязъл. Вече е взел решение, извършил престъпление. Някои щураци предпочитат да рискуват двойно, отколкото да се оттеглят. Трябва да признаете, че във всички престъпления съществува и елемент на случайност. Затова и любителите на конспирации обичат убийството на Кенеди и Единайсети септември толкова много. Никога не можеш да събереш всички нишки и да ги навържеш както трябва. Винаги има нещо, което не изглежда логично.

Рандъл попита:

— Успяхте ли да го огледате добре? Можете ли да го опишете, да го разпознаете?

Алекс опита да си представи какво беше видял.

— Беше тъмно... Аз... — Какво беше видял? Изведнъж вече не беше сигурен в нищо. Почувства се изтощен и безполезен.

— Черен? Бял?

Алекс поклати глава.

— Не знам.

— Е, поне сте го уплашили — отвърна Тибалди. — Хубав ход, с белината. И нищо не ви е откраднало.

Алекс го погледна.

— Значи според вас обирът е бил чиста случайност?

Рандъл не отговори и Алекс разбра, че ченгето преценява доколко може да се вярва на думите му. След дълга пауза той кимна и рече:

— Щом не е имал пистолет и вие нямате врагове, изглежда е точно така. Мисля, че някой лош човек е оглеждал квартала, видял е вестниците, огледал е отблизо, забелязал е, че вратата има само една ключалка, няма дори резе, а ключалката изглежда на колко, на четирийсет години, прав ли съм?

— Да — отвърна Алекс, — сигурно на толкова.

— Гледайте — рече Рандъл. Излезе и затвори вратата зад себе си. Алекс чу стържене от другата страна, после щракане и вратата се отвори.

— По дяволите! Как го направихте?

Рандъл подаде на Алекс тънко парче пластмаса, твърдо, но гъвкаво, около два на пет сантиметра.

— Пъхате го между вратата и касата, бутате назад езика, влизате по-бързо, отколкото с ключ. Сложете си втора болтова брава. Накарайте да ви усилят касата и рамките. Затруднете престъпниците.

На Алекс не му хареса укорът в думите му, но човекът беше прав.

Разтърка лицето си с ръка. Беше хем превъзбуден, хем адски уморен.

— Много ви благодаря, че дойдохте посред нощ... или май стана сутрин вече — рече той.

— Няма проблем, сър — отвърна Рандъл. — Радваме се, че сте добре.

Алекс остави всички лампи светнати, след като си тръгнаха. Знаеше, че е абсурдно, но не можеше да спре да мисли: *Ами ако се върне?*

Стига бе. Крадец да се върне в същата къща, в която са го изненадали и от която е избягал по-рано през нощта? Полицията можеше още да е тук, откъде да знае.

Глупости.

Начинът, по който Рандъл беше отворил вратата обаче... невероятно. Не беше чудно, че му се размина тази вечер; чудното бе, че никой досега не се беше опитал да го обере.

Не че крадецът щеше да се върне обратно. Но ако го направеше, Алекс нямаше как да го спре. Вратата все едно не беше заключена, а той нямаше пистолет.

Спомни си звука, който вратата беше издала, когато крадешком я бяха открянали, колко уплашен и беззащитен се бе почувствал във ваната.

Майната му! Щеше да отседне в „Четири сезона“ в Пало Алто. Достатъчно често ходеше на делови обеда в ресторанта им „Куестро“. Можеше и да преспи една вечер. Останеше ли тук, щеше да лежи буден до сутринта и всяко скърцане щеше да му се чува като стъпки, всеки шум от климатика да изглежда като отваряне на входната врата.

Взе си един чифт дрехи и дълго и съсредоточено гледа през предния прозорец, преди да посмее да излезе навън.

12. СПЕШНО

Алекс спа на пресекулки няколко часа в хотела. Когато се събуди, яркото слънце в района на Залива огряваше белите чаршафи през прозорците. Наплиска си лицето и си спомни за снощи. Снощи беше уплашен и объркан. Беше си помислил, че е крадец. Но сега си даде сметка, че му убягва нещо очебийно.

Изобретателят убит, връзката на Алекс в патентното бюро мъртъв и някой влиза с взлом в дома му в рамките на — колко — трийсет и шест часа? Не трябва да си привърженик на конспирациите, за да вярваш, че няма случайни съвпадения.

Каква беше онази игра в списание „Хайлайтс“, която толкова обичаше като малък? „Какво е общото между нещата“? Същото беше и сега. На пръв поглед картинките бяха съвсем различни, но ако човек се вгледаше отблизо, ако се замислеше малко, осъзнаваше, че всичките имат прав ъгъл или започват с буквата А, или нещо подобно.

Общото между Алекс, Хилзой и Ханк беше „Обсидиан“. Дори и да беше случайно, съвпадението беше явно. Въпросът беше защо? Какво толкова имаше в „Обсидиан“, че някой би тръгнал да убива заради него?

Не, нямаше смисъл. Компаниите, които искаха да се сдобият с обещаваща технология или да неутрализират заплашваща ги, го правеха с пари. Беше лесно и легално. По дяволите, Хилзой можеше да бъде купен за по-малко от седемцифрена сума. Това беше нищо за играчите в сферата на компютърната сигурност.

Но как изобщо бяха разбрали за технологията? Кандидатстването за патент беше тайно.

Явно отнякъде беше изтекла информация. Кой знае на кого беше казал Хилзой? Кой знае кой я беше видял в патентното бюро? Пък и Алекс не беше единственият в „Съливан, Грийнуолд“, който знаеше за нея. Първо беше Озбърн и после, разбира се, Сара.

Каза си, че това вероятно е абсурд, но по-добре да си сигурен, отколкото да съжаляваш. Обади се на мобилния на детектив Гамес от визитката му. Каза му за взлома. Каза му, че знае колко налудничаво звучи, но... Ами ако Ханк не е умрял от инфаркт? Откъде можеха да бъдат сигурни? Хем изобретателят, хем проверяващият — изглеждаше нещо повече от съвпадение, нали? За негова изненада Гамес не го сметна за луд. Каза, че ще провери и ще му се обади отново.

Алекс отиде на работа. Най-напред се обади на ключаря. И без това щеше да е доста трудно да спи в къщата след случилото се. Ако я превърнеше в крепост, можеше да се окаже малко по-лесно. После се обади в оръжейния магазин. Явно можеше да купи пистолет, но трябваше да чака десет дни да бъде проверен, преди да си го вземе. Гадост, винаги беше смятал, че проверките на личните данни са хубаво нещо. Но на него му трябваше веднага.

Гамес му се обади отново.

— Говорих с колегите от Арлингтън. Вече са направили аутопсия на Шифман. По желание на семейството — Шифман бил млад и здрав и близките му се опасявали да не би да е имал някакво вродено заболяване, което да засегне и други членове от фамилията.

— И какво е показала аутопсията?

— Не е окончателна. Смятат, че може да е нещо, наречено синдромът на Бругада.

— Какво е това?

— Генетично заболяване, което причинява внезапна смърт на иначе здрави мъже, повечето около трийсетте, често пъти докато спят. Не е добре изучено.

Алекс си помисли, че звучи като нещо измислено, за да не се налага докторите да казват на опечалените: *Съжаляваме, нямаме никаква представа.*

— Знаете ли... има ли вероятност да намерят някакво категорично обяснение?

— Правят генетични изследвания и проучват историята на семейните заболявания. Но ако питате мен, никой никога няма да разбере. Понякога хората просто си отиват без обяснение. Случва се.

— Значи според вас е било просто... инфаркт?

— Говорих с лейтенанта от отдел „Убийства“ в Арлингтън. Претърсили са апартамента на Шифман, рутинна проверка при

подобна смърт. Няма следи от взлом. Нито следи от борба. И по тялото няма никакви следи. Ако е било убийство, иска ми се да разбера как е било извършено.

— Значи според вас моето е параноя?

— Не, не мисля така. Със сигурност съвпадението е голямо.

— Не знам какво да правя.

— Освен взлома забелязахте ли нещо необичайно? Някой да се мотае близо до колата ви на служебния паркинг, някой да ви следи, докато шофирате, някой да стои пред дома ви, когато тръгвате за работа?

— Не, нищо.

— Е, имате телефона ми. Бъдете нащрек и ако нещо ви се стори подозрително, обадете ми се.

— Благодаря.

— Няма за какво.

Алекс затвори и погледна към телефона. Фактът, че Гамес бе толкова сигурен, че Ханк е починал от инфаркт, го изнерви допълнително. Защото истината беше, че всъщност нищо не знаят.

Ами ако нямаше нищо случайно? Ако някой го преследваше, знаеше къде живее. Беше разбрал къде живее и Хилзой. И се беше добрал до Ханк? Знаеше къде работи Алекс? Знаеше как изглежда — по дяволите, снимката му и професионалната му биография бяха качени на сайта на „Съливан, Грийнуолд“, всеки можеше да ги види. Тогава какво трябваше да направи? Да се изнесе от вкъщи? Да спре да ходи на работа? Снощи в банята се беше почувствал уязвим, но сега се чувстваше още по-беззащитен.

Една мисъл се надигаше някъде дълбоко в него. Приличаше повече на инстинкт, на рефлекс, отколкото на хрумване. Една дума, една сричка и тя беше...

Бен.

Не. Кейти, после баща им... беше се прибирал у дома, колко, два пъти, докато майка им си отиваше от рак. Изкара в кома три дни накрая и Бен не можа да се върне, за да бъде с нея дори тогава. Прекалено зает да си играе на война, за да бъде до майка си, докато тя умира. В армията нямаха ли отпуски при смърт в семейството? Боже, беше истинско чудо, че копелето си бе направило труда да се появи за погребението.

Пусна дълга въздишка. Безполезният му брат. Футболен герой, звезда в борбата. Универсален войник. Но когато наистина станеше напечено, той се превръщаше в невидим. И сега Алекс трябваше да коленичи и да му се моли за помощ?

И как щеше да му помогне? Какво можеше да направи Бен?

Беше добре обучен, Алекс го знаеше. Участвал беше като рейнджър в битката за Могадису и бе спечелил цял куп медали. Алекс беше гледал филма „Блек Хоук“ и колкото и да се опитваше, не можеше да си представи, че Бен прави всичко това, но явно го правеше. После стана зелена барета или нещо от сорта. Така че, за бога, ако някой можеше да помогне...

Бедата беше, че не знаеше как да се свърже с Бен. Имаше пощенски адрес във Форт Браг, но беше отпреди четири-пет години; документите за наследството, които бе изпращал на адреса, се връщаха обратно неотворени. Явно Бен си получаваше пощата някъде другаде и дори не си бе направил труда да уведоми брат си. Проклет да е, ако тръгне да го моли.

Боже, дали Бен изобщо още беше в армията? Изглежда там му харесваше; Алекс трудно можеше да си представи, че е напуснал. Но...

Отиде на страницата на армията и последва линковете до сайт на име *militarylocator.com*, чрез който явно се откриваха служещи във всякакъв вид войски. Искаше се регистрация, за да го използваш. Алекс вкара името и имейл адреса си, после се поколеба. Вероятно беше обзет от параноя, но не пречеше да бъде предпазлив. Написа *Джон Смит* и си измисли фалшив имейл. Появи се прозорец за търсене: име, фамилия, род войски. Вкара *Бен Тревън*, армия и натисна бутона. Появи се нов прозорец: *Бен Тревън, армия, активна служба. Е-8. Биография, няма достъп. Конфликти и операции, няма достъп. Интереси, няма достъп. Войскова част, няма достъп.*

Е, две неща бяха ясни. Първо, Бен още служеше в армията. Второ, армията нямаше желание да разкрие с какво се занимава.

Беше даден телефонен номер 800 за „Военна информация“. Набра го и зачака. След сигнала се обади женски глас.

— Черайн Нелсън, с какво мога да ви помогна?

— Казвам се Алекс Тревън. — Чувстваше се неловко. — Опитвам се да се свържа с брат си Бен. Служи в армията, но не знам как да го открия. Спешно е.

Черайн му даде телефона на личен състав. Алекс се обади. Мъжки глас му отвърна, че няма информация за местоположението на Бен, но може да се погрижи съобщението да му бъде предадено.

— Щом не знаете къде е, как ще му предадете съобщение? — попита Алекс.

— Желаете ли да оставите съобщение, сър? — отвърна мъжът, отстъпчив като тухлена стена.

Алекс затвори. Щеше да се обади пак, ако се наложи.

Оставаше му още една възможност. Бен имаше имейл адрес, който майка му използваше за връзка. Алекс също му беше писал, за да го уведоми, че състоянието ѝ се влошава, както и за наследството след смъртта ѝ. Бяха минали повече от шест години и дори акаунтът да беше още активен, не знаеше дали Бен го проверява и колко често. Но си заслужаваше да опита.

Отвори ново съобщение и написа адреса на Бен в Яху. Замисли се за миг, после изписа „Спешно“ в полето „Относно“. Слезе надолу с табулатора и написа:

„Бен, снощи някой влезе с взлом в нашата къща и се опита да ме убие. Двама души, с които имах връзка, също бяха убити. Не ме гони параноя и не си измислям. Имам нужда от помощта ти. Моля те, обади ми се незабавно.

Алекс.“

Изписа номера на мобилния си телефон и натисна „Изпрати“. Изчака малко и провери дали има поща. Нямахте съобщение, че писмото не е получено. Добре, акаунтът още беше активен. Но дали Бен го проверяваше? И дали щеше да се обади, дори и да го проверяваше.

13.

ШИБАНО ДЕЖА ВЮ

Бен гледаше Си Ен Ен в хотелската си стая в Анкара, когато мобилният му телефон избръмча. Погледна дисплея, чакаше съобщение от Хорт. Вместо това беше получил имейл. От... Алекс?

Намръщи се, почуди се какво ли можеше да е. Не помнеше кога за последен път се е чувал с брат си. Нещата с наследството отдавна бяха уредени. Не се сещаше за причина да го търси. Имаше някакви братовчеди, една леля... може би някой беше умрял?

Отвори имейла и прочете съобщението, после го прочете втори път. Затвори телефона си и поклати глава.

Същите говна като в гимназията, същите стари говна. Алекс беше направил нещо, което не биваше да прави, и сега имаше нужда батко да го измъкне. Удивително! Шибано дежа вю.

Вероятно нямаше нищо страшно. За Бен твърдението на Алекс, че не го гонела параноя, беше доказателство тъкмо за обратното.

Майната му! Ако брат му наистина искаше помощта му, трябваше да изпрати друго съобщение. И да пише: „Хей, Бен, съжалявам, че бях такова самодоволно копеле цял живот. Нямах право да те обвинявам за всичко, което се случи със семейството ни. О, да, аз съм един неблагодарник“.

Изправи се и погледна към телефона.

— Чу ли? — каза на висок глас. — Ето ти един житейски урок, братле. Недей да хапеш ръката, която те храни.

Започна да крачи нагоре-надолу. За какъв се мислеше малкият всезнайко? Нито дума цели шест години и изведнъж пуска имейл, че иска услуга? Без дори едно: *Здравей, как си, Бен*, а направо: *Нуждая се от помощта ти, обади ми се*. Какво беше Бен, слуга? Нещо като иконом, викаха го да почисти, след като брат му оплеска работата?

— Виж какво ще ти кажа — продължи той. — Ще ти помогна. Но ще ми платиш за това. Да, ще ми платиш. На слугите се плаща,

нали така? Или си мислиш, че съм ти роб, така ли? За свой роб ли ме мислиш?

Продължаваше да крачи.

— О, и *нашата* къща? — рече той, завъртя се и погледна към телефона. — Значи е нашата къща? Да, когато искаш да ме накиснеш в нещо, е нашата. За глупак ли ме мислиш, Алекс? За такъв ли ме мислиш?

Дишаше тежко и усещаше онзи ликуващ лудешки импулс да смаже някого, импулс, който му беше донесъл много наказания за излишна грубост по време на единствения му сезон в „Станфорд“ и само връзките на баща му с управата бяха успели да го задържат в отбора.

Не помнеше кога за последно се беше бил и май че това беше добре. Боят беше пълната противоположност на анонимността, особено при наличието на фотоапарат или дори видеокамера във всеки мобилен телефон. Но и не вярваше, че още може да се бие. Не беше сигурен, че си спомня как. Боят ставаше най-вече по взаимно съгласие. Имаше подразбиращи се правила, негласни граници. Но вече толкова свикнал със смъртта, Бен се боеше, че изправен пред аматьорско насилие, ще направи това, което вършеше напоследък, без изобщо да спре или да помисли преди това.

Мисълта не го радваше. Боят бе добър отдушник и колкото и ненормално да беше, той обичаше да се бие. Това, че вече не можеше, го караше да се чувства така, сякаш бе изгубил частица от себе си, частица, която сега, връщайки се назад, му изглеждаше странно невинна. Може би защото повечето от сбиванията му бяха станали в гимназията. Може би защото гимназията беше, преди Кейти да умре.

Онази вечер беше отишъл на купона, организиран от две популярни момичета от неговия клас, Робърта и Моли Джоунс. Семейство Джоунс живееше в къща в Атертън с огромен заден двор и понеже родителите бяха доста разбрани, задоволяваха от време на време желанието на дъщерите си да организират огромни гимназиални партита. Никой не го беше планирал предварително, но след състезанието купонът се бе превърнал в нещо като неофициално честване на победата на Бен.

Разбира се, алкохолът беше забранен. Но хлапетата винаги намираха начин да пият.

Бен изпи няколко бири, но не почувства нищо. Не беше пил нито капка от началото на сезона по борба, започнал преди четири месеца; трябваше да свали пет килограма, за да се състезава в категорията до осемдесет; и освен че беше замаян, беше и страшно уморен от турнира. Чувстваше, че може да си позволи само няколко бири в това състояние. Освен това доста момичета го заглеждаха. Повече му се искаше да се чука, отколкото да се напива.

В един момент една от най-готините мацки, Лариса Лий, му каза, че току-що е скъсала с Дейв Бийн, момчето, с което ходеше, откакто се помнеше. Всичко било свършило, каза му тя. Беше щастлива. Искаше промяна. Единственият проблем беше, че нямаше кой да я закара до вкъщи, но може би...

— О, да — съгласи се веднага Бен. — Само ми кажи кога искаш да тръгнем.

— Какво ще кажеш за веднага? — отвърна тя и го погледна в очите.

Да!

Бяха на половината път до колата му, когато се сети: баща му беше казал, че Кейти трябва да се прибере до полунощ.

Но това не означаваше, че той трябва да я закара, нали така? Беше по-голям, можеше да остане до по-късно. Пък и това беше неговата голяма вечер и ставаше все по-голяма с всяка изминала минута. Трябваше само да се увери, че Кейти ще се прибере у дома навреме, и толкова.

Каза на Лариса, че веднага се връща, и тръгна обратно да намери Кейти. Ето я, седеше с приятелките си, смееха се на нещо. Бен се приближи, попита я дали може да дойде за секунда. Тя стана и двамата се дръпнаха на няколко крачки встрани.

— Къде е Уоли? — попита той и се огледа наоколо.

Тя се усмихна, май се досещаше.

— Не знам. Някъде наоколо. Какво има?

— Татко искаше да те върна у дома до полунощ, но си мислех...

Тя се разсмя.

— Мислеше вместо мен да закараш Лариса.

Бен внимаваше да не се издаде.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички знаят, че току-що е скъсала с Дейв. И че си пада по теб.

Последва пауза. Бен беше изучава много от момичетата от своя клас и доста от класа на Кейти. Някои си имаха приятели, но никой не разбра, защото той никога не се издаваше. Не искаше да накърни ничия репутация. Не искаше и да намали шансовете си да продължи да върши същото.

Повдигна рамене.

— Просто има нужда някой да я закара, нищо повече.

Кейти отново се засмя.

— Да бе, разбира се.

Бен се огледа наоколо, после отново се обърна към нея.

— Не казвай на никого, ясно?

Тя се усмихна.

— Някога да съм казала?

Бен не можа да сдържи усмивката си. Кейти беше умна, може би толкова, колкото и Алекс. Разликата беше, че никой не се чувстваше засегнат от нея, тя никога не караше човек да се чувства посредствен, унижен или пренебрегнат. Каквото и да знаеше Кейти, човек беше наясно, че ще го използва, за да ти помогне, че винаги е на твоя страна.

— Дали Уоли ще може да те закара?

— Разбира се.

— Супер.

Тръгна да си върви, но после се извърна.

— Хей, не е пил, нали?

— Не, нищо му няма.

За миг Бен си помисли, че може би трябва да провери, да говори директно с Уоли. Уоли не беше лошо момче, но обичаше да купонясва здраво.

После се сети за Лариса. Е, Кейти каза, че Уоли бил добре. Значи е добре.

— Хубаво тогава. Доскоро!

Тръгна обратно към Лариса, Кейти продължаваше да му се усмихва разбиращо, снизходително, с цялата топлина и доброта, която й беше присъща.

Хубаво тогава. Доскоро!

Странното беше, че ако не бе катастрофата, вероятно изобщо нямаше да си спомня бързата размяна на думи или как усмивката на Кейти се бе запечатала в ума му, докато си тръгваше. Никой нямаше да оспори решението му да остави Уоли да закара Кейти у дома. Защо да го правят? Нищо лошо нямаше да е направил. А дори и да беше, щеше да е леко провинение. Малко недоглеждане. Типичен случай на „няма лошо, няма виновен“.

Но лошото се беше случило. Това се оказа последният им разговор. А последните разговори, беше разбрал, погледнати от дистанцията на времето, винаги изглеждат натоварени с подтекст, който изобщо не са имали. Вероятно беше стигнал сам до този извод, но с всичко беше така. Всичко е важно, само че е скрито зад баналности, докато нещо ужасно не ги свали като кожа от оголена рана и не видиш потрепващите нервни окончания, за които дори не си подозирал, че се намират там.

Беше закарал Лариса у дома. Говориха си по пътя, но не помнеше за какво. Спомняше си само колко гладка беше кожата ѝ, влудяващия овал на гърдите ѝ под лекия пуловер, лекия мирис на парфюма ѝ в купето на колата. Най-вече си спомняше как го гледаше, щом се обърнеше към нея, погледът ѝ говореше, че може да има всичко, което си поиска, и че и тя го иска колкото него.

— Родителите ми ще са заспали — рече Лариса. — Но ако си много тих, можеш да влезеш. Ще чуят вратата и ще си помислят, че съм аз. Няма да станат.

— Мога да бъда тих — увери я Бен.

И беше, много по-тих от Лариса дори, чиято уста се налагаше да запушва неведнъж и два пъти, нищо че ѝ викаше шшшт, шшшт, докато го правеха направо на пода на стаята ѝ. Беше полудяла, това толкова я възбуждаше, че се беше забравила и викаше на десет метра от спалнята на родителите си, без изобщо да ѝ пука.

После, докато караше към вкъщи, Бен не можеше да спре да се усмихва. Беше добра, толкова страстна. Сякаш Бийн не бе могъл изобщо до я задоволи. Почуди се дали беше викала, защото искаше да ѝ запуши устата, или защото ѝ харесваше, и въпреки че беше свършил два пъти, мисълта отново го възбуди. Боже, идеалният завършек на един идеален ден.

Когато паркира на алеята, най-напред забеляза, че в много от стаите светят. Погледна цифровия часовник в колата. Наближаваше два сутринта. Не разбираше какво става.

После видя, че колата на баща му я няма. Ох! Дали Кейти не се беше прибрала? Дали баща му бе отишъл да я прибере? Ако е така, здравата я беше загазила.

Влезе и тихо се качи по стълбите. Вратите на спалните бяха отворени. Стаите на родителите му и на Алекс светеха.

— Хей, защо сте станали всички? — провикна се той.

Никой не отговори. Провря глава в стаята на Алекс.

Нямаше никого. Завивките обаче бяха разхвърляни. Алекс винаги много държеше леглото му да е оправено изрядно, значи бе спал в него през нощта, докато...

— Има ли някого? — провикна се отново Бен и се запъти към спалнята на родителите си. Беше същото като в тази на Алекс — лампите светнати, завивките разхвърляни.

— Какво става, по дяволите? — извика той, вече притеснен, повтаряйки си, че няма причина да се тревожи.

Тръгна надолу по коридора към спалнята на Кейти и запали лампата. Леглото беше оправено.

Мамка му, Кейти не се беше прибрала у дома.

Не, не можеше да е сигурен. Сигурен беше само, че не си е лягала, преди...

Преди какво? Преди всички да се натоварят на колата на баща му и да си изнесат задниците от вкъщи посред нощ?

Но ако Кейти се беше обадила да иде да я прибере, защо са тръгнали всичките?

Изведнъж усети, че е станала голяма бея.

Слезе долу в кухнята. Нито бележка, нито нищо. Всичко чисто, чиниите прибрани. Чистотата и редът някак си го изнервиха. Изостриха нелепото отсъствие на всички останали.

— Мамка му! — изруга той на глас. Не знаеше какво да прави.

Телефонът звънна. Бен се завъртя и се втренчи в него за миг. Осъзна, че го е страх да вдигне.

Ново звънене.

Поколеба се, усещаше, че е заклещен на някакво опасно междинно място, място между живота му и всичко в него, което

смяташе за даденост, от една страна, и края на всичко това, от другата. От другата страна на този телефон.

Той звънна трети път.

Хайде, вдигни проклетия телефон.

Но Бен не го направи.

Звънна отново.

Помисли си: *Ами ако затворят?*

Отърси се от вцепенението. Направи крачка и грабна слушалката.

— Ало? — обади се с пресъхнала уста.

— Бен — беше баща му, — слава богу! Ела веднага в спешното отделение на болницата в Станфорд. Кейти е катастрофирала.

Целият изтръпна. Опита се да преглътне, но не можа.

— Какво? Какво се е случило?

— Ела веднага! Разбра ли?

— Добре, тръгвам.

— Карай внимателно — рече баща му и зад тези две прости думи Бен усети горчив упрек.

Остатъкът от нощта му се губеше — дните след това бяха кошмар. Родителите му директно го обвиниха. Мълчаливият осъдителен поглед на Алекс беше още по-лош.

Най-лошо беше сутринта на погребението. Вече беше съсипан от скръб, вина и угризения. Седеше на бюрото в стаята си, гледаше в стената, превърташе вечерта отново и отново, представяйки си хиляди други неща, които можеха да станат, хиляди други неща, които той бе могъл, бе трябвало да направи.

На вратата му се почука.

— Да — извика той равнодушно.

Бяха родителите му. Колко бяха минали — четирийсет и осем часа след смъртта на Кейти? Изглеждаха така, сякаш не бяха мигнали оттогава. Сякаш нещо в тях се беше... пречупило.

Седнаха на ръба на леглото срещу него.

— Бен — рече баща му, — това, което казахме онази вечер... не беше хубаво. Не беше... вярно.

Бен поклати глава, страх го беше да обели дума.

— Съкрушени сме, сине, знаеш го — обади се майка му. Разплака се, но успя да продължи. — Когато се случи нещо подобно,

хората понякога обвиняват другите, дори най-близките си. Защото, ако обвиниш друг, е по-лесно да повярваш, че някой е имал власт над случилото се, че е можело да бъде предотвратено. — Гласът ѝ се разтрепери и тя спря да си поеме дълбоко въздух. — Но не е правилно — продължи, вече говореше по-силно. — Не всичко може да бъде овладяно. Катастрофите... те понякога просто стават, сине, и вината не е твоя.

Разплака се още по-силно, очите ѝ го молеха през сълзи.

— Ако има виновен, това съм аз — обади се баща му. — Не ти казах ясно да се приберете двамата вкъщи. Нищо лошо не си направил, Бен, и несправедливо те обвинихме.

Бен ги гледаше. Разбираше какво правят. Дори си представяше разговора, който ги беше довел дотук: *Трябва да го предпазим от вината. Не можем да го натоварим с нея, нищо че е вярно. Прекалено млад е.*

Бедата беше там, че начинът, по който се опитваха да го предпазят, правеше вината му сто пъти по-страшна. По-раншните им обвинения го бяха разгневили, а гневът предпазва поне отчасти. Сега, когато обвиненията бяха оттеглени, гневът се разсея и истината блесна с нова ужасяваща яснота.

Защото дълбоко в себе си той беше разбрал какво всъщност искаше да каже баща му. Старецът нямаше доверие на Уоли и искаше да е сигурен, че Бен — лично Бен — ще докара Кейти у дома жива и здрава. Може и да не го беше казал точно с тези думи, защото не искаше да изглежда, че им заповядва, че им се меси, но искаше да каже точно това. Бен просто търсеше начин да се измъкне, така е, защото това беше неговата нощ, той бе героят победител и Лариса Лий искаше да го изчука. Знаеше го, но се преструваше.

Искаше да им каже: не, вината не е тяхна, баща му се бе изразил съвсем ясно. Бен го беше разбрал чудесно, но не пожела да го послуша. Да го признаеш, да го приемеш, това беше правилното, независимо колко е трудно.

Опита се да каже нещо, но... не можа. Боеше се да говори, страх го беше, че ако го направи, ще изгуби самообладание. Или ще каже нещо, което не трябва, и ще стане още по-лошо. И затова замълча. Родителите му продължаваха да плачат. Накрая майка му стана и излезе, баща му я последва.

Част от Бен разбираше, че трябва да продължи разговора сега, че ако не го направи сега, никога няма да го направи. Но друга част му шепнеше, че родителите му вече страдаха достатъчно и трябва да ги остави на мира за известно време. Щеше да има възможност да признае вината си някой ден, когато тонът на разговора няма да е толкова смущаващ и мъчителен.

И той се вслуша във втория глас. Точно както беше послушал Кейти, когато му каза: *Не, добре е*. Вслушваше се само в това, което искаше да чуе.

Боже, две повратни точки за няколко дни. И беше поел в погрешна посока и двата пъти.

Защо повратните точки не се отбелязваха? **ВНИМАНИЕ, ОПАСЕН ЗАВОЙ**. Или нещо подобно. Някакво предупреждение: „Хей, мижавото на пръв поглед решение, което трябва да вземеш? От него зависи целият ти шибан живот“.

Бен въздъхна и поклати глава. После излезе да търси интернет кафе и обществен телефон.

14. БЕЗ ГЛУПОСТИ

Някой почука на вратата на Алекс. Уанда, момичето от рецепцията, провря глава.

— Търси те някой, но отказва да каже кой е и настоява да дойда да те извикам да се обадиш при мен. Какво да направя?

Алекс си помисли: *Какво, по дяволите?...* — и после се сети: — Бен.

Но защо се обаждаше на служебния телефон? Откъде изобщо знаеше номера?

— Разбира се, ще дойда да се обадя — рече той, все едно това бе най-естественото нещо на света.

Отиде до бюрото на Уанда. Тя натисна едно копче и му подаде слушалката.

— Алекс е на телефона — рече той.

— Получих съобщението ти. — Беше гласът на Бен.

Настъпи пауза. Алекс каза:

— Откъде...?

— Дай ми телефон да ти се обадя, но да не е свързан с теб. Жената, която вдигна, има ли мобилен? Поискай да ти го даде за малко.

Алекс помоли Уанда да му даде номера на мобилния си. Тя му го каза и той го продиктува на Бен.

— Ще ти се обадя — рече Бен и линията прекъсна.

Алекс се усмихна на Уанда, когато взе апарата ѝ.

— Параноичен клиент. Нови технологии. Прави го всеки път, когато иска да говори с мен. Ще отида в заседателната зала за няколко минути. Връщам се веднага.

Уанда бавно кимна с глава в знак на съгласие. Телефонът ѝ вече звънеше, докато Алекс влизаше в заседателната зала и затваряше вратата зад себе си. Отвори го и каза:

— Откъде разбра да ми се обадиш тук?

— Не си в кабинета си, нали?

— Не, в празна заседателна зала съм. Откъде разбра да ми се обадиш тук?

— Преди обед е. Къде другаде може да бъдеш?

— Как разбра къде работя?

— Домейнът на имейла ти беше *съливънгрийнуолд*. Пуснах го в Гугъл.

О! Трябваше да се сети.

— Защо си го направил? Оставих ти мобилния си телефон. Защо е всичко това?

— Не знам в какво си се забъркал, нито с кого. Имейлите не са сигурни. Мобилните сигнали могат да бъдат прихващани. Може да са сложили бръмбари в кабинета ти, може да подслушват телефона ти. По-малко вероятно е някой да седне да подслушва централата на офиса, защото едва ли очакват да говориш чрез нея. Не е най-идеалното, но нямаше по-добър начин да отговоря на имейла ти. Ясно?

Алекс едновременно се стресна и окуражи. Стресна се колко лесно някой можеше да разбере местоположението му. Окуражи се, защото Бен явно беше наясно с всичко това. Отгоре на всичко се засегна от лекцията. Потисна негодуванието си и обясни какво се беше случило.

Когато свърши, Бен каза:

— Казваш, че изобретателят е бил убит, патентният експерт е бил убит, а ти за малко не си бил убит заради тази нова технология.

— Мислиш, че съм луд?

— Зависи.

— От какво?

— От много неща. Но три инцидента за трийсет и шест часа... такова съвпадение трудно се преглъща.

— И аз си помислих същото.

— Говори ли с полицията?

— Да. Според тях е сбор от случайни събития. Явно не могат да направят кой знае какво.

— И? Какво смяташ да правиш?

Защо, по дяволите, мислиш, че ти се обаждам? — искаше му се да изкрещи. — Не знам какво да правя.

Изчака да му мине, после рече:

— Не знам.

Настъпи дълго мълчание. И после Бен отвърна:

— Имаш ли нещо за писане?

Алекс дръпна бележник от масата и взе химикалка.

— Да.

— Изключи си телефона и се махни. Можеш да си проверяваш гласовата поща от случайни улични телефони. Не се прибирай у дома няколко дни. Иди в банката — не в клона, в който ходиш обикновено — и изтегли голяма сума пари в брой. Не ходи на места, които посещаваш често, и не използвай обичайните си маршрути. Иди на хотел. Плащай в брой за всичко, не използвай кредитните си карти, нито името. Не стой на места, на които няма други хора. Престани да бъдеш любезен, стани подозрителен.

Алекс записваше бързо.

— Трябва да ходя на работа...

— Ами ако си болен? Какво правиш?

— Пак ходя на работа.

— Обзалагам се, че е така. Някога да си пропуснал един ден по болест?

— Не.

— Добре. Значи шефът няма да те тормози. Разболей се зверски за няколко дни. Кажим им, че ще работиш от вкъщи. Ще очакват да спиш много, затова няма да си вдигаш телефона, ако някой звъни.

— Каква полза има от всичко това? После ще трябва...

— Не знам срещу какво си изправен — прекъсна го Бен, — ако изобщо си изправен пред нещо. Но умното е да се държиш все едно си.

— Все едно съм какво?

— Още ли пишеш?

Боже, мразеше начина, по който Бен го прекъсваше. Сякаш ако го изслушаше две секунди, щеше да загуби прекалено много от ценното си време.

— Да, още пиша.

— При първа възможност иди на този сайт — nononsenseselfdefence.com. Една дума. Вземи си чаша кафе и го поразгледай. Трябва да започнеш да обръщаш внимание на всичко наоколо и да мислиш като противника си. Страницата е добро начало да започнеш да се учиш как да не бъдеш лесна мишена.

— Добре, ще отида на тази страница. И ще се разболея за няколко дни. После какво?

— Дотогава вече ще съм при теб.

Алекс се изненада.

— Ще дойдеш ли?

— Току-що го казах, нали?

— Но мобилният ми ще бъде изключен, как ще ме...

— Ще те намеря.

Линията прекъсна.

Алекс погледна телефона за миг, изведнъж го обзе дива ярост. Разбра, че се беше надявал и на двете — да накара Бен да дойде, но без да трябва да го моли. И беше успял — само че така, както го каза Бен, излизаше, че е знаел точно какво е намислил, но е решил първо да го избудалка.

А и как само му затвори. Все едно му беше толкова досадно, че дори нямаше желание да каже едно довиждане.

Или пък просто искаше да затвори, преди Алекс да успее да му благодари.

Да върви по дяволите! Той нямаше намерение да го прави.

15. АКО ПРИЕМЕМ

Изглеждаше налудничаво, но в крайна сметка Алекс реши, че е по-добре да послуша Бен. Отиде до вкъщи да изчака ключаря и да се погрижи за входната врата, но после се върна обратно в „Четири сезона“. Обади се на Алиса и ѝ каза, че е болен и ще работи от вкъщи няколко дни. И изпрати имейл на Озбърн, писа му най-важното за Хилзой и му обеща, че ще го запознае с подробностите, щом се върне на работа.

Престоят в хотела не беше лош. Лукс, добра храна, а и фитнес центърът му хареса. Какво толкова, по дяволите, и без това никога не си беше взимал истинска отпуска. Все едно беше на почивка. Провери на nononsenseselfdefence.com, Бен се оказа прав. Имаше много информация и макар че темата му беше малко чужда, явно имаше смисъл.

Проблемът беше, че всичко случило се през последните няколко дни започваше да изглежда някак... странно, невероятно, като непозната миризма, която щеше да пропъди, ако можеше да се върне към нормалния си живот. Изненада се колко силно беше желанието му да иде в офиса, да се види с обичайните хора, да проведе обичайните разговори, да се прибере у дома в края на деня. Чувстваше се така, сякаш не може да се почеше там, където го сърби, и сърбежът го побърква.

Помисли си дали не беше раздухал прекалено цялата работа. Толкова ли беше невероятно Хилзой да е продавал наркотици? И Ханк — колкото и да беше тъжно, млади хора получаваха инфаркт от време на време. Полицията наистина явно смяташе, че нахлуването в дома му беше станало случайно. Може би всичко това беше просто голямо съвпадение. Като добавим колко нерви бе изхабил, нищо чудно, че беше започнало да намирисва на конспирация.

Тъкмо вечеряше сам в ресторанта на хотела втората вечер, когато видя Бен да се задава. Позна го по походката още преди да види лицето

му. Походка на борец, леко разкрячена, но преди всичко уверена, спокойна, походка на човек, който не само мисли, че мястото е негово, но вероятно има и право. Алекс винаги му беше завиждал за походката. Докато бяха малки, тайно се опитваше да я имитира.

Стана и се помъчи да измисли какво да каже, но от устата му излезе само едно „Бен“.

Бен беше облечен с дънки, кубинки, тъмна фланелка и вълнено яке. На рамото му висеше кожена чанта. Не изглеждаше много остарял. Все още имаше физиката на футболен защитник, видът му говореше за готовност и казваше: *Не ме закачай*. Косата му беше подълга и имаше набола брада — това беше ново. Огледа ресторанта, все едно го оценява, и Алекс разбра от това, което беше прочел на nononsenseselfdefence.com, че Бен преценява тактически обстановката. Значи хората наистина го правеха. До този момент беше вярвал, че е само игра.

Бен обърна поглед към него и го изгледа от главата до петите.

— Как си, Алекс?

На Алекс му се прищя да протегне ръка, но не го направи.

— Добре, а ти?

Бен кимна.

— Седнал си с гръб към стената. Разгледа ли страницата?

— Откъде разбра къде да ме намериш?

— Казах ти, че ще те намеря.

— Как?

Бен се огледа отново наоколо.

— Има колко — три? — добри хотела в Пало Алто и Менло Парк? Този е най-новият и най-хубавият. Регистрирал си се със собственото си име. Казах ти да не го правиш.

— Вече се бях регистрирал...

— И колата ти е на паркинга пред хотела.

— Е, и?

— Трябваше да използваш пиколото. Най-добрият начин да те пипнат тук е, като те причакат в кола, паркирана до твоята.

— Откъде изобщо разбра коя кола е моята?

— По регистрацията. На човека, с когото си имаш работа, дори и тя не му трябва, може просто да са те видели да се качваш или да

слизаш от нея някъде. Едно кръгче на паркинга за проверка на номерата... бам! Хубав малък баварец, между другото.

Сега, като го каза, звучеше толкова очебийно. Но той откъде да знае? Искаше му се да види как Бен се мъчи да изчислява какво ниво на техника да използва в молбата за патент или как да кодира в C++. И той можеше да го накара да се почувства глупаво.

— Още нещо — продължи Бен. — Паркирал си много надолу, чак в края на паркинга. Там няма никого. Защо искаш да улесниш лошите момчета? Можеше поне да паркираш отгоре, близо до бизнес комплекса, където хората идват и си отиват.

— Когато дойдох, паркингът беше пълен — рече Алекс, лекцията вече сериозно започваше да го дразни. — От горе до долу. Най-оживеното време. Сигурно вече се изпразва.

Помисли си: *Сега ще ми каже, че е трябвало да се сетя.* Вместо това Бен рече:

— Бих хапнал. Имаш ли нещо против да си сменим местата?

Алекс стана и брат му седна на стола му. Взе преполовената чиния и я премести от другата страна на масата. Алекс попита:

— Искаш ли меню?

— Не, ще си поръчам същото като теб.

Сервитьорът дойде. Алекс рече:

— Още едни равиоли с гъби и таледжо^[1]. И още една чаша „Софис Роуз“.

— Не, не искам вино — каза Бен.

— Много добре — отвърна сервитьорът и си отиде.

— Не обичаш ли вино? — попита Алекс. Знаеше, че е глупаво, но се почувства засегнат.

— Не много. Особено пък след дълъг път.

— Откъде идваш?

— Европа.

— Знаеш ли, че Европа е континент? — попита Алекс, като остави сарказма да прозвучи в тона му.

Бен го погледна, без да каже нищо, и той усети прилив на задоволство.

— Със същия успех можеше да кажеш: „Идвам отнякъде на Земята“.

Бен продължаваше да го гледа.

— Ако исках да знаеш повече, щях да ти кажа.

— Не съм го и очаквал.

— Това е най-умното нещо, което каза тази вечер.

Алекс се извърна, ядоса се. На Бен, че беше такъв кретен. И още повече на себе си, че изобщо го беше повикал. Боже, толкова отчаян ли беше наистина?

За жалост наистина беше.

След като се нахраниха, се качиха в стаята му. Алекс забеляза нещо особено в походката на Бен. Движеше се бавно, сякаш изчакваше, и главата му непрекъснато се въртеше. Оставяше голямо разстояние, когато завиваше зад ъглите, сякаш си даваше повече време и място да види какво има от другата им страна. В действията му нямаше никаква показност; бяха незабележими и Алекс разбра, че никога нямаше да забележи какво прави, ако Бен не го беше накарал да прочете на сайта.

Алекс отключи вратата и влезе пръв. Бен изостана и за миг Алекс се стъписа от почтителното изчакване. Но после брат му влезе и претърси стаята — гардероба, банята, под леглото — и Алекс разбра, че изчакването беше само тактическо, оставяше го да се натъкне пръв на проблема, ако има такъв. И преди да успее да осмисли какво може да означава всичко това, Бен отново започна да се държи както обикновено. Настани се в огромното тапицирано кресло, което гледаше към шосе 101, сякаш Алекс му беше дошъл на гости, и каза:

— Добре. Някакви нови инциденти?

Алекс преглътна объркването и раздражението си, дръпна един стол така, че да са един срещу друг, и отвърна:

— Не.

— Как се чувстваш?

— Какво имаш предвид?

Бен присви рамене.

— Някой влиза в къщата посред нощ... дори и случайно да е било, пак е обезпокоително.

— Ами обезпокоен съм.

Настъпи тишина. Бен рече:

— Голямо самообладание си показал с това импровизирано оръжие.

Алекс кимна, не сваляше поглед от него.

— Утре искам да видя къщата и кабинета ти. Сега...

— Нали каза да стоя далеч от обичайните си места?

— Да. Утре ще бъда с теб, това е друго. Сега искам да ми кажеш нещо повече за технологията. „Обсидиан“, нали така се казваше?

Алекс му разказа. Когато свърши, Бен попита:

— Тогава защо просто някой не я е купил? Защо му е да убива изобретателя, патентния специалист и адвоката, подал молбата за патент?

— Защото... не искат никой да знае за „Обсидиан“?

Бен се прозина.

— От това, което ми казваш, така изглежда.

— Не виждам смисъл. Не е от нещата с двойна употреба, не е ядрено оръжие, нищо подобно. Това е алгоритъм за сигурност. Дава по-добра защита на мрежите. Все едно някой да се опита да убие човек, защото е измислил, знам ли, по-добра ключалка на вратата.

— А кой е против по-добрите ключалки за врати?

Алекс се замисли за миг и после отвърна:

— Крадците.

— Ето, видя ли. Вероятно си имаш работа с някого, който може да влиза с взлом в къщите такива, каквито са в момента. Не иска по-добри ключалки. Или пък иска само неговият дом да е с такава ключалка, за да си няма проблеми с крадците. Или пък съществува употреба, за която ти не подозираш, но някой друг я е забелязал.

— Значи мислиш, че може да има нещо вярно?

Бен завъртя глава така, че прешлените на врата му изпукаха.

— Може да има, може да няма. Изобретателят може да е продавал хероин. Това е много рискова професия. Специалистът по патенти е имал сърдечно заболяване...

— Да, но не може ли такова нещо да се симулира? Искам да кажа, някой да го е убил, но да го е направил така, сякаш е било инфаркт?

— Тези неща се правят по-лесно по филмите, отколкото в реалния свят. Казват, че имало един човек преди, японец или полуяпонец, който успешно вършел такива работи, но мисля, че това е мит. Както и да е, според слуховете се бил оттеглил.

— Ами ако не е? Ако приемем, че специалистът по патенти е бил убит? Да кажем, че и човекът, който влезе с взлом у дома, е искал да ме

убие.

— Добре, нека да приемем, че спецът по патенти е бил убит. Но човекът, който е влязъл у дома, не е искал да те убива.

— Какво искаш да кажеш? Защо му е...

— Мога да изтъкна поне няколко причини, но убийството ти, поне в този момент, не е сред тях.

— Няма логика.

— Алекс, знае къде живееш. Щом знае къде живееш, знае и къде работиш. Отиваш рано на работа, нали?

— Защо мислиш така?

— Не е нужно да съм ти брат, за да разбере, че си от хората, които ходят рано на работа. Паркингът е празен, нали?

— Обикновено, да.

— Ами ето ти. Причаква те на празния служебен паркинг, един изстрел в главата и си заминава.

— Боже!

— Лесна мишена като теб... ако въпросният човек искаше да те убие, досега да го е сторил по десет различни начина. Влизането с взлом в дома ти е излишен риск и само усложнява нещата.

— Тогава защо?

Бен повдигна рамене.

— За да те разпита на спокойствие.

— Искаш да кажеш да ме изтезава?

— Наречи го, както решиш. Каза, че колата ти била на алеята, значи е знаел, че си у дома. Искал е да си на сигурно, уединено място, за да не бърза. Щом си свърши работата, вероятно е щял да те убие.

— Просто така?

Алекс искаше въпросът да прозвучи саркастично, небрежен отговор, който да скрие неудобството му. Но очите на Бен се отместиха нагоре и наляво, сякаш се беше замислил сериозно.

— Не просто така. Вероятно е щял да те принуди да шофираш донякъде, където да го стори, и да се отърве от трупа.

— Какво? Защо?

— Никой няма да може да навърже всички елементи от историята. След това аз бих закарал колата на някоя автобусна или железопътна гара. Даже бих подхвърлил хероин. Бих оставил още някоя и друга следа. Тогава историята става следната: „Адвокат,

замесен с наркотици, се уплашва, когато полицията го разпитва за свързаната с наркотици смърт на негов клиент-тире-наркодилър и съдружник. Изчезнал е, защото се е страхувал да не бъде изобличен или да не стане следващата жертва, или нещо подобно“. Ето така всичко се връзва. Полицията е заета, никой няма да седне да рови по-дълбоко от това, не и без труп.

— Как ще се отървеш от трупа?

— Не ти трябва да знаеш.

Алекс си представи, че е мъртъв и някакъв безлик мъж се е надвесил над него с трион в ръка; или пък увит в найлонов чувал, лежи на дъното на кладенец; или окован с вериги и хвърлен в студеното тъмно море, тежестта е невероятна, светлината на света се стрелка далеч от него.

— Откъде знаеш тези неща? — попита той. — Наистина ги знаеш, нали?

Бен стана и отиде до прозореца. Застана там, загледан към безшумните колони от коли. Миг по-късно каза:

— Да започнем с това кой е знаел за изобретението. Обществено достояние ли беше?

Алекс усети как го побиват тръпки по гърба.

— Не — отвърна след миг. — Молбата за патента се засекретява в продължение на осемнайсет месеца, след което, без изключение, бива публикувана.

— Още не са били минали осемнайсетте месеца, така че молбата е била засекретена.

— Точно така. Подадохме я преди година.

— Но има хора, които са знаели за нея. Кой?

— Много хора. СИПТМ най-напред.

— Кой?

— Службата за издаване на патенти и търговски марки. Както и доста хора във фирмата. Плюс ангелите капиталовложители и хората с рисковия капитал, с които се свързах за финансиране. Плюс... на когото там още е казал Хилзой, предполагам.

Бен отиде в другия край на прозореца.

— Три мишени: ти, изобретателят, експертът. Много хора може да са знаели за вас поотделно и за връзката ви с технологията. Но

някой е знаел и за трима ви. Тук нещата се стесняват. Кой може да е знаел за специалиста по патентите?

— Всъщност никой. Патентът още не беше даден на екипа му за разглеждане, познавахме се от университета. Помагаше ми неофициално, казваше докъде са стигнали, нищо повече.

— Значи името му не фигурира никъде?

— Не, няма го никъде. Само няколко неофициални обаждания по телефона и имейли.

— Е, някой е знаел, че е замесен.

— Как?

— Не знам. Може просто да са подслушвали телефона ти или да са сложили бръмбар в офиса ти. Ще разберем повече утре сутринта.

Алекс се почувства неловко. Не искаше Бен да плаща за стая. Вече беше похарчил пари за самолетен билет.

— Взе ли си стая? Или...

— Ще спя на дивана, може ли?

Една от игричките на Бен. Държеше се, все едно е готов да се жертва, като същевременно внимаваше да не приеме нещо, което да наруши установения ред.

— Както искаш — отвърна Алекс. — Летял си чак от не знам къде си.

---

[1] Вид италианско сирене — Б.пр. ↑

16.

КАРМА

Алекс се събуди на сутринта и чу, че душът шурти. Седна и погледна часовника до леглото. Шест и половина. Явно щяха да започнат рано деня. Изненада се, че не е чул Бен да става. Обикновено спеше много леко.

Отиде до банята по гащи и опита вратата. Беше заключена. По дяволите, трябваше да се изпикае. Почука и каза:

— Бен, побързай! — И изведнъж му се стори толкова странно. Винаги бяха делили, често пъти дори се бяха били за банята като деца и ето че сега го правеха отново.

Вдигна щорите и погледна навън. Слънцето точно изгряваше и по небето се носеха продълговати розови облаци. Застана и се загледа за миг, разтри голите си рамене. Не знаеше защо е тук. Трябваше да си е у дома и да се оправя за работа. Нуждата да иде в офиса, да се върне обратно към живота си беше силна.

Душът спря. Алекс се обърна и мина покрай канапето. Чантата на Бен беше отворена. Видя дрехи, книга с меки корици...

Това пистолет ли беше?

Наведе се да погледне. Пистолет беше, малък и черен. Боже господи, Бен носеше пистолет? У себе си?

Вратата на банята се отвори и брат му се показа с хавлия около кръста и дрехите си в ръка.

— Цялата е твоя — рече той.

— Носиш пистолет?

Бен мина покрай него, без дори да го погледне.

— Разбира се.

— У теб?

— А къде другаде да бъде?

Боже, все едно слушаше онзи обирджия, който на въпроса *Защо обираш банки* отговорил: *Там са парите.*

— Искам да кажа... — започна Алекс, после реши, че е по-добре да си замълчи. Но чакай малко: — Щом трябва да е у теб, защо не си го взел в банята?

Бен хвърли дрехите, които държеше в ръка на канапето, и — *хоп!* — остана с пистолет в ръката, по-голям от този, който Алекс бе видял преди малко.

— Другият е резервен — рече той. — Нося го на кръста. Обикновено не влизам с два пистолета в банята.

— Можеш да пътуваш с тях? В самолет?

— Понякога. Когато не мога, ме чакат.

Алекс искаше да продължи с въпросите — *Как те чакат? При кого?* — но реши да не го прави. Не можеше да приеме факта, че брат му носи пистолет. Даже два. Разбира се, като се замисли човек, имаше логика. Бен беше нещо от рода на *войник* под прикритие. Но при все това.

Отиде до тоалетната, изми си зъбите, взе си душ и се облече. Бен спря, преди да отвори вратата, и каза:

— Ето какво искам да направим най-напред. Дай на пиколото този билет, нека докара колата, която съм взел под наем. Ще се разходя до твоята и ще огледам местата, на които аз бих те причакал, ако исках да те нападна. Ако някой чака и той или те ми се видят подозрителни, може би ще убедя един от тях да ни придружи.

— Ще го убедиш?

— Искаш да ти го нарисувам ли, Алекс? Просто обикаляй с колата ми наоколо, ако съм сам, ще ме качиш. Ако не съм, отвори багажника. Зададем ли на точния човек точните въпроси по точния начин, може и да разберем откъде идват проблемите ти и защо. Нали това искаш?

— Да, но...

— Какво „но“?

— Виж, не искам да се забърквам...

— Вече си се забъркал. Сега трябва да се измъкнеш.

— Искаш да ти помогна... да отвлечем някого, така ли? На паркинга на „Четири сезона“ в Пало Алто?!

— Не, *ти* какво искаш? Очакваш да свърша мръсната работа вместо теб? Така ли?

— Не... — Алекс спря, не знаеше какво иска. Всичко ставаше прекалено бързо. Брат му не предлагаше сериозно да отвлекат някого, нали така?

Бен се разсмя:

— Ти си точно като политиците, Алекс. Искаш да се свърши нещо, но не позволяваш на хората да го свършат както трябва. Мислиш, че можеш да хванеш лайното от чистия му край ли? Не става така.

— Не исках...

— Напротив. Писнало ми е от либерали, които никога не са виждали пистолет, камо ли пък да го използват при прилив на адреналин, но се опитват да разпънат на кръст ченгета, че не са простреляли в ръката лошия, който е размахвал нож. Опитват се да съдят войници, пуснали още един куршум в главата на Ахмед, след като бил паднал, без изобщо да им хрумне да попитат дали този куршум не е спрял копелето да взриви колана с експлозиви. Живей си в този измислен свят, щом искаш, но бъди поне малко благодарен на хората, които правят това възможно! Кой върши цялата мръсна работа, за да можеш ти да продължаваш да се преструваш, че си чист?

— Какво искаш, лъскава златна звезда ли? — попита Алекс по-високо, отколкото беше възнамерявал. — Доброволно се захвана с тази работа, нали? Получаваш заплата, нали? Разбира се, че се радвам, че има хора, които се записват в армията — така не ми се налага на мен. Но мога да кажа същото и за хората, които ходят да копаят въглища. Защо ти трябва да се радваш на специална милост свише?

Бен поклати глава.

— Но не казваш на миньорите как да копаят, нали? Не им казваш да се опитват да го правят, без да им се набива чернилка под ноктите. Така че откъде се оказа толкова вещь в моя занаят? Примириявам се с простотиите по Си Ен Ен, но няма да търпя подобни приказки от теб.

Стояха и се гледаха. Алекс се сети за няколко отговора. Но всичките му се сториха детински. А и имаше ли смисъл изобщо?

Бен си погледна часовника, сякаш му се искаше да е някъде другаде.

— Отивам да наобиколя колата ти — рече той, — за да видя дали някой не чака да те убие. Ще проверя и фойето. Дай ми минута

преднина, за да не ни виждат заедно. — Подаде на Алекс билета за пиколото, погледна през шпионката и излезе.

Алекс изчака малко, едвам се сдържа да не грабне нещо и да не го запрати в земята, после излезе. Взе асансьора до фоайето на хотела и се огледа внимателно на излизане. Фоайето беше празно. Боже, така ли щеше да бъде от сега нататък? Непрекъснато ли щеше да се тревожи дали някой, който чете вестник във фоайето, няма да го убие? Не би могъл да живее по този начин.

Даде билета на пиколото. Момчето излезе и след две минути се върна с един сив форд торус. *Анонимно*, помисли си Алекс. *Така живее Бен.*

Качи се и зави зад ъгъла. Бен стоеше близо до изхода, сам. Алекс спря и той се качи. Каза:

— Закарай ме в офиса си. Мини южно по Пейдж Мил, не по маршрута, по който се движиш от вкъщи.

Алекс за малко не го попита откъде знае къде се намира офисът му, но после си спомни: беше видял интернет страницата. Пък и познаваше околността. И той беше израснал тук.

Пътуваха мълчаливо. Когато стигнаха до паркинга на „Съливан, Грийнуолд“, Бен каза:

— Карай към мястото, където обикновено паркираш, но не спирай. Да видим какво има там.

Алекс се подчини. Беше малко след седем и на паркинга нямаше много коли.

— Виждаш ли онази кола? — попита Бен. — Ягуарът. Виждаш ли как гюрукът и прозорците са покрити с роса? Цяла нощ е била тук. Нищо не се вижда през стъклата. За нас това означава, че е безопасна.

— Има логика.

— Търсим кола, която е дошла сутринта. Личи си най-вече по това, че двигателят работи, за да е топло на шофьора и да не се запотяват прозорците. Но не виждам нищо подобно.

— Но повечето коли нямат роса по тях.

— Да. Докарани са на работа сутринта от ранобудници като теб. Важното е, че са празни. Дотук добре. Сега направи няколко кръгчета наоколо, за да огледам периметъра, след това паркирай на място, на което обичайно не паркираш, и влез през вход, през който обичайно не влизаш.

Паркираха и влязоха вътре. Бен се движеше предпазливо, по същия начин, както и в хотела. Непрекъснато спираше и се оглеждаше наоколо, сякаш преценяваше нещо.

— Достъп с ключ-карта — рече той. Алекс не беше сигурен на него ли говори, или на себе си. — Това е пречка. Плюс, щом не работиш тук — къде ще се скриеш вътре? Хората идват и си отиват, рано или късно ще те открият, не можеш да контролираш обстановката. Така че паркингът е най-доброто място за действие. Много входи и изходи. Но пък мишената решава проблема, понеже винаги използва един и същ. Да, със сигурност щях да го направя на паркинга.

Качиха се по стълбите в Звездата на смъртта. Бен се обади:

— Не казвай нищо в кабинета си, докато не ти дам знак, че е чисто.

— Чисто...

— Просто не говори.

Тръгнаха по дългия коридор, покрит със зелен мокет. Лампите в кабинета на Озбърн светеха, докато минаваха, и Алекс надникна. По дяволите, шефът му беше вътре. Вдигна глава, когато чу стъпки.

— Алекс? — извика Озбърн. — Не очаквах да те видя. Как се чувстваш?

— А, по-добре — отвърна Алекс. — Какво правиш тук толкова рано? Върнал си се от Тайланд.

— Винаги идвам рано — отговори Озбърн. Махна към Бен. — А това е...

— Брат ми Бен.

Озбърн стана и се запъти бавно към тях с каубойските си ботуши.

— Не знаех, че Алекс има брат — протегна ръка. Бен изчака за миг, после я стисна.

— Не идвам често в Калифорния напоследък — отвърна Бен.

— Така ли? Къде живеете?

— Работя като доброволец в „Мисионерите на Африка“^[1].

Озбърн изглежда сащисан, помисли си Алекс. Какви ги дрънка брат ми, по дяволите?

— Африка — обади се шефът му. — Хм.

— Осигуряваме храна, дрехи, подслон, нови източници на чиста вода, лекарства, грижи, образование...

Алекс никога досега не беше виждал Озбърн толкова смутен.

— Така ли? — обади се той.

Бен се усмихна.

— „Оставете децата... на такива е Царството небесно“, Матей 19:14. Не е ли така?

— Няма нищо по-важно от децата — отвърна Озбърн.

— Добре, да не ви задържам. — Пусна една измъчена усмивка и се върна обратно зад бюрото си.

Алекс и Бен продължиха надолу по коридора. Алекс беше бесен. Какво, по дяволите, правеше? Озбърн щеше да си помисли, че брат му е някакъв религиозен фанатик. Искаше да каже нещо, но почти бяха стигнали до кабинета му, а Бен го беше предупредил да мълчи.

Влязоха вътре. Бен сложи пръст на устните си, посочи към вратата и завъртя ръка, все едно заключваше с ключ. Алекс затвори и врътна ключа. Бен сложи чантата си на бюрото му и извади от нея нещо подобно на радио. Включи една метална пръчка с кабел в него и започна да обикаля из офиса, като я насочваше ту насам, ту натам. Алекс разбра: *По дяволите, претърсва за бръмбари!*

След няколко минути Бен насочи цялото си внимание към телефона на Алекс. Провери слушалката, кабела и самия апарат.

После остави детектора върху бюрото. Хвърли един поглед през прозореца и затвори щорите.

— Кабинетът ти е чист — рече той.

Алекс забеляза, че червената лампичка на уреда още свети.

— Оставяш го включен ли? — попита Алекс.

— В случай, че има бръмбар, който е бил изключен, докато претърсвах, и го включат по-късно.

— Наистина ли смяташ, че някой може да е поставил бръмбари в офиса ми?

Бен повдигна рамене.

— Просто предполагаме, нали така?

— Винаги ли носиш тези уреди със себе си?

— Какво искаш да кажеш?

Алекс поклати глава.

— Не знам... Не знам как можеш да живееш така.

— Иначе щях да съм мъртъв.

— Сигурно е страшно уморително.

— Така ти изглежда, защото не знаеш какво да търсиш. Нямах никакви филтри.

— Какво търсеше през прозореца?

— Място, на което може да бъде поставен лазер за разчитане на разговор през прозореца на стъклото.

— Шегуваш се. Правят ли такива наистина?

— Не е лесно, но може да се направи. Няма смисъл от излишни рискове.

Алекс седна на стола си, доволен, че Бен не беше успял да се настани преди него. Ако не си беше играл с онази джаджа, сигурно щеше вече да го е направил.

— Защо каза на Озбърн, че си мисионер?

Бен се разсмя, но смехът му не беше весел, и седна на един от столовете от другата страна на бюрото.

— Не ми хареса как мирише този човек. Не исках да говоря с него. Това е шефът ти, нали?

— Откъде разбра?

— Разбрах.

— Още една причина да не го караш да мисли, че брат ми е фанатик.

— Казах му го, за да сложа точка на разговора. Дебелите котараци, които прибират петстотин долара на час дневно, за да придвижват бумажки, не обичат да имат нищо общо с хора, които се занимават с благотворителност. Иначе остават с чувството, че животът им е празен.

— Мислиш, че животът ми е празен ли?

Бен огледа кабинета му.

— Няколко дни, нали така? Има ли нещо, което да не е наред?

Алекс нямаше да го остави да се преструва, че не го е чул.

— Попитах мислиш ли, че животът ми е празен?

Настъпи пауза. Бен отвърна:

— Няма значение аз какво мисля.

— Не, искам да знам.

— Не знам, Алекс. Живееш в същата къща, работиш в офис на осем километра от нея, завърши колеж и учи нови технологии и право пак тук, все на едно и също място... искам да кажа, някога правил ли си нещо различно? Поемал ли си някакъв риск?

Алекс усети как ушите му пламват.

— И какво от това? „Станфорд“ е най-добрият университет. А знаеш ли какви са данъците, ако решиш да продаваш къща в Калифорния?

Още докато го казваше, му прозвуча тъпо. Майната му на Бен, не всичко опираше до поемане на риск.

— Мислиш се за голям авантюрист — рече той. — Искаш ли да знаеш обаче аз какво мисля?

Бен погледна встрани, сякаш се отегчаваше.

— Не държа.

— Не ти вървеше училището, напусна колежа и нямаше да можеш да си намериш работа в Долината. Насочи се към единственото нещо, за което някога те е бивало, и оттогава превръщаш необходимостта в добродетел. Не вършиш това, което вършиш, защото си заслужава и защото е важно. Правиш го, защото не умееш нищо друго.

Бен разви една дъвка и я пхна в устата си. Подаде пакетчето на Алекс. На него му се прииска да го перне през ръката.

— Нещо да ти изглежда не както трябва?

Алекс го изгледа втренчено за миг, после реши да остави темата.

— Чакай да видя — рече той.

Щом се огледа, веднага го забеляза. На работната му маса бяха подредени осем купчини с документи. Една от тях сега липсваше. Тази на Хилзой.

— Какво, по дяволите, става?! — възкликна той. Прерови купчините, за да се увери в това, което вече знаеше. Май цялата документация на Хилзой просто беше... изчезнала.

— Какво има? — попита Бен.

— Документите ми за Хилзой. „Обсидиан“. Няма ги.

— Сигурен ли си?

— Бяха върху масата. Тук държа нещата, по които работя.

Прерови шкафа с папките.

— Изчезнали са.

Седна и се обади на Озбърн.

— Дейвид, не си взимал папки от офиса ми, нали?

— Защо, нещо липсва ли?

— Дейвид, има ли причина, поради която да не можеш да отговориш директно на въпроса?

Още докато го изговаряше, не можа да повярва, че го казва. Дори Бен го погледна изненадано.

Настъпи пауза. Озбърн отвърна:

— Не, не съм взимал твои папки.

И затвори.

Бен рече:

— На твоє място не бих се тревожил, че може да ме помисли за фанатик. И сам можеш да го вбесиш достатъчно.

Алекс не отговори. Беше му станало хубаво, че срязва Озбърн. Очакваше и Бен да се впечатли... само че вместо това той го критикуваше, подиграваше му се.

Хубаво, както и да е. С право беше изнервен. И му беше писнало да го правят на луд.

— Може ли някой друг да ги е взел? — попита Бен.

— Алиса, секретарката ми, но тя връща всичко обратно, преди да си тръгне.

— Защо не огледаш бюрото ѝ, за да се увериш?

Алекс стана и провери. Документите ги нямаше.

Върна се и седна отново, поклащайки глава.

— Някой друг? — попита Бен.

Алекс се замисли за миг.

— Сара може би, адвокатката, която ми помага. Но тя не би взела нищо от офиса ми. Ако го беше направила, щеше да остави бележка.

— Провери при нея за всеки случай.

Алекс се обади на Сара по мобилния.

— Здравсти! Извинявай, че те притеснявам толкова рано.

— Няма проблем, тъкмо паркирам. Какво има?

Не бяха много хората, които идваха на работа по-рано от Сара. Алекс беше един от тях.

— Не мога да намеря документите на Хилзой. Не си ги взимала, нали?

— Разбира се, че не. Ако бях, щях да ти кажа.

— Да, предполагам. Искях само да се уверя. Благодаря.

Затвори и поклати глава към Бен. Брат му каза:

— Още ли само предполагаме?

Алекс преглътна. Първо къщата му, после кабинетът... какво, по дяволите, беше това?

— Не — рече той. — Тук става нещо.

— Какво ще постигнат, ако вземат документите?

Алекс се замисли за миг.

— Нищо. Имам файлове с хронологията, имам и бекъп касета... а и вероятно ще мога да извадя повечето от липсващите документи от електронната поща, ако се стигне дотам.

— Провери ли си пощата?

Алекс включи компютъра и прегледа пощата си.

— Мили боже! — възкликна той. — Всичко липсва. Всички файлове с изходния код на „Обсидиан“.

Излезе да провери файла с хронологията на цялата кореспонденция. Не можа да го открие. Провери още веднъж и още веднъж. Нищо. „Обсидиан“ беше изчезнал.

Върна се в кабинета си.

— Някой е изтрил всичко — рече той. — Всичко. Нищо не е останало.

— Ами бекъп касетата?

— Не знам как се проверява. Ще трябва да говоря с някого от компютърните специалисти, когато дойдат.

— Повярвай ми, и касетата е изчезнала — усмихна се Бен.

— Откъде знаеш?

— Някой е проникнал тук през нощта и професионално е провел тайна операция. Написали са си домашното. Знаели са как да изтрият работните ти файлове, файловете с хронологията и съответната кореспонденция. Да не мислиш, че ще пропуснат нещо толкова явно като бекъп касетата?

Алекс седеше безмълвен, беше потресен. Представа нямаше какво да прави.

— Въпросът тогава е следният — продължи Бен, като го погледна: — Защо са те оставили да се измъкнеш?

— Какво искаш да кажеш?

— Убили са двама души в двата края на страната. Единият от тях явно по много изкусен начин, така че да изглежда като инфаркт. Можеха да ликвидират и теб по всяко време. Защо не са го направили?

— И аз бих искал да разбера.

Бен барабанеше с пръст по бедрото си.

— Мисля, че са направили грешка.

— Тоест?

— Съвършенството е враг на доброто. А те се мъчат да са съвършени.

— Хей, Бен? Не разбирам какви ги говориш.

— Някой иска това изобретение. Не, не го казвам както трябва. Не искат никой друг да го притежава, тоест не искат никой друг да знае за него. Постави се сега на тяхно място. Целта ти е изобретението да изчезне. Какво ще направиш?

— Не, може, много е...

— Ако се налага. Какво ще направиш най-напред?

Алекс се замисли.

— Изобретателят — каза той след малко.

— Добре. Така както се развиват събитията, кой умря пръв?

— Изобретателят.

— После?

— Ще хвърлям ези-тура между специалиста по патенти и адвоката, който движи патента.

— Премахнали са спеца по патенти преди теб. Може би са говорили с него, преди да умре. И с теб също са искали да говорят.

— За какво е всичко това, по дяволите? — попита Алекс.

Бен не му обърна внимание.

— Но ти си се измъкнал. Те са те следили и изведнъж теб те няма нито у дома, нито на работа. Какво заключение си вадят от това? Че се спотайваш. Щом са го разбрали, са сменили приоритетите си. Какво щеше да направиш ти на тяхно място?

— Не знам... документите, предполагам. Цялата документация.

— Ето, готово.

— Но какво ще постигнат с това? Молбите за патент вече се подават по електронен път, всичко е в ИСПП, Информационната система за подаване на патенти. За достъп до нея имаш нужда от цифров сертификат и парола. Искам да кажа...

— Провери.

Алекс отиде на страницата на ИСПП, влезе с името и паролата си и вкара номера на молбата на патента. Нямахте нищо под този номер.

— По дяволите! — извика той.

— Няма ли го?

Алекс опита отново, този път по номера на вписването и после по клиентския номер. Нищо. Погледна към Бен и мълчаливо поклати глава.

— Видя ли? — попита Бен. — Първо са искали да премахнат хората, после документацията. Нарушил си последователността на операцията им, затова са сменили приоритетите. И фактът, че са могли толкова бързо да заличат документацията, означава, че са били готови да го сторят — но просто са искали първо да премахнат теб, ако може. Разбираш ли ме? Все едно се опитваш да почистиш. Ако не можеш да стигнеш до някой ъгъл, първо се насочваш към нещо друго и по-късно се връщаш към това, което не си могъл да оправиш.

Замълча, после рече:

— Това момиче, Сара. Каза, че ти е помагала за патента?

— Мамка му, да! Не мислиш, че...

— Споменава ли се името ѝ някъде в документите? Има ли други хора, които да знаят, че е взела участие?

— Да, и на двата въпроса.

— В молбата за патента има ли адвокат за връзка или нещо от сорта?

— Да, това съм аз.

— Значи, щом знаят, че е младши адвокат, означава, че е от третостепенно значение.

— Искаш да кажеш...

— Всеки елемент от операцията предизвиква определена реакция, неща, които могат да я объркат и да я провалят. Така че се започва с най-важните цели. Както ти каза, това означава изобретателя, после е специалистът по патенти, след това си ти. Чак след като премахнеш основните цели, рискуваш да предизвикаш усложнения с премахването на младши адвокат, който е помагал при подаването на патента. Разбираш ли?

— Да. Мислиш ли, че я грози опасност?

— Щеше да я грози, ако аз ръководех операцията.
— Тогава трябва да я предупредим.
— Кои сме „ние“, бели човече?
— Не ги разбирам тези работи. Ще прозвучи така, сякаш съм се побъркал. Няма да иска да ме чуе. Тя е... инат.
— Това си е нейна работа.
— По дяволите, поне ми помогни да говоря с нея. Как ще се почувстваш, ако нещо ѝ се случи?
— Никак няма да се чувствам. Това не е мой проблем.
Алекс не вярваше на ушите си.
— Как стана толкова коравосърдечен?
— Скоро да си давал пари за благотворителност, шефе?
— Какво общо има...
— За Влака на усмивките, за децата със заешка устна? Край на маларията? За гладуващите деца? Ами за спасяването на Дарфур? Само по няколко долара на ден, Алекс, не повече от цената на латето, което пиеш всяка сутрин, а можеш да спасиш живота на стотици хора.
— Не е същото.
— Прав си. Защото това, което ме караш да направя, е свързано с потенциална опасност за мен самия. Това, което ти отказваш да направиш, по никакъв начин не би те затруднило.
— Откъде знаеш толкова много за тези благотворителни организации?
— Проучвам ги, за да мога да изтъквам лицемерието на хора като теб.
Алекс усети, че е напипал нещо, и нямаше да се откаже толкова лесно.
— Даряваш им пари, нали?
— И какво от това?
— Защо? За да изкупиш другото, което вършиш? Опитваш се да си уредиш сметките в тефтера на Този отгоре?
Бен се разсмя.
— Ти си като дете, което се опитва да разбере живота на големите. Хвани си пак моливчето и остави товара на истинския свят на възрастните.
— Да, наистина ми се иска да го направя, Бен, само дето един от големите явно си е набелязал да ме убие. Но прав си, това не е твой

проблем. Извинявай, че те обезпокоих.

— Така е, не е мой проблем. За мен си просто поредната проява на благотворителност.

Алекс го изгледа смаяно. Най-удивителното беше, че дори след толкова време безсърдечието на брат му продължаваше да го шокира. Но защо? Кога изобщо на Бен му беше пукало за някого друго, освен за него самия?

— Чакай да видя дали те разбрах добре. Даваш пари на благотворителни организации в полза на непознати хора, които никога няма да срещнеш или докоснеш. Но когато някой пред теб се нуждае от помощта ти, не ти пука. Така ли?

Гледаха се втренчено дълго време. *Да върви по дяволите*, помисли си Алекс. Вдигна телефона и набра вътрешния на Сара.

— Сара? Можеш ли да дойдеш веднага в кабинета ми?

— Много странно. Не мога да намеря...

— Ела веднага. И ще поговорим за това — затвори и погледна към Бен. — Идва. Ако нямаш желание дори да поговориш с нея, по-добре тръгвай — освен ако не искаш да използваш първо компютъра ми, за да дариш пари на някоя от организациите, които толкова харесваш. Така де, за да не си изпортиш кармата.

Бен не каза нищо. Гледаше Алекс и дъвчеше дъвката си, мускулите на бузата му подскачаха.

---

[1] Доброволческа организация, занимаваща се с благотворителност — Б.пр. ↑

17.

ТОЧНО КАКВОТО ВИ КАЖА

Много странна работа. След като Алекс я попита за документите на Хилзой, Сара реши да провери своите. Нямахте ги. Точно се канеше да му се обади, когато той я спеша да иде при него.

Грабна кафето си и забърза към кабинета му. Почука, после понечи да влезе. Вратата беше заключена. Много странно, особено след като Алекс току-що ѝ се беше обадил да я извика.

— Заключено е — извика тя.

— Съжалявам — обади се той отвътре. След секунда отвори вратата. Сара влезе и Алекс затвори зад нея. Тя забеляза един мъж, облегнат на стената.

— О! — възкликна сепнато.

Мъжът приличаше на по-голямо и по-жилаво копие на Алекс. Същата руса коса, същите привлекателни зелени очи. Дъвчеше дъвка и я наблюдаваше, в него имаше някакво напрежение, което я изнервяше.

— Сара — каза Алекс, — това е брат ми Бен. Бен това е Сара Хосейни.

Брат му. Разбира се — трябваше веднага да се досети от приликата. Но защо я гледаше така? Все едно я... преценяваше. Не похотливо обаче, не, нищо подобно. Погледът му беше прекалено безстрастен. Прекалено сдържан.

— Хосейни? — рече Бен и повдигна вежди.

— Да — отвърна Сара, погледна го в упор, тонът му не ѝ хареса. Имаше нещо предубедено в него... дори обвинително.

Започна да ѝ говори на фарси.

Остана като гръмната. Попита я на перфектен фарси дали семейството ѝ е от Машхад, град на север. Каза, че някога познавал един Хосейни от Машхад.

— Не, семейството ми е от Техеран. Хосейни е често срещано име. И ти го знаеш — отвърна му тя на свой ред.

Алекс попита:

— Ти — това фарси ли е?

— Да — отвърна Сара, без да сваля очи от Бен.

— Кога си научил фарси? — попита Алекс, обръщайки поглед към брат си.

— Задочен курс — отговори Бен, все още гледаше Сара.

— Брат ти говори като иранец — обади се Сара. — Едва ли го е учил задочно. Прави се на духовит, макар че не знам защо. Всъщност беше доста грубо, току-що се запознахме.

Проклетият му брат, как я гледаше само. И тя не сваляше поглед от него.

— Да, така се държи понякога — съгласи се Алекс.

— Нямахте да те подложат на всичко това, ако не беше наистина важно.

Бен се усмихна, мина покрай нея и седна на един от столовете. Усмивката казваше: *Хубаво, можеш да спечелиш малкото ни състезание по втренчени погледи. Поздравления. Вбеси я. Добре, рече си тя. Стига.* Седна на стола до него.

— По телефона не каза ли, че нещо липсвало? — попита Алекс.

— Да, документацията ми за Хилзой. Много странно, защото току-що ми каза, че и ти не можеш да откриеш своята. Какво става?

Алекс погледна към Бен и възкликна:

— Боже!

— Има ли за какво да се тревожа? — попита тя.

Усети, че Бен я наблюдава.

— Зависи колко си умна — отвърна.

Тя се обърна към него.

— Да предположим, че съм по-умна от теб.

Той повдигна рамене.

— Тогава трябва да си много разтревожена.

— Сара — намеси се Алекс, — мисля, че те грози опасност.

Той говореше, а тя слушаше, едва се сдържаше да не го прекъсва с въпросите си. Не знаеше какво да мисли. Не се съмняваше, че нещата, които твърдеше, че са се случили, са истина. Знаеше за Хилзой, разбира се, а останалото лесно можеше да провери. Не се съмняваше, че Алекс наистина вярва, че става дума за някаква конспирация. Но трябваше да има логично обяснение, нали? Никой не

убива хора заради технологии в слънчевата цивилизована Силициева долина. Купуват и продават, понякога се съдят, но убийства?

Алекс свърши, Сара погледна към Бен.

— Какво общо имаш ти с всичко това?

Бен поклати глава.

— Всъщност нищо.

— Бен служи в армията — обади се Алекс. — Разбира от тези неща.

— Армията? — попита Сара, без да сваля очи от него. — Сигурно знаеш доста.

Ъгълчето на устните на Бен потрепна съвсем леко, сякаш я намираще за ужасно забавна и не можеше да го скрие.

— Знам това-онова — отвърна той.

— О, впечатлена съм. Разкажи ми.

Този път той навири глава и се усмихна. Никога не беше виждала толкова снизходително изражение.

— О, хайде де — каза тя. — Няма ли поне да се опиташ да ме научиш набързо как се кара танк, как се стреля с пушка, как се реквизираат провизии или само „разбираш от тези неща“?

Бен леко присви очи. Наблюдаваше я, погледът му беше толкова твърд, колкото и безизразен, и Сара доби усещане за огромно напрежение и огромно самообладание в трудно постигнато равновесие. Имаше нещо опасно в този мъж и тя си даде сметка, че е глупаво да го предизвиква. Но в същото време тази фасада на пълен самоконтрол и снизхождението, което дотук единствено ѝ се позволяваше да види... не можеше да се примири.

— Не карам танкове — отвърна той след малко. — От доста време не съм носил пушка. И не реквизирам провизии.

— Явно тогава си много специален — Боже, какви ги вършеше? Защо толкова много искаше да... какво? Да го провокира? Да го ядоса? Да го уличи в лъжа? Да пропука тази внимателно изградена маска на снизхождение?

— О, изобщо не съм специален. Не и колкото един адвокат. Искам да кажа, вие двамата сте специални. Върхът на хранителната верига. Такива като мен са само скромни служители.

— Хора — опита се да се намеси Алекс, но Сара го прекъсна.

— Кажи ми тогава — рече тя. — Какви услуги извършваш?

— Грижа се за безопасността на хора като теб, не е нищо кой знае колко важно.

Разбра го, безопасността ѝ не беше много важна.

— И как по-точно? Каза ми само какво не правиш.

Той замълча, все едно мисли:

— Неутрализирам заплахи, така че адвокатите да могат да продължат да печелят големите пари и да лочат измислено скъпите си латета. Мръсна работа, но все някой трябва да я върши.

Не беше просто снизхождение, осъзна тя. Снизхождението беше демонстрирано нарочно. Загатната под него беше цялостна представа за света, в която хора като Бен бяха мъченици, а хора като Сара юпита, овце, неблагодарници и така нататък. Натисни го тук, помисли си тя, съзнаваше, че се държи детински и даже вероятно опасно глупаво, но беше прекалено запленена, за да си даде сметка какво трябва да се случи, за да я спре.

— Колко благородно от твоя страна. За какви заплахи става дума всъщност? И как точно ги неутрализираш? Сигурно е много опасно. — Не спести и капчица от презрението, което изпитваше.

— Най-различни — отвърна Бен. Изражението му все още беше безстрастно, дори отегчено, но имаше нещо в очите му — раздразнение, яд, гняв? Тя почувства, че е напипала слабото му място. — Най-вече оси на злото. В миналото иракчани. Севернокорейци. — Настъпи пауза. — Иранци.

— Иранци — отвърна тя, усети как лицето ѝ гори. — Те сигурно са най-лошите от всички.

— Трудно може да им вярва човек — отговори той, продължаваше да дъвче дъвката си. — Никога не знаеш какво кроят.

— Радвам се, че двамата се разбирате толкова добре — рече Алекс. — Това вероятно доста ще улесни усилията ни да останем живи още един ден.

По дяволите, прав беше. Играеше си глупави игрички, не беше ли глупачка наистина?

— Чакай малко — рече Сара. — Имаме ли останали някакви записи на изходния код на „Обсидиан“?

Алекс поклати глава.

— Не. Изтрили са всичко, дори и молбата в патентното ведомство.

— По дяволите! — изруга тя.

Бен я погледна.

— Какво?

— Ако разполагахме с изходния код — отвърна тя, — можехме да го публикуваме.

— Разбира се — отвърна Алекс. — В Сорс Фордж или Слащдот...

— Не само в техно сайтовете. Можехме да пишем на всеки политически блог в мрежата — Токинг Пойнтс Мемо, Ънклеймд Територи, Но Комент, Балун Джус, Хулабалу, Дейли Диш, Файърдоглейк. Можехме да документираме хората, които бяха убити, влизането с взлом у вас...

— Затова са действали толкова бързо, след като Алекс им се е изплъзнал — обади се Бен. — Трябвало е да ви попречат да го направите публично достояние. Всичко това се прави, за да остане изобретението в тайна.

— Така постъпва правителството — каза Сара. — Запушва нещата в бутилка. Информацията иска да е свободна. Правителството иска да я контролира.

Алекс въздъхна.

— Да, добре, без изходния код нищо не можем да освободим. Ще прозвучим като двама ненормалници, разгласяващи конспиративна теория.

— Така е — каза Бен, — и накрая, когато се окажете мъртви, ако някой изобщо го забележи, няма да има никакви доказателства. Без доказателства няма история. И най-важното, изобретението ще си остане тайна.

Замълчаха. Бен погледна към Алекс.

— Сигурно знаеш нещо — рече той. — Иначе щяха да те убият и да приберат документацията веднага след това. Но не са го направили. Първо са искали да получат информация от теб. Каква е тя?

— Откъде да знам?

— Какво знаеш? Какво подозират, че може да знаеш?

— Не знам.

— Мисли. Знаят всичко за фирмената архивираща система, електронна и на твърд диск. Знаят кои адвокати са работили по делото. Знаят за патентното ведомство и как да влязат в базата му с данни.

Всичко това са количествени, процедурни неща. Стандартни неща. Системи. Това, което може да ги изнерви, е възможността за съществуването на някаква особеност, нещо извън системата, нещо трудно предвидимо. Какво може да е то? Какво са се страхували да не пропуснат? Личен лаптоп? Неофициален бекъп файл? Имаш ли нещо подобно?

— Да! — възкликна Алекс. — Хилзой оставяше по едно копие от последната версия при секретарката ми винаги когато идваше в офиса. За да не стане беля, пазиш копие на друго място. В лаптопа ми е. Играх си с него.

— Точно такава неща са се опасявали да не пропуснат — каза Бен. — Затова са щели да те разпитват. Изходният код вътре ли е?

— Не, може само да се ползва. Като софтуерна програма, която си купуваш от магазина. Плюс бележките на Хилзой.

— Можете ли да го извадите по обратен път? — попита Бен.

— Не — отговори Сара. — Искам да кажа, на теория може би, но практически погледнато — не.

— Никакви бекъп файлове на изходния код? — попита Бен.

Алекс поклати глави.

— Взели са всичките.

— Какво ще стане, ако пуснете готовата версия?

Алекс повдигна рамене.

— Не мисля, че ще ни повярват. Отвън представлява просто хитър начин за кодиране на данни. След смъртта на Хилзой експериментирах с програмата и не можах да открия нищо в нея, заради което да си заслужава да убиваш. Така че, ако я пуснем като доказателство за някаква конспирация, само ще ни се изсмеят.

За миг настъпи тишина.

— Е, тогава какво ще правим сега?

— Виждам три възможности — рече Бен.

Алекс и Сара го погледнаха.

— Първо, можете да не правите нищо. Възможно е този, който стои зад всичко това, да усети, че съотношението между риска и ползата се е променило. Изчистили са изходния код. Изтрили са изобретението от базата данни на патентното ведомство. Отстранили са изобретателя и спеца по патенти. И не знаят за съществуването на

резервния диск, въпреки че са се опитали да предвидят подобна вероятност. Може засега да решат да се отдръпнат.

— Каква е вероятността? — попита Алекс.

— Според мен много голяма. Започнали са операцията с премахването на хора. Това е свързано с огромна предварителна подготовка и голям риск. Което означава, че човешкият аспект на операцията е важен за тях. Реакцията ти при нападението в дома ти ги е принудила да променят хода на операцията, но това не променя важността на мишените.

— А сега вече съм имал време да открия, че документите липсват — продължи Алекс — и че и други неща ги няма. Да сглобя парчетата. Което значи, че ако има някакво резервно копие, което са пропуснали...

Бен кимна, после наклони глава към Сара.

— Точно така. Освен това може да са я оставили жива, защото не е достатъчно важна, за да я убиват. Но сега ще трябва да предположат, че ти може да я предупредиш за станалото. Вече знаеш повече, отколкото преди. В резултат могат да преоценят доколко тя представлява заплаха за тях.

Сара се опита да сдържи раздражението си от начина, по който той обсъждаше заплахата за живота ѝ, все едно нея изобщо я няма в стаята.

— Явно първата възможност не изглежда много обещаваща — обади се тя. — Каква е втората?

— Втората възможност е да намерите смислено обяснение защо някой би тръгнал да убива заради „Обсидиан“. Тогава ще сте една крачка по-близо до това да разберете кой е извършил убийствата.

— Опитах — отвърна Алекс. — Нищо не можах да открия.

— Кой е заплашен от нея? — попита Бен. — Или кой би спечелил? Съществуващите компании за защитен софтуер?

Сара се разсмя.

— Искаш да кажеш, че софтуерните компании ще тръгнат да убиват хора? Моля ти се.

Бен я погледна.

— За какво ми се молиш? Да не ти казвам нещо, което може да спаси живота ти, но да спуга малкия ти балон, пълен с наивност?

— Стига, Бен — рече Алекс. — Компаниите не убиват хора.

— И въз основа на какво доказателство стигаш до това заключение?

— Ами правителството? — попита Сара. — Може би Агенцията за национална сигурност не желае мрежите да бъдат по-защитени, отколкото вече са.

Бен се разсмя.

— Наистина не смятам, че Агенцията за национална сигурност...

— Какво, не смяташ, че би убивала хора? И аз съм тази, която живее в балон? Обзалагам се, вярваш, че президентът не би арестувал американски гражданин на американска земя и не би го задържал, без да му гарантира правото на адвокат, да го обвини в извършване на престъпление или по друг начин да накърни конституционните му права. Обзалагам се, не мислиш, че правителството би подслушвало американци без съдебна заповед. Обзалагам се, не смяташ, че...

— Мамка му, изобщо не знаеш какво мисля!

— Правителството би подправило разузнавателни сведения, за да започне война. Обзалагам се, не мислиш, че правителството е ръководено от хора, които са стигнали толкова далече в политиката, като са се научили да дават разумно обяснение на всякакви форми на корупция в името на висшето добро. Искаш да ми кажеш, че такива неща не стават всеки божи ден?

Млъкна, беше се задъхала. Нямахше намерение да произнася реч. Но беше успяла да бръкне в душата му. Споменаването на „майката“ не беше част от програмата за самообладание, нали?

— Знаеш ли какво? — рече той. — Ако няколко закона трябва да бъдат нарушени, за да се спаси живот, нарушават ги. Така стоят нещата.

— Нима? Кой определя кои закони да бъдат нарушени? И колко? Ако можеш да нарушиш едни закони, защо да не можеш да нарушиш други? Как знаеш кога да спреш? Какво изобщо означава законът?

— Ето ти една идея — рече той, като продължаваше лениво да дъвче. — Вместо да обвиняваш Америка за всичко, което те тормози, защо не се замислиш за други възможности? Не изисква кой знае какво усилие.

— Като например?

— Какво ще кажеш за моллите в Техеран най-напред? Няма да повярваш какви гадости вършат.

Сара разбра, че това пак е уловка, и се опита да запази присъствие на духа. Искаше ѝ се да каже: *Аз съм американка, шибан расист такъв, и аз мразя моллите*, но знаеше, че той точно това иска — да я вбеси. След което щеше да ѝ каже, че е прекалено чувствителна, а тя щеше да добави и сексизма към списъка с качества, които вече ненавиждаше у него.

— Абсолютно — отвърна, превръщайки гнева си в сарказъм. — Трябва да сме сигурни, че и Иран е замесен. В крайна сметка всяка страна с брутен вътрешен продукт, голям колкото финландския, е сериозна заплаха за националната сигурност. Видя ли го по новините? Двама ирански ядрени специалисти са били убити миналата седмица в Истанбул?

— Сериозно? — попита Бен. — Явно съм го пропуснал.

— Да, и бодигардовете им също. Въпреки че имаме закон — Наредба 12 333, която забранява политическите убийства.

Бен повдигна рамене.

— Какво да се прави? Иран има много врагове.

— Разбира се, и вероятно сме възложили работата на някого от тях, така както възлагахме мъченията, за да заобиколим законите против тях. Докато не почнахме да ги вършим сами. Виждаш ли какво става, когато се съгласиш да нарушиш малко закона? Започваш да го нарушаваш много.

— Възхищавам се на идеализма ти — отвърна Бен с покровителствена усмивка, направо ѝ се прииска да му забие един в лицето.

Алекс се обади:

— Спомена за трета възможност. Каква е тя?

Мина малко време, докато Бен оглеждаше кожичката на пръста си. После рече:

— Не искате да знаете за нея. Тя няма щастлив край. И в момента изглежда най-вероятна. Имам чувството, че двамата ще продължавате да си завирате главите в пясъка, докато някой не ви гръмне задниците.

Как можеше да говори така за брат си? Как можеше изобщо да не го е грижа? Преструваше ли се? Нали все пак беше тук, това

означаваше нещо.

— Ами полицията? — попита Сара.

Бен я погледна.

— Какво полицията?

— Можем да им кажем за липсващите документи.

— Разбира се, че можете. И какво очакваш да направят в този момент?

— Не знам. Да разберат, че нещо наистина става, както и ние разбрахме. Да отделят повече хора. Да ни охраняват може би.

Бен вдигна рамене.

— Добре тогава, направете го.

Тя го погледна. Искаше ѝ се да избие с един шамар равнодушието от лицето му.

— Добре — отвърна и стисна зъби. — Кажи ми какво пропускам.

Бен въздъхна.

— Не виждаш нещата от гледната точка на отсрещната страна. Сега тя е полицията. Алекс вече сподели с тях конспиративната си теория, нали така, Алекс?

— Не бих го нарекъл точно така — отвърна брат му. — Пък и това беше преди...

— Преди какво? Преди да разбереш за липсващите файлове? Ще решат, че е постановка. Ще си помислят, че се мъчиш да ги убедиш да те вземат на сериозно. Ще започнат да те оглеждат от много близо по начин, по който не искаш да те оглеждат.

— Но и моите документи са изчезнали — отвърна Сара.

— Добре. Ще си помислят, че Алекс ги е взел, за да потвърдиш твърденията му.

— Няма да си го помислят — възпротиви се тя, но осъзна, че прозвуча заядливо. Просто не искаше Бен да се окаже прав.

— Колко полицаи познаваш? — попита той. — Знаеш ли как прекарват времето си, как гледат на света? Нека да ти кажа накъде е насочено вниманието на един детектив от Сан Хосе. Банди. Тийнейджъри, загинали от огнестрелни рани. Свидетели, които ги е страх да свидетелстват. Как да задържи капака върху всичко това. Ето го света му. Неприятностите, в които ти си се забъркала? Такива работи ходи да гледа на кино. За него те са като на филм. И дори и да

ти повярва, какво? Как мислиш: полицията от Сан Хосе ще ти осигури ли защита?

По дяволите, беше прав. Но...

— Някой е взел документите от офисите ни — продължи да настоява Сара. — Как са влезли?

— Сецам се поне за няколко начина — отвърна Бен.

— Защо?

Алекс се наклони напред от стола си.

— Ключ-картите. Те са с индивидуален код. Така че, ако искаш, можеш да кажеш кой е влизал и излизал и кога.

Бен поклати глава.

— Дори и да са имали помощ отвътре, няма да откриеш чия е била картата.

— Защо не? — попита Сара.

— Цялата им работа е изключително прецизна, не биха направили толкова явна грешка.

— Как иначе можеш да влезеш, и то нощно време? — попита Сара.

— Виж, няма нужда да си Худини, за да се промъкнеш покрай рецепцията през работно време и да се скриеш в тоалетната или някъде другаде, докато сградата не се изпразни. Няма да има никакви електронни доказателства за това.

— Но те са знаели точно кои офиси да претърсят — рече Сара.

— Имената ви са на стената отвън. Не че са имали нужда от тях. Операцията не е планирана от вчера за днес. Проучили са архивиращата система на фирмата, следили са ви с месеци.

— Дори и така да е, мисля, че трябва да кажем на охраната.

— Не — каза Бен.

— Защо не?

— Първо, както вече казах, е загуба на време. Второ, и без това ме запозна с достатъчно хора от фирмата си. Не желая да привличам внимание.

Сара, ядосана, понечи да каже: *Съжалявам, че те притеснихме*, но успя да се въздържи.

— Имаш ли доверие на шефа си? — рече Бен. — Каубоят?

На Алекс му се искаше да каже: Не вярвам на никого. Но вместо това рече:

— Защо? Мислиш ли, че е замесен?

Бен повдигна рамене.

— Беше тук рано сутринта.

— Винаги идва рано. Пък и защо му е да го прави?

— Аз откъде да знам? Твой шеф е.

— Годишният му доход е седемцифрено число. Не смятам, че мотивите му може да са финансови.

Бен се засмя:

— Стигат ли парите някога?

В стаята се възцари тишина.

— Добре — обади се Сара, — вариант две. За какво по-точно говорим?

Бен погледна към Алекс.

— Можеш ли да работиш с този бекъп файл?

— Разбира се — рече Алекс.

— Тогава го направи. Вземи каквото ти трябва за няколко дни, намери си безопасно място, където да се скриеш, забрави за всичко останало и разбери какво й е толкова специалното на тази технология.

— Не е кой знае какво — обади се Сара.

— Не е. Но е по-добре, отколкото да чака някой да му пусне куршум в тила.

Сара разбра, че той иска просто Алекс да се скрие. А тя какво трябваше да прави? Двама души бяха мъртви. Някой беше откраднал папки от кабинета й. Бяха проникнали в регистъра на патентното ведомство, бяха влезли в дома на Алекс. Мисълта, че единствените двама души в света, които разбират какво става, могат да я изоставят, я плашеше.

— Да? — каза Алекс. — А Сара какво да прави?

Тя беше толкова благодарна, че насила се въздържа да не му се усмихне.

— Същото, което и ти. Да се спотаи. Да чака, докато не разбереш за какво наистина служи тази технология.

— Мога да го разбера по-бързо със Сара, отколкото сам.

Сара примигна. Това Алекс Тревън ли го каза?

Бен поклати глава.

— Мисля, че ще е по-безопасно, ако...

— Ако какво? — попита Алекс. — Ако се разделим? Не виждам как. А и ти сам го каза: това, което в крайна сметка ще осигури безопасността ни, е да разберем защо някой иска технологията толкова, че да тръгне да убива.

Бен се почеса по бузата.

— Добре. Както искате.

Алекс погледна към Сара.

— Можеш ли да изчезнеш за няколко дни?

Тя изпусна дълга въздишка.

— Може би, ако се разболея... ти беше болен, нали? Грип?

— До тази сутрин обаче — отвърна Алекс. — Озбърн ме видя на идване.

Сара направи опит да се усмихне.

— Предполагам, че може да съм се заразила от теб. А теб да те е повторило.

Алекс погледна към Бен.

— Ами ти?

— Какво аз?

Алекс въздъхна.

— Можеш ли да отделиш още малко време? Можеш ли да прекараш още няколко дни с нас?

— Не мисля, че се нуждаете от мен.

Алекс постави длани върху бюрото си, сякаш търсеше опора или се мъчеше да се успокои.

— Напротив, Бен, нуждаем се. Ние сме просто двама адвокати, както сам забеляза. Виждаш колко бързо ме откри последния път, когато опитах да се „скрия“. Някой друг може да направи същото. Трябва да се подкрепяме.

Бен погледна през прозореца. Стисна юмрук. Кокалчетата му изскочиха.

— Да се подкрепяме — повтори той.

Алекс го погледна.

— Точно така.

Бен кимна.

— Добре. Но вие вършите вашата работа, аз — моята. Вашата работа е да разберете каква е тази технология. Моята работа е всичко останало. Аз командвам. Не ми задавате въпроси. Не ми четете лекции.

Правите точно каквото ви кажа. Вече сте в моя свят, не във вашия. Ясно?

Алекс се съгласи.

Бен погледна към Сара. Тя отвърна на погледа му — по дяволите, този е маниак на тема контрол — но не каза нищо.

— Разбрахме ли се? — повтори той отново.

— Аз те разбрах — отвърна тя.

— Да. И аз те разбрах. Дайте да ви видя мобилните телефони.

Сара си помисли: *Сега пък какво?* Но не каза нищо. Подаде телефона си. Алекс направи същото.

Бен ги изключи и ги хвърли в кожената чанта върху бюрото. Сара попита:

— Какво правиш?

— Не ми задавате въпроси — отвърна ѝ Бен.

— Ще ти задавам, щом ми взимаш телефона. И само защото не трябва да ти задавам въпроси, не означава, че вечно ще се измъкваш без никакво обяснение.

Бен се разсмя. Искаше ѝ се да му зашие един шамар.

— Знам, че ви е трудно да го приемете — каза той, — но някой се е набъркал сериозно в живота ви. В домовете ви и в службата. В колите, които карате. На местата, където ходите. Сега разбирате ли ме? Гарантирам ви, че ако аз ви преследвах, щях да се закача към телефоните ви, освен ако не ми предлагате още по-лесен начин за следене. Някой от вас има ли абонамент за аварийна помощ или нещо подобно към джипиеса на колата?

Сара кимна и видя, че и Алекс направи същото. Думата, която Бен използва толкова спокойно, „преследвам“, я смрази.

— Браво, поздравления. Ще се погрижа и за това. Казахте, че сте готови да изчезнете за малко, но не знаете как да го направите. Никой не е казал, че е лесно. Ще трябва да се откажете от някои удобства. Разбрано? Нуждаете ли се от още обяснения, или вече ви стана ясно?

Замълчаха за миг. Сара си даде сметка, че казаното от него има смисъл, но продължи да негодува срещу начина, по който го казваше.

— Какво да правим? — попита Алекс.

Бен погледна към Сара.

— Точно каквото ви кажа — отвърна той.

18.

ПОВЕЧЕ КЪСМЕТ СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ

Отидоха до „Четири сезона“ с взетата под наем кола на Бен, Алекс караше, Сара на седалката до него, Бен отзад. Бен беше бесен. Беше се върнал преди дванайсет часа, а вече бе изгубил контрол върху положението.

Нямаше доверие на момичето. Явно се интересуваше от политика и нищо чудно да има чичо или братовчед в някоя от тайните служби. Щеше да ѝ е много лесно да звънне един телефон — хей, чичо Ахмед, вземи хвърли един поглед на технологията, която се опитвам да патентовам. Нали ми каза да си отварям очите за такива неща? Да, може да звучи невероятно, но той знаеше, че иранските усилия за водене на война в киберпространството са съвсем реални.

И някой беше взел документите от кабинета на Алекс. Някой, който знаеше къде да иде или на когото бяха дадени много точни указания. Трябваше да е вътрешен човек. Кой друг можеше да направи връзката? И кой друг можеше да има мотив? Фактът, че тя твърдеше, че и нейните документи липсват, го направи още по-подозрителен.

Беше голям риск да я взимат с тях, но нямаше друг избор. Видя как я гледаше Алекс и му стана ясно, че кретенът е на крачка да се влюби. Е, не можеше да го вини. Трябваше да признае, че е привлекателна. Но, за бога, това момиче беше цяло наказание. Не биваше да казва нищо за Иран; това можеше само да го издаде. Но лицемерие и наивност в комбинация винаги бяха в състояние да го вбесят.

И коментарът за удара в Истанбул хич не му хареса. Да, наистина го даваха по всички новини. Тя беше иранка, интересуваше се от политика, нямаше как да не го е видяла. Но въпреки това.

Както и да е, щеше да измъкне Алекс от поредната каша, в която се беше забъркал. Не че той заслужаваше, но Бен щеше да го направи въпреки всичко, защото просто беше такъв човек, дори и Алекс да не го виждаше. А малкият му брат му беше дал ясно да разбере, че

дватамата вървят в комплект: трябваше да помогне и на момичето. За бога, трябваше да го предвиди. Съвсем в стила на Алекс: да го накисне, да го накара да му помогне и после да му каже: *О, има и още една дреболия...*

Като цяло даваше на ситуацията сговняващ фактор 9,8, но имаше и нещо хубаво в цялата работа. Ако момичето действително работеше за другата страна, можеше да я използва като канал за лъжливи сведения — иначе казано, като неволен двоен агент. Трябваше да е изключително предпазлив, защото тя разполагаше и с много точна информация за предаване — настоящото им местонахождение, примерно — но ако той успееше да контролира този неприятен аспект на нещата, можеше да я използва като примамка и да устрои капан на нейните хора. Замисли се как да го направи.

Накара Алекс да ги закара до „Уол-Март“ на Шауърс Драйв в Маунтин Вю. Там им избра по една вълнена шапка. Сара поиска да разбере защо.

— За да не ни разпознават толкова бързо и да не сме толкова лесни за запомняне. За всеки случай. Имаш ли нещо против?

— Просто питам — отвърна тя, — или трябва да се подчинявам безпрекословно?

Бен ѝ метна една шапка.

— Просто се подчинявай.

Освен шапките взе и един предплатен телефон. На излизане вкара номера си на бързо избиране. Подаде го на Алекс.

— Това е, ако трябва да ми се обадите. Иначе не го използвайте, никакви други обаждания. Разбрано?

Те разбраха.

Когато отбиха от шосе 101 и поеха към Юнивърсити Авеню, което щеше да ги отведе до хотела, Бен рече:

— Не спирай на паркинга на хотела. Мини по следващата пряка вдясно, Манхатън Авеню, и паркирай там.

— Защо? — попита Алекс.

— Твоята кола и нейната кола са вече известни. Не искам...

— Името ми е Сара — обърна се да го погледне. — Използвай го. Престани да говориш за мен, сякаш ме няма. Грубо е.

Боже!

— Е, не искам да съм груб.

— Напротив, очевидно искаш да си груб, иначе нямаше да се държиш така. Затова ти казвам да престанеш.

— Слушам, госпожице!

Сара леко поклати глава, сякаш беше отвратена, после отново се обърна напред. Добре, може би беше прекалил малко с нея. Дори не знаеше защо го прави. Нямаше да му помогне да я използва за заблуда на врага, ако тя наистина играеше за другия отбор. Просто му лазеше по нервите. И без това все мъкнеше Алекс на гърба си, нямаше нужда и нея да нарамва отгоре.

— Твоята кола и колата на Сара са вече познати — повтори Бен.
— Искам да съм сигурен, че тази остава чиста.

Сара отново се обърна да го погледне.

— Мислиш, че някой ни чака при хотела ли?

— Съмнявам се. Но както каза Алекс, аз го открих. Някой друг може да направи същото. Ако има проблем, най-вероятно ще чака при колата му. Не можеш вечно да седиш във фоайето на хотела, без да предизвикаш подозрение. Така че засега няма да се приближаваме до колата на Алекс и за всеки случай ще влезем предпазливо. Ясно?

Тя кимна и се завъртя. Алекс каза:

— Какво искаш да кажеш с това „засега“?

Бен отвори торбата от „Уол-Март“.

— Едно по едно. Сложете си шапките.

Тримата си нахлупиха шапките. Бен си сложи и ръкавиците. Винаги беше по-лесно да се облечеш за операция, когато е студено.

Слязоха и тръгнаха пеша, замижаха срещу лъчите на сутрешното слънце, които прорязваха пространството между сградите покрай тях. Манхатън Авеню не беше подходящо име: в действителност представляваше тиха улица с три платна, отстрани с няколко малки жилищни комплекса с ниски наеми и обща пералня — свидетелство за това какво беше представлявал кварталът в миналото, преди да бъдат издигнати в съседство лъскавият хотел и бизнес комплексът. Бен ги поведе към главния вход и тримата влязоха в хотела, той непрекъснато се оглеждаше, докато вървяха. Не забеляза проблеми.

Мъжът с прошарена коса и тъмносив костюм на рецепцията махна на Алекс.

— Здравей, Алекс! Радвам се да те видя. На закуска ли днес?

— Здравей, Трейси! Не, оставам при теб този път. Ремонтират къщата ми.

Мъжът се усмихна.

— Радвам се, че си отседнал при нас.

Продължиха нататък.

Бен не можеше да повярва.

— Кой, по дяволите, беше този? — попита той.

— Трейси Мърсър. Управителят.

— Познаваш управителя?

— Често идвам на делови закуски и обеда.

Бен се учуди как толкова умен човек може да бъде такъв невероятен глупак.

— Не ти ли казах да отседнеш на място, където никой не те познава?

— Да, но...

Бен поклати глава.

— Забрави.

Алекс идиот ли беше? Беше ли си намислил предсмъртното желание?

Отидоха в стаята му и докато брат му си прибираще такъмите, Бен гледаше през прозореца надолу към магистралата и разпрострелия се върху огромна площ търговски комплекс на „Икеа“. Нямаше ги, когато той беше дете. Навремето източен Пало Алто беше забранена зона, освен ако не искаш да си купиш трева, но дори и тогава той не идваше тук по тъмно. Времената се бяха променили. Беше удивен, че Алекс съвсем спокойно може да се възползва от подобно нещо. Този хотел струваше поне четиристотин долара на нощ и брат му го използваше като тайна квартира, без изобщо да се замисли за сметката. Беше почти смешно, двамата бяха в различни икономически прослойки. Разбира се, половината от наследството на родителите им не беше малко, но Бен изобщо не беше докосвал тези пари. В съзнанието му те дори не съществуваха, освен като застраховка в много краен случай, ако лайната, в които се забъркваше всекидневно, някой ден директно удареха вентилатора.

Слязоха обратно във фойето. Сара каза:

— Трябва да отида до тоалетната.

В главата на Бен прозвуча сигнал за тревога.

— Не.

Тя го погледна.

— Не?

— Не сега. Тук не сме в безопасност. Трябва да продължим да се движим. Ще стискаш.

Тя вирна глава и очите ѝ го пронизаха.

— Колко дълго?

Искаше му се да ѝ каже: *Докато ти кажа, че можеш да се изпикаеш, мамка ти!* Вместо това отвърна:

— Десет минути. Можеш ли да издържиш?

Тя не отговори и той прие това за „да“. Боже, можеше да види как от ушите ѝ едва ли не започва да излиза пушек.

Да го духа! Канеше се да мине още веднъж покрай колата на Алекс и последното, от което се нуждаеше, беше тя да се завре в тоалетната, да вземе назаем телефон и да предупреди някого какво става.

Алекс плати — този път нямаше и следа от управителя — и се върнаха обратно при колата на Бен. Бен се оглеждаше за опасности по пътя.

— Карай — нареди той на Алекс. — Има „Старбъкс“ от другата страна на 101. Сара може да използва тоалетната там. После се върни и мини покрай колата си на паркинга на хотела. Искам да я огледам още веднъж.

— Дори тя да се обади на някого, щом стигнеха до „Старбъкс“, вече нямаше да има значение.

— Сигурен ли си, че е добра идея? — попита Алекс.

— Съмнявам се, че има някого — отвърна Бен. Но рано или късно, знаеше той, някой щеше да дойде. Или при колата на Алекс, или в кабинета, или отново в дома му. Или при колата на момичето. Или в нейната къща. И всяка от тези точки за засада можеше да послужи на свой ред за контразасада.

Алекс и Сара потеглиха. Бен смъкна шапката ниско и се върна обратно на паркинга на хотела. Мина покрай входа, въртеше глава, проверяваше всички места, които той лично би използвал.

Прекося направо гаража и се приближи до колата на Алекс. Ако имаше някого, така щеше да има по-малко време да реагира. Зави зад ъгъла и — бинго! — плещест бял мъж с бръсната глава се бе облегал

на стената на пет крачки разстояние от колата. Беше с тъмни очила и пушеше цигара, носеше черно късо до кръста кожено яке.

Макар че умът му го разчете като стенограма, а не като поредица съзнателни мисли, Бен схвана всички подробности, които не бяха на място в картинката. Това беше западната страна на гаража и толкова рано сутринта беше изцяло в сянка, така че мъжът нямаше нужда от слънчеви очила. Много рано беше някой от служителите в бизнес центъра да е излязъл да пуши, пък и защо му трябва да бие толкова път за една цигара? А късото яке идеално прикриваше кобура под мишницата или на кръста.

Бен спокойно тръгна към него, сърцето му заби по-бързо. Огледа се, не забеляза никого друго, но колите наоколо бяха паркирани една до друга и той не можеше да погледне във всичките. Нямаше как да е сигурен, че мъжът е сам. Не мислеше за това, което щеше да направи. Във Фермата^[1] беше научил, че не можеш просто да играеш роля; трябва да се вживяваш, трябва да *вярваш* в прикритието си. Така че в съзнанието си Бен беше просто човек в командировка, който идва рано да си прибере колата. Дълбоко в себе си, зад здрава стена, за да не може да изплува на повърхността и да проличи в изражението или в поведението му, беше нащрек за ръцете на мъжа и щеше да извади оръжието си, обичайния глок 17, от кобура на кръста си, ако ръцете на онзи се насочат нанякъде, където Бен не можеше да ги види.

— Извинете — рече той, когато се приближи. Стисна палеца и показалеца и сви ръката си, сякаш държи цигара отзад. — Имате ли огънче?

Гологлавият го изгледа, но не отговори. Бен беше доволен, че е прекосил гаража и се приближава от долната страна към мястото, където Алекс беше паркирал. Фактът, че мъжът още стоеше облегнат на стената, означаваше, че го бе изненадал. Един професионалист никога нямаше да заеме подобна стойка при наличието на потенциална заплаха. Ако сега гологлавият се опита да го нападне, първо трябва да се отблъсне от стената. Щеше да изгуби много време. Всъщност остатък от живота си.

— Не съм ви виждал тук преди — рече Бен, като спря на няколко метра разстояние от него. — Познавам повечето пушачи в комплекса, защото в народна република Пало Алто не можеш да пушиш дори близо до входа на сградата. Има ли по-голяма простотия от това?

Пак никакъв отговор. Може би мъжът не говореше английски. Или пък говореше, но не искаше никой да чуе или да запомни акцента му.

Поради ред причини, не на последно място шума и потенциалните свидетели, Бен не искаше да си играят с пистолетите. Но ако се приближеше още мъничко, щеше да го оправи набързо и с голи ръце.

— Има ли проблем? — попита отново. — Не говорите ли английски?

Последва пауза, след което мъжът каза с нисък дрезгав глас:

— Говоря английски.

Акцентът беше силен. Акцентът беше руски.

Потопената част от ума на Бен, която беше включена на тактически режим на работа, му сервира огромна шумна порция: *О, мамка ти, стига вече!*

Изгледаха се вторачено и за миг сякаш времето спря. Светът изведнъж замлъкна, всичко се отдръпна, за да остане само напрежението помежду им. Бен усети как сваля маската, появява се иззад тънката невинна фасада, зад която се беше скрил, за да успее да се приближи толкова. Знаеше, че гологлавият го бе предугадил. Той остана напълно неподвижен, но Бен усети как нещо се надига в тялото на руснака, готовност за действие, свръхтревожност, която преди миг я нямаше.

Бен се стегна, за да го нападне, и мъжът на секундата се отгласна от стената, а дясната му ръка се стрелна към лявата страна на якето му. Бен скочи напред, едновременно блъсна с тяло мъжа и бутна нагоре дясната му ръка. Посегна да го сграбчи за китката и замахна с левия си лакът към дясното му слепоочие. Ударът беше придружен от удовлетворяващо фрас и цигарата литна във въздуха. Бен намери китката, заби му още един здрав лакът и мъжът се олюля. Опита се да си освободи ръката, или защото се беше докопал до оръжието си, или за да защити оголената си дясна страна. Бен не знаеше кое от двете и нямаше намерение да го пуска, за да разбере. Завъртяха се и мъжът се озова между Бен и стената. Бен направи половин крачка назад и заби глава в лицето му, после се стегна и заби лявото си рамо в гръдната му кост, стоварвайки всичките си деветдесет килограма, удари го така, както някога удряше спаринг чувалите и запъващите се

полузащитници, и го прикова към стената, изкарвайки въздуха му. Удари му още един лакът, и още един. Изведнъж мъжът му натежа и Бен осъзна, че онзи се държи изправен само благодарение на него и на стената. От носа му шуртеше кръв, беше забелил очи нагоре.

Бен дръпна дясната му ръка за всеки случай и предпазливо се отдръпна назад. Мъжът се срина право надолу като хотелите, които взривяваха в Лас Вегас. Всичко още беше потънало в пълна тишина — Бен знаеше, че това е ефект, наречен изключване на слуха, причинен от адреналина. Адреналинът предизвикваше и още едно изключване, то беше зрително, пораждащо се отчасти от свръхфокусирането върху конкретната заплаха. Тренираният рефлекс беше да се огледаш и Бен го направи. И точно тогава видя как друг мъж с тъмно кожено яке слиза от кафяв седан през две коли от беembeто на Алекс. Ръката му беше бръкнала в якето и вече излизаше оттам. Бен изруга наум.

Пистолетът на втория се показа. Бен отскочи вляво, коленичи, като същевременно бръкна за глока си. Изстрелът на мъжа мина високо. Бен пусна три куршума в гърдите му, преди онзи да успее да стреля повторно. Мъжът се свлече. Бен усети раздвижване вдясно — първият мъж. Завъртя се и пусна два куршума в главата му. Отново се завъртя наляво и видя втория да лежи по гръб, още мърдаше, пистолетът на земята лежеше на сантиметри от ръката му. Бен се прицели с глока и се приближи към него. Дотук с безшумните действия. Пресметна, че има около половин минута, преди да си плюе на петите.

— Кто вы? — попита той на руски. Кой сте вие?

Мъжът не отговори. Очилата му бяха изхвърчали и той наблюдаваше Бен с болезнена изненада, сякаш не можеше да разбере как беше станало всичко.

Бен ритна пистолета.

— Кто вы? — попита отново.

Пак никакъв отговор. Локвата кръв върху бетонния тротоар под тялото на мъжа се увеличаваше. Бен чу странно гъргорене и разбра, че го е прострелял в белия дроб.

— Кажи ми кои сте и ще ти извикам линейка — каза той.

Приглушеният смях на мъжа премина в задавяща кашлица.

Да, добре. Не го биваше да лъже в подобни ситуации. Огледа се. Никой не идваше.

— До свидания! — прошепна Бен и пусна един последен куршум в слепоочието на мъжа. Тялото му се разтресе веднъж, сякаш му бяха пуснали ток, и непреклонността, човешката цялостна същност изчезна и на мястото на човека остана само безжизнена купчина плът.

Бен клекна и пребърка джобовете му. Кучият му син имаше портфейл. Грабна го, като си каза *Алилуя!* Провери и другия, и той имаше. *Стига де, сигурно се шегуваш...*

Мушна глава в колата им. Нямаше ключ в запалването и видя защо: контактът беше счупен. Бяха откраднали колата и палеха с жиците. Умно. Описание на колата или на номера отзад щеше да е излишно.

Нищо друго. Нито спринцовки, нито колани за връзване, нищо. Значи не бяха дошли да отвличат Алекс. Щяха да го гръмнат и да си заминат. И да ги видеше някой, щеше да каже, че са били двама души с тъмни очила и кола, която не вършеше работа. Неразрешено убийство, което полицията най-вероятно щеше да свърже с наркотици, защото подобно нещо се беше случило с клиента на убития само преди няколко дни. Бен погледна към двата трупа и си помисли: *Повече късмет следващия път, глупаци!*

Прибра глока в кобура и се запъти към затворения служебен вход, който излизаше на Манхатън Авеню. Прехвърли се през металната порта и ходом извади мобилния си. Алекс вдигна веднага.

— Аз съм. Не се връщай в хотела. Вървя на север по Уест Бейшор, успоредно на магистралата. Знаеш ли къде е?

— Разбира се.

— Добре. Връщаш се от Удленд до Юклид и по Юклид до Уест Бейшор. Карай нормално.

— Защо да не карам нормално? Какво става?

— Всичко е наред, просто прави каквото ти казвам.

Затвори. След две минути чу, че зад него се приближава кола. Погледна назад, готов да извади глока, но беше Алекс.

Той спря до него и Бен се качи, каза „Тръгвай!“ още преди да е затворил вратата зад себе си.

— Какво стана? — попита Алекс.

— Просто карай. Внимателно и бавно. По Менло и после се качи на шосе 280. Ще ти разкажа в движение.

Сара се обърна и го изгледа.

— Имаш кръв по лицето — рече тя.

По дяволите, сигурно беше от удара с глава в лицето на Иван. Бен погледна в огледалото за обратно виждане и я изчисти с малко плюнка.

— Не е твоята кръв — рече Сара.

Той се усмихна, усети как му се завива свят, знаеше, че има десет секунди, преди да го втресе.

— Тази е най-добрата — отвърна.

— Какво стана, по дяволите? — отново попита Алекс.

Приближаваха се към една мивка на самообслужване на Оук Гроув.

— Отбий на мивката — нареди Бен — и отвори багажника. Трябва да изляза за малко.

Алекс спря в една от клетките. Бен изскочи от колата и извади истинските регистрационни табели от багажника. Смени тези, които беше откраднал и сложил, преди да иде да види Алекс в „Четири сезона“. Напъха крадените в чантата си и извади един неизползван пистолет, пак глок 17. Щеше да се отърве от използвания и от табелите по-късно, когато момичето го няма, за да не види къде са.

Качи се отново в колата и Алекс потегли.

— Смени номерата на колата? — попита Сара.

— Налагаше се. Хората наоколо сигурно са чули изстрели. Сигурен съм, че доста са наизлезли по прозорците. Може някой да е видял как ме прибирате, нищо че беше на няколко пресечки от мястото, от което се чува изстрелите. И като нищо да е записал номера на колата. Няма нужда да поемаме такъв риск.

— Изстрели? — обади се Алекс. — За бога, Бен!

— Откъде се сдоби с табелите? — попита Сара.

— Взех ги назаем.

Алекс се обърна да го погледне. Очите му бяха ококорени.

— Ти... искам да кажа, застреля ли някого?

— Гледай си пътя, Алекс. Върши си своята работа. Остави аз да си върша моята.

Алекс се обърна напред и рече:

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че това се случва.

— Двама бяха, амиго. Чакаха в откраднатата кола, паркирана точно до твоята. Мислиш, че са дошли да ти честитят рождения ден ли?

— Но ти само си ги видял, откъде може да знаеш...

— Алекс. Млъкни и карай проклетата кола.

Това му затвори устата. Кретен. *Нямаше дори намек, че може да каже нещо от сорта: Леле, Бен, благодаря ти, че се погрижи за тези двамата, ако не беше ти, вече щяха да са ме убили. Задължен съм ти.*

— Къде отиваме? — попита Сара.

— В града — отвърна Бен. — Ще останем на хотел известно време. Двамата ще си свършите работата с технологията. А аз ще проверя това, което току-що научих.

— Какво научи току-що? — попита Сара.

Бен се поколеба. Още й нямаше доверие. Руснаците не бяха хора на правителството. В противен случай нямаше да си носят портфейлите, щяха да действат стерилно. И нямаше да чакат точно до колата на Алекс. Нямаше да позволят на Бен да се приближи толкова.

Според него тези бяха от руската мафия. Което означаваше, че или руската мафия иска да се сдобие с технологията на Алекс, или по-вероятното, мафиотите бяха използвани от някой друг като междинно звено. Нямаше да е за пръв път. ЦРУ беше използвало мафията да преследва Кастро през шейсетте години. Никак нямаше да е чудно, ако иранското правителство беше възложило работата на руските гангстери. Двете държави вършеха доста тайни работи заедно. Лично се беше уверил в Истанбул.

И сега имаше още един проблем, за който трябваше да се замисли по-внимателно по-рано. Момичето, което той дори не познаваше, което Алекс го бе принудил да вземе с тях, беше станало свидетел на двойно убийство. Вярно, не го беше видяла да натиска спусъка и той внимаваше да не потвърди нито едно от истеричните обвинения на Алекс, но информацията, с която тя разполагаше, можеше сериозно да му навреди.

Но все пак трябваше да им каже нещо. Иначе щяха да действат слепешката, докато се опитват да разберат технологията. И искаше Сара да разбере, че полицията няма да може да я предпази от заплахата, която я грозеше. Трябваше да я разубеди от изкушението — знаеше, че то многократно ще се надига в нея — да се държи като примерна гражданка и да го издаде.

— Чух ги да си говорят — каза Бен. — Бяха руснаци. Можете ли да се сетите за някаква причина, поради която руснаците искат

„Обсидиан“?

Сара отвърна:

— Руснаци? Руснаци са забъркани в това?

Бен кимна.

— Изглежда двамата добре сте се насадили.

Алекс се обади:

— Какво искаш да кажеш?

— Виждам две възможности. Първата, били са от ФСБ. Това е новото КГБ. Което би означавало, че хората, които ви искат мъртви, са от руското правителство.

Сара се обърна и го изгледа.

— Каква е другата възможност?

— Били са от руската мафия.

— Супер! — каза Алекс, поклати глава, но поне не изпускате пътя от очи. — Хората, които искат да ни убият, са или от КГБ, или от руската мафия.

— Съмнявам се, че проблемът ви е директно с руската мафия — продължи Бен. — Според мен някой ги е наел. Може да е ФСБ. Може и някой друг. Така че пак питам, сещате ли се поради каква причина руското правителство ще иска „Обсидиан“?

Възцари се мълчание. Накрая Алекс рече:

— Конкретно за Русия, не.

— Добре, имайте го предвид като нова възможност. Ще се обадя на моите хора и ще видя дали не мога да разбера за кого са работили.

---

[1] Секретен тренировъчен комплекс, в който се обучават бъдещите агенти на ЦРУ. — Б.ред. ↑

19.

РИТУАЛ

Караха мълчаливо през Менло Парк, излязоха на Сенд Хол Роуд и после се качиха на шосе 280. Бен гледаше как се търкалят зелените хълмове, небето отгоре беше тъмносиньо, осеяно с яркобели облаци. Картината беше сюрреалистична.

Рядко си правеше равносметка на работата. Обикновено просто се отдалечаваше, мигновено прекъсваше връзката с това, което оставаше зад гърба му. Но сега на главата му беше... всичко това. Най-щурото беше, че част от него се радваше. Може би беше замаян след станалото току-що, но цялата ситуация представляваше страхотно предизвикателство и дотук той се справяше доста добре.

Минаха покрай язовира „Кристал Спрингс“, дълъг искрящо син отрязък. Бен беше предпочел шосе 280 вместо 101, защото пътят обикаляше малко и това щеше да му осигури повече време за размисъл до града. Но сега се радваше и на гледките. Беше забравил колко е красиво. Дори като малък, шосе 101 му избождаше очите — безброй билбордове, шумозаглушителни стени и индустриални сгради бяха надвесили гърбове над краищата на магистралата.

— Защо в града? — попита Сара. — Защо не в някой хотел на летището? И те са анонимни. Има поне десетина нагоре и надолу по 101.

— Току-що си отговори сама.

— Защото първо за това се сетих ли?

— Точно така. Това е първото, което някой ще провери, ако тръгне да разширява кръга на търсене.

Имаше и втора, по-важна причина, но Бен не я спомена. Сан Франциско щеше да му даде повече възможности да провери момичето, за да изненада всеки, който можеше да си послужи със сведенията, които тя би предоставила.

— Не знам за вас — обади се Алекс, — но аз не съм закусвал. Може ли да спрем някъде да прием по кафе и да хапнем?

— Както искаш — съгласи се Бен.

— Знам едно място — рече Сара. — „Ритуал Кофи Роустърс“ на Валенсия в Мишън. Хвани изхода към Сан Хосе Авеню и после завий наляво.

— Знам как да стигна до Мишън — каза Алекс. — Кажи ми само пресечката.

— Между Трийсет и втора и Трийсет и трета.

На Бен не му хареса, че Сара избра мястото, където да хапнат, но не можа да се сети за тактическа причина да се противопостави. Тя нямаше мобилен телефон. Не можеше да предупреди никого за нищо. Така че, освен ако „Ритуал Кофи Роустърс“ не беше само фасада на някоя сатанинска организация, в която Сара тайно членуваше, вероятно щяха да са в безопасност.

За кратко.

Бен забеляза мястото заради навалицата пред него — опашката се виеше на двайсет метра от кафето, главно двайсетинагодишни хлапета с бради или обици, или и с двете. Имаше червена табела, доукрасена с изрисувана с бял контур чаша кафе със звезда отгоре, която смътно напомни на Бен за знамето на комунистически Китай. Отне им десет минути да намерят място за паркиране, защото улицата беше наблъскана с коли и той не даде на Алекс да паркира в нарушение, нищо че щяха да влязат само за малко. Предпочиташе да глътне куршум, отколкото часът и местоположението на колата му да бъдат отбелязани от някое скучаещо градско ченге, седнало да пише фиш за неправилно паркиране.

Бен се огледа, докато стояха на опашката. Кварталът беше шикарен: сгради на по два-три етажа със зелени, жълти и розови фасади; магазини с имена от сорта на „Лост Уикенд Видео“, „Акуариъс Рекърдс“ и „Белисимо“; екзотични ресторанти и испански бистра редом с гараж за чужди коли, перални с монети и „екологично чисто“ химическо чистене, каквото и да значеше това.

— Дано кафето им да е наистина хубаво! — рече Бен.

— Заслужава си — отвърна Сара. — Ще видиш.

Опашката вървеше по-бързо, отколкото очакваше.

Вътре беше шумно — музика с тежък ритъм гърмеше през колоните на тавана; жуженето на петдесетина разговора от разпръснатите маси, канапета и високите столове покрай бара; трясък

и пара от еспресото, което се пускаше на ръка. Всеки трети беше с лаптоп, всичките „Мак“, виждаха се коси с най-различни цветове, включително яркорозово и лилаво. Като цяло мястото беше малко прекалено „яко“ за вкуса на Бен, но трябваше да признае, че тук няма никаква излишна показност, а ароматът на печено кафе компенсираше всички недостатъци на атмосферата.

Един от барманите, двайсет и няколко годишен бял мъж с гъста брада и панамена шапка, се усмихна към тях:

— Здравей, Сара!

Бен си помисли: *По дяволите, тук я познават?*

— Здравсти, Гейб — отвърна Сара. — Обичайното.

— Две за един ден? Някой трябва да те вразуми — Гейб погледна към Бен и Алекс. — А приятелите ти...?

Алекс си поръча лате и кифла; Бен, потискайки гнева си, избра нещо, наречено „Гватемалска чаша на съвършенството“. Алекс си извади портфейла и Бен се увери, че плаща в брой.

Изчакаха в края на бара.

— Не ви ли казах преди малко да не ходите на места, където ви познават? Първо управителят на „Четири сезона“, сега този... вие сте невероятни — ядоса се Бен.

Сара вдигна ръка към ухото си и посочи към тавана, имаше предвид музиката.

— Извинявай?

Той приближи устата си към ухото ѝ и повтори казаното.

— О, гадост! — възкликна тя. — Съжалявам, прав си.

Боже, помисли си той, как може хората да са толкова глупави?

Изчакаха. Барманът сложи кафетата пред тях на бара. Бен се пресегна през Сара да вземе своето и тя се дръпна. Тогава разбра.

Сара се боеше от него. Можеше да го уличи в разследването от полицията двойно убийство и се страхуваше какво би могъл да ѝ направи сега. Беше ги довела тук, за да има свидетели.

Бен бе едновременно впечатлен от решението ѝ и ужасен от това, което се криеше зад него. Кога беше стигнал дотам, едно момиче, което най-вероятно не бе извършило нищо лошо, да се страхува за живота си само като го погледне?

Един войник от „Делта“, с когото се бе запознал в Могадису, веднъж му беше казал, че можеш да разбереш що за воин си по начина,

по който се държат с теб хората, които си се заклел да пазиш. Дали се чувстват по-уверени от присъствието ти, или ги е страх?

Боже!

Отпи глътка кафе и кимна доволно.

— Добро е.

— Да.

Размаха ръка без посока.

— Тук ли някъде живееш?

— Това е моят квартал — отвърна тя, докато разбъркваше захарта в кафето си.

Да, това вече го разбрах.

— Нямах нищо против да пътуваш всеки ден?

Тя го погледна и той усети как се чуди какво да му отговори.

— Не е толкова зле — отвърна тя след малко. — Направо по 280. Заслужава си да живееш в Сан Франциско. Тук ли си израсъл?

— Не в града — отвърна той и се огледа наоколо. Малко вероятно беше някой да знае или да наблюдава мястото, където тя си купува кафе. Но не можеше да пренебрегне напълно възможността. — На Полуострова. Портола Вали.

— Да, но това все още е твоят град, нали?

— Не съм си идвал от много отдавна — каза той и извърна поглед. Истината беше, че се чувстваше неловко в града, макар да не можеше да каже точно защо. Не от оперативна гледна точка... нещо друго беше. Пропъди усещането, като реши, че по-късно ще се занимае с него.

Седнаха в дъното, където музиката беше по-тиха, на две черни кожени канапета до цял куп осемдесеткилограмови чували от зебло и гигантска машина, за печене на кафе. Задната врата беше отворена и Бен погледна през нея, преди да седне. Водеше към двор, пълен с велосипеди, вероятно на персонала, саксии с цветя и всевъзможни джунджурии, и всичко това беше заобиколено с ограда. Можеше да се прехвърлиш през нея достатъчно бързо на влизане и на излизане. Щеше да я държи под око.

— Къде ще отседнем? — попита Алекс.

Бен се опитваше да го измисли. Искеше нещо достатъчно голямо, за да останат незабелязани, но не прекалено голямо с фоайе, пълно с участници в разни конференции, където някой лесно можеше

да им спретне засада. Не че щеше да се стигне дотам, едва ли, но бе научил по лесния начин по време на обучението и по трудния в битка, че добрата защита винаги е на много нива.

Другото условие беше, че искаше да бъде в част от града, която познава. Това стесняваше нещата малко или много до Норт Бийч, квартал основно от ниски сгради, боядисани в светли цветове, който датираше от 1906 г., когато голяма част от града била построена отново след опустошително земетресение и последвал пожар същата година. Околността някога наистина е била плаж, но запълването на Залива със земя отдавна бе разширило града на североизток и сега единствено името напомняше за миналото на района. Там беше ходил с приятелите си от гимназията в събота и неделя, промъкваша се в баровете на Малка Италия, където не проверяваха толкова стриктно дали си пълнолетен, плюскаха в отворените до късно ресторанти в Китайския квартал наблизо, размотаваха се из изпълнените с неонена вулгарност барове за момичета и книжарниците за порнолитература. Мястото вероятно много се беше променило оттогава, но в общи линии поне му беше познато. Това му даваше предимство.

— Какво ще кажете да идем в Норт Бийч? — попита той. — На ъгъла на Бродуей и Кълъмбъс. Хотелът май се казваше „Мотор Ин“, ако още съществува. Синя сграда, цялата в стъкло.

— Не говориш сериозно — отвърна Сара.

— Какво лошо има?

— Какво лошо ли, пълна дупка е. Трябва да си отчаян, за да идеш там.

— Още ли не си разбрала? Ти си отчаяна.

— Не чак толкова.

Алекс каза:

— Какво ще кажете за „Четири сезона“?

Бен дори не знаеше, че в града има „Четири сезона“. Сигурно беше нов.

— Къде се намира? — попита той.

— Южно от пазара — отвърна Сара.

Бен поклати глава. Беше далече за целите му.

— Не става. Алекс беше отседнал в „Четири сезона“. Не искам да има модел.

— Добре, тогава „Риц-Карлтън“.

— Боже, двамата имате изискан вкус. Трябва да напишете книга. Тайни квартири в петзвездни хотели. Не познаваш управителя там, нали?

— Не, никога не съм отсядал.

Всъщност „Риц-Карлтън“ вършеше работа. Беше до самия Китайски квартал, на километър от центъра на Норт Бийч.

Отидоха дотам с колата. Докато Алекс и Сара чакаха в покритото с мрамор и ориенталски килими фоайе, Бен използва кредитната карта, регистрирана на едно от подставените имена, чиято самоличност ползваше, за да наеме две свързани стаи на четвъртия етаж. Поиска по две ключ-карти за всяка стая и даде на Сара само едната.

— Ще ти върна парите — каза му Алекс.

— Да, ще ми ги върнеш — отвърна Бен.

Стаите бяха луксозни — високи тавани, тежки завеси, килими с орнаменти, елегантни мебели. Плюс страхотна гледка към Койт Тауър^[1] и Залива.

— Ето какво ще направим. Дваемата с Алекс се настаняваме в тази стая. Сара, ти отиваш в съседната. Излизам да купя разни неща и да проверя имената на руснаците. А вие се залавяйте с „Обсидиан“.

Сара отвърна:

— Ще трябва да си купя дрехи по някое време.

— По-късно ще се погрижим за това — отговори ѝ Бен. — Да видим докъде ще стигнем днес.

— Дай ми десет минути — рече Сара на Алекс и излезе през вратата, свързваща двете стаи.

Щом вратата се затвори, Бен каза:

— Нямам ѝ доверие.

— Какво?

— Някой е знаел къде сте държали изчезналите документи.

— Да, но нали сам каза...

— Въпрос на вероятности. Трябва да сме много внимателни с нея.

— Бен, звучиш като обзет от... параноя.

— Благодаря за комплимента. Слушай. Ще огледам наоколо. Докато ме няма, дръж вратата заключена и сложи отвън надписа да не ви безпокоят. Ако някой чука, не отваряй.

— Ами ако не си отиде?

Бен се пресегна и извади резервния си пистолет от кобура. Стана и го показва на брат си.

— Стрелял ли си някога с пистолет?

Очите на Алекс се разшириха.

— Не.

— Много е просто. Това е „Глок 26“. Деветмилиметров, сравнително малък калибър, но пък доста безшумен. Макар че на теб ще ти се стори като топовен изстрел. Няма нужда да се тревожиш за безопасността си. Има патрон в цевта. Прицелваш се и натискаш спусъка. Дръж го в джоба си и не си играй с него. Това е.

Алекс кимна, почувства се неловко. Тъжната истина беше, че докато той събере достатъчно кураж да използва пистолета, вероятно щеше да стане прекалено късно. Човек тренира колкото за физическото умение, толкова и за умствена и емоционална готовност. Но какво друго можеше да стори Бен. Не можеше да остави Алекс невъоръжен.

— Дръж пръста си далеч от спусъка и от предпазителя на спусъка, докато не си готов да стреляш — продължи Бен. — Никога не насочвай пистолета към нещо, ако не си готов да стреляш в него. Ще се справиш.

— Притеснено ми е — рече Алекс.

— Повярвай ми, ще се чувстваш по-добре, ако имаш с какво да отвърнеш на нападение.

Дръпна пердетата, после се приближи до бюрото и откъсна един лист от бележника до телефона. Сгъна го на четири и с парче изолирбанд го залепи над шпионката на вратата така, че да може да се вдига.

— Ако се наложи да погледнеш през шпионката, човекът от другата страна няма да разбере, че си тук. При дръпнати пердета няма да хвърлиш сянка под вратата. Само се приближи, преди да вдигнеш хартията.

— Наистина живееш по този начин. Не мога да повярвам.

— Ще се върна след час. Обади ми се на мобилния, ако нещо изникне. Написа номера си и излезе.

---

[1] Висока бетонна кула, една от забележителностите на Сан Франциско — Б.пр. ↑

20.

СЛЕД ОЩЕ ХИЛЯДА ГОДИНИ

Бен се отби на рецепцията и попита дали някой се е обаждал от стаята на Сара. Беше се подготвил, ако служителят го попита защо: братовчедка му Сара е ужасно разточителна, навърта сметки за телефон и рум сървис и вбесява дядо им, който ги плаща. Но мъжът просто му каза, че не, никой не се е обаждал.

Добре. Не беше опитала да се обади на никого. Поне засега.

— Оказва се, че ще имаме нужда от още една стая. Дано да има на същия етаж?

— Разбира се, сър. Само да видя с какво разполагаме.

Извади късмет — имаше трета стая, точно срещу техните. Бен взе две ключ-карти и за допълнителната стая, сложи всяка карта в отделен джоб по посока на часовниковата стрелка и по азбучен ред. Алекс отляво; Бен отдясно; Сара отзад. Дреболия, като да прегънеш края на ролката с лепенка, но пестеше време, ако се наложи.

На излизане огледа внимателно фоайето. Малко, само две места за сядане, всичко се виждаше от рецепцията и от портиера. Не беше лесно да седнеш и да чакаш. Имаше салон за чай отстрани, беше вдигнат с няколко мраморни стълби и се виждаше от мястото на Бен. Една жена свиреше на арфа в ъгъла и нежните звуци звучаха наистина нелепо.

Излезе навън и се огледа. Имаше няколко паркирани коли пред хотела, всичките празни. Явно, за да се доредиш до място за паркиране на улицата, се изискваше търпение на снайперист. Не беше удобно да се чака в кола. И сградите наоколо бяха все жилищни. Пак не ставаше за импровизирана засада. С оглед на фоайето и улицата, Алекс беше избрал сравнително труден за нападение хотел. Макар и от съвсем различни подбуди.

Бен направи едно кръгче наоколо и после пое на север, за да се ориентира. Двете островърхи кули на църквата „Свети Петър и Павел“ лъщяха на обедното слънце, синевата на залива се виждаше зад тях, а и

остров Ейнджъл и зелените хълмове на Тибърън отвъд него. Слезе по усойните стълби на тунела при Стоктън Стрийт. Бетонните стени бяха покрити с графити и петна от урина. Имаше знак за видеонаблюдение *Да, благодаря за предупреждението.*

Пресече „Калифорния“ и тътенът на кабелните трамваи, които се плъзгаха по металните си линии, го накара да си спомни за едно предишно пътуване до града с приятелите му и с Алекс и Кейти. Баща му беше обяснил на всички, че ги наричат кабелни трамваи, защото всъщност са теглени от метални кабели. Бен и Кейти се бяха направили на две и половина и продължиха да питат: *Защо? Защо ги наричат кабелни трамваи?* Алекс беше прекалено малък, за да разбере шегата, а баща им, макар и инженер — прекалено чистосърдечен. Дватамата се опитваха по различен начин да им обяснят очевидното: *Наричат ги кабелни трамваи, защото са трамваи и се теглят от кабели.* Придружаващите ги ръкомахания ставаха все по-разпалени, докато Кейти и Бен не избухнаха в смях и не казаха: *О, затова ли им викат кабелни трамваи!* Тогава и баща им се разсмя с тях, разбра, че го бързкат. Само Алекс отказа да се присъедини към веселбата, вероятно заради неувереността си подозираше, че се смеят на него.

Бен продължи нагоре по Стоктън към Китайския квартал, присъедини се към гъстата бавно движеща се маса от пешеходци, наблъскана между сергии със стоки и магазини за сувенири от едната страна на тротоара и автомати за вестници, улични знаци и паркометри от другата. Около него цареше обичайната какофония: продавачите хвалеха стоката си на китайски, свиреха клаксони, традиционна струнна музика ревеше бездушно от колоните, закачени от вътрешната страна на тентите. Въздухът беше просмукан от мириса на билкови еликсири и дизела, който изригваше от автобусите. Студен вятър прорязваше улиците и прането, провесено от прозорците с дръпнати щори, се ветрееше напред–назад като вързани призраци, които се мъчат да се освободят.

Сви по „Клей“, после зави наляво по една безименна улица, обсипана с контейнери за боклук и изгнили дървени палети, стените бяха нашарени с тъмни петна от боя, скриващи графитите под тях. Няколко гълъба се разбягаха набързо от него, докато търсеха остатъци от храна. Въздухът беше влажен и зловонен. Бен се облегна на стената и изчака три минути. Хората, които минаваха по уличката, бяха само

азиатци. Никой не го следеше и никой не му обръщаше внимание. Продължи нататък.

Когато усети, че е достатъчно наясно с разположението на района, се върна обратно в хотела, като пазеше гърба си и проверяваше вероятните точки на засада, докато се движеше. Отново провери на рецепцията. Никой не беше звънял и от двете стаи. Добре.

Пробва ключ-картата за стаята на брат си, не стана. Добре — Алекс беше въртнал и втората ключалка.

— Алекс — каза Бен, — аз съм. Отвори.

Брат му отвори вратата и той влезе вътре. Сара стоеше пред телевизора.

— Дават те по четвърти канал — рече Алекс. — КРОН, новата телевизия на Залива.

Бен се загледа. Двойно убийство при хотел „Четири сезона“ в Пало Алто. Жертвите неизвестни. Полицията разследва различни версии.

— Не знам защо мислиш, че това има нещо общо с мен — отвърна Бен. Сара го погледна, но не каза нищо.

Бен взе дистанционното и изгаси телевизора.

— Двамата сте тук, за да вършите работа — рече той, не си направи труда да скрие раздразнението, което се прокрадна в тона му. — Гледането на новините с нищо няма да ви помогне. Разберете за какво служи „Обсидиан“.

Сара го погледна и той реши, че се кани да остроумничи. Но тя не го направи. Просто отиде до бюрото и седна пред един от двата отворени лаптопа. По дяволите, толкова се бе съсредоточил върху възможността Сара да се обади по телефона, че изобщо не се беше сетил да провери чантата ѝ за лаптоп. Заклучи външната врата, а остави прозорците широко отворени.

— Това твоят компютър ли е? — попита Бен, приближи се и погледна екрана ѝ. Нямаше отворено приложение за поща или чат, но това не значеше нищо. Трябваша ѝ само трийсет секунди, за да изпрати съобщение, и нямаше как да разбере дали не го е направила.

— Тъкмо започвахме — каза Сара. — Свързахме двата лаптопа в мрежа. Ще използваме локалната мрежа, за да кодираме файлове с „Обсидиан“ и да си ги препращаме.

— Каква е тази музика? — попита Бен. Нещо звучеше от единия от лаптопите. Не го беше чул, докато работеше телевизорът.

— „Дърдж“^[1], групата се казва „Дет ин Вегас“, „Смърт във Вегас“ — отвърна Сара. — Хилзой е вградил емпетройка в „Обсидиан“ и команда да се върти, докато програмата се зарежда. Слушаме я, за да видим дали не е нещо повече просто от любима песен.

— И?

— Едва ли.

— Е, поне е избрал подходящо заглавие. Да се залавяме за работа, става ли?

— Става — отвърна Сара без пушилките, които беше свикнал да очаква от нея. Безстрастната ѝ интонация предизвика у него ново неприятно чувство, като тръпката, която беше усетил в кафенето. Но знае ли човек? Може и да не беше толкова лошо, че малко се страхува от него, че се притеснява какво може да се случи, ако направи нещо глупаво: например, ако се опита да съобщи на полицията за станалото при „Четири сезона“ сутринта.

— Трябва пак да изляза — рече Бен. — Не знам колко ще се бавя. Обадете се, ако има проблем.

Насочи се на север от хотела, после хвана такси до Бейкър Бийч, най-северната точка на града, там свършваше Тихият океан и започваше Заливът на Сан Франциско. Свали си обувките и тръгна по мекия пясък, приятно затоплен от слънцето. Студен морски бриз свистеше във въздуха и от залива се чу сирена на кораб, продължителна и жаловита. Един бегач с голдън ритрийвър тичаше покрай вълните, иначе плажът беше пуст, имаше само изхвърлени дървени отломки.

Приближи се до водата, мостът Голдън Гейт се извисяваше на петстотин метра вдясно от него, вляво имаше отвесни скали и къщи отгоре с гледки по за няколко милиона долара. Загледа се в океана и се остави на вечния ритъм на вълните, които се разбиваха в скалите и сбития мокър пясък — ревът от сблъсъка, плискането, щом водата се отдръпваше назад, и после отново ревът. Замисли се какво ли е било тук, на това място, преди хиляда години. Като махнеш къщите и моста, вероятно е било същото като сега. Небето и водата; шумът на вятъра и

вълните; океан с друго име, отдавна вече забравено. Усмихна се при мисълта, че след още хиляда години пак щеше да си е същото.

Доста често беше идвал тук, докато беше в гимназията. Хубаво място за пушене на трева и още по-хубаво за секс. В подножието на хълма имаше скално образувание, на което човек можеше да се покатери. При отлив можеше да скочиш вътре и да правиш каквото си искаш, скрит от света. Бен се изкатери, остана изненадан колко познати му се сториха местата за стъпване и хващане и дори още повече от тъгата, която разбуниха в спомените му. Приливът беше прекалено висок и не можеше да слезе вътре, но нямаше и намерение. Застана отгоре, бръкна в чантата си и извади пистолета, който беше използвал в „Четири сезона“ сутринта. Погледна го за миг, после го разглоби и хвърли отделните части навътре в океана. След миг метна и пластините с номерата. Съмняваше се, че изобщо щяха да ги намерят. Но дори и да ги откриеха, пистолетът не можеше да бъде проследен, а солената вода отдавна щеше да е заличила всеки отпечатък.

Излезе отново на шосето и хвана такси обратно до Норт Бийч. В общи линии мястото си беше същото, но преди Бен беше идвал само през нощта и нещо му липсваше на светло. Все едно да видиш някое работещо момиче, което ти се е сторило адски секси предишната вечер, без грим на сутринта. Клубове с наименования от сорта на „Бурята на 20-те“, „Райска градина“, „Страст“, „Монокини“ се бяха скупчили един до друг като пияници, проспиващи колективно махмурлука, неоновите им реклами бяха избелели от слънцето, безбройните сиви петна от дъвки по тротоарите пред тях бяха единственото свидетелство за неуморните тълпи, които привличаха нощно време. Един бездомник с шлифер с цвят на лишеи се спря пред кофа за боклук и започна да рови вътре, без изобщо да обърне внимание на Бен. Бен извади двайсетачка от портфейла си и щом човекът вдигна поглед, му я подаде. Мъжът я погледна, после му се усмихна, разкривайки потъмнелите си изгнили венци. Бен го изпрати с поглед и си помисли: *Имали изобщо смисъл?*

Откри едно интернет кафе и извади портфейлите на руснаците. На шофьорските им книжки пишеше Григорий Соловьев и Игор Горски. Нищо не откри. Може би някоя от безбройните разнобуквени агенции имаше нещо за тях.

Хрумна му една идея — начин да пробва момичето. Как беше името на онзи клуб срещу „Везувио“... Нещо като „Пърл“? Написа *Пърл, Сан Франциско* в търсачката и го откри от раз: „Джаз ет Пърл“. Някоя си Ким Нали щеше да пее любовни песни в осем довечера. *Добре, Ким, помисли си Бен. Изпей една и за мен.*

Излезе навън, намери уличен телефон и се обади на Хорт, като използва кодиращото устройство както винаги.

— Открихте ли нещо за руснака в Истанбул? — попита той.

— Нищо. Никой не го потърси. Иначе щях да те уведомя.

— Да, знам. Обаждам се, защото видях нещо по новините и си помислих, дявол да го вземе, че може и да има някаква връзка.

— Какво видях?

— Двама руснаци са били застреляни тази сутрин в Пало Алто. Обаче никъде не съобщиха, че са били руснаци. Разбрах го от другаде.

Последва пауза. Хорт каза:

— Не мога да не забележа, че се обаждаш от Сан Франциско.

— Просто минавам. Имам лични неща за уреждане.

— Няма да те питам дали имаш нещо общо с двамата мъртви руснаци.

— Добре, тогава няма да се налага да ти казвам.

— Преследваха ли те?

— Не. Не мен.

— Тогава защо мислиш, че има връзка?

— Не мисля. Просто... много станаха руснаците напоследък. Искаш ли имената им? Надявам се да ми кажеш малко повече за това кои са. Мисля, че са от руската мафия, но в публичното пространство няма нищо и вероятно ще мине време, докато полицията ги разпознае.

— Казвай.

Бен продиктува имената им. Хорт рече:

— Добре, веднага щом науча нещо, ще ти се обадя. Може да ми отнеме малко време. Още е адски мъчно да накараш ФБР и ЦРУ да споделят информация.

— Да, знам.

— Добра работа свърши в Истанбул, между другото. Сведенията сочат, че иранците са пощурели. Мислят, че са израелците.

— Това е добре.

— Да. Ще те уведомя за руснаците.

Бен затвори и се отдалечи. За миг се почувства някак без цел и откритие, че се насочва към „Киърни“, една от прочутите стръмни улици на града. Все още имаше нещо, което не беше както трябва, но не можеше да разбере какво. Спря при Филбърт, точно под Койт Тауър, и погледна към града на запад. Това беше друго място, което обичаха като деца. За разлика от „Кълъмбъс“ и „Бродуей“, центъра на Норт Бийч, с ресторантите, клубовете, потока от коли и неона, горните квартали бяха тихи и почти изцяло жилищни. Спомни си как стоеше тук вечерно време, Транс американ Пирамид зад него и Койт Тауър над главата му, вслушваше се в шума на движението в далечината и наблюдаваше реката от фарове, която се лееше през моста Голдън Гейт, и имаше чувството, че може да има всичко това, не само този град, но още стотици други като него, които дори не си представяше, градове и места, които бяха само загатнати, но и някак си обещани от проблясващите квартали в нозете му и безкрайната тъмна шир на Тихия океан отвъд.

И тогава осъзна защо го тормозеше това, че беше в Сан Франциско. Когато идваше тук като дете, пътуванията винаги бяха забавни и вълнуващи, пълни с ентузиазъм, невинност и глупав оптимизъм. Беше израснал на Полуострова, където Алекс още живееше, и връщането обратно не беше дръпнало никакви противоречиви емоционални струни, може би защото беше закоравял. Сан Франциско явно беше друго нещо. Знаеше, че се бе променил, откакто беше напуснал района на Залива; беше преди близо двайсет години, а и кой не се променя за двайсет години? И с гадостите, които беше виждал и вършил, знаеше, че се е променил повече от останалите. Но завръщането го накара да осъзнае, че някогашният Бен не само се е променил, него всъщност го нямаше и сега за пръв път се беше замислил дали изчезването на някогашния Бен беше повод за тъга, даже за скръб.

Изкашля се и се изплю. Глупаво беше да се връща тук. Но Алекс не му беше оставил голям избор, нали така?

Тръгна обратно надолу по „Киърни“ и после пое към „Молинарис“, италиански деликатесен магазин, който обичаше преди, на ъгъла на „Кълъмбъс“ и „Вайехо“. Купи сандвичи и се отправи обратно към хотела, на влизане пак провери на рецепцията. Пак нямаше никакви обаждания. Но това не доказваше нищо. Момичето

беше умно, виждаше го, дори сигурно се бе досетило, че той ще провери на рецепцията дали е използвало телефона в стаята си. Ако искаше да се свърже с някого, щеше да използва компютъра си.

Алекс му отвори. Видя торбата и каза:

— Страхотно мирише. Тъкмо стана дума за обяд — не мога да повярвам, че приближава три.

Бен им подаде сандвичите. Сара попита:

— „Молинарис“?

Когато той кимна, продължи:

— Хубав магазин.

Не му харесваше, че познава града. Това й даваше предимство.

— Някакъв напредък? — попита Бен.

— Още не — отвърна Алекс.

Седнаха на пода. Когато се нахраниха, Бен каза:

— Сара, имаш ли нещо против да легна в твоята стая? Трябва да поспя малко, а вие ще си говорите.

— Няма проблем — отвърна тя.

Той грабна чантата си и мина през свързващата врата, затвори я и врътна ключа зад гърба си. Почти се надяваше Сара да се възпротиви, да каже, че ще иде да пооправи стаята или да направи нещо друго, с което да оправдае подозренията му. Но нищо. Въпреки това се възползва от възможността бързо и тихо да претърси стаята. Пак нищо.

Мислеше, че е придрямал двайсетина минути, но когато се събуди, от слабата светлина, която проникваше през прозорците, разбра, че е спал много по-дълго. Погледна си часовника. По дяволите, приближаваше шест часът. Беше спал близо три часа. Вероятно още беше на истанбулско време. Но беше доволен. Явно имаше нужда от сън.

Отвори вратата и надникна. Алекс и Сара още бяха пред компютрите си. Влезе и разтърка лице.

— Нещо?

Алекс поклати глава.

— Не, още нищо.

Бен кимна и влезе в банята. Взе душ и си облече риза. Преди да излезе от банята, скри ключ-картата от третата стая в едно чекмедже. Щеше да се обади на Алекс и да му каже по-късно, когато момичето не можеше да чуе.

Влезе обратно в стаята. Все още работеха на компютрите. Добре.
— Има джаз концерт в „Пърлс“ на „Кълъмбъс“ — каза им. —
Отивам да послушам и после се връщам обратно.

— Откога слушаш джаз? — попита Алекс.

Бен го погледна.

— Кога за последен път сме говорили за музика?

Взе разстоянието до ъгъла на „Кълъмбъс“ и „Бродуей“ за петнайсет минути пеша. Можеше да успее и за пет, но искаше да се увери, че никой не го следи. Не отиде в клуба. Истината беше, че не разбираше изобщо от джаз, Ким Нали и тем подобни, и ако Сара, която му изглеждаше все по-прозорлива, го бе поразпитала малко, щеше да открие доста подозрителна празнина в музикалните му познания. Но тя не го направи. Номерът мина.

Пресече улицата, обърна гръб на клуба и влезе във „Везувио“, древния бар на битническото поколение в съседство до също толкова прочутата битническа забележителност — книжарницата „Сити Лайтс“. „Везувио“ беше един от баровете, в които едно време Бен успяваше понякога да се промъкне с приятелите си от гимназията. Огледа се наоколо и изпита странното усещане, че се е върнал назад във времето. Мястото изобщо не се бе променило — дългият дървен бар и уютно насъбраните една до друга маси, полилея — с приглушена светлина и абажурите по стените те караха да се чувстваш така, сякаш си влязъл в тайна пещера; трофеите от онази епоха оставяха светли петна по стените, опушени от цигарен дим. Във въздуха се долавяше мирис на бира и кафе. Все едно беше преди двайсет години и за миг контрастът с настоящето беше почти парализиращ.

Побелял старец в сив костюм от туид седеше в едно от сепаретата, пийваше си биричка, четеше вестник и изглеждаше като част от интериора, също като плочките на пода и редиците с бутилки зад бара. Бяха пуснали джаз за фон, пиано и саксофон се смесваха с неравните акорди от разговорите на хората, седнали на бара и по масите наоколо. Бен мина покрай тях, после се качи по тясната стълба в дъното на оскъдно осветения втори етаж.

Извади късмет. Едно от местата до прозореца, който гледаше към Керуак Али и „Кълъмбъс“ беше свободно. Седна, имаше идеален изглед към двукрилата врата и червената козирка на входа на „Пърлс“. Погледна си часовника. Седем часът. Ако нещо имаше да става, щеше

да стане в следващия един час, два най-много. Дойде една сервитьорка и той си поръча кафе.

Ако момичето беше замесено, щеше да се обади на някого и да му каже къде може да открият Бен. Освен ако не беше убил всичките, в което се съмняваше, предполагаше, че имат още хора наоколо. Окажеше ли се прав, един или може би двама души щяха да се появят в „Пърлс“. Ако бяха двама, първият щеше да остане навън, за да са сигурни, че мишената може да забележи най-много втория. Ако беше един, много ясно, щеше да влезе и веднага да излезе, щом разбере, че Бен го няма. Ако се появяха, той щеше да излезе и да ги проследи, пък после щеше да импровизира.

Това, което търсеше, трудно подлежеше на описание, но — как се беше произнесъл Върховният съд за порнографията? — щеше да го разбере, щом го види. Мъжете щяха да бъдат нащрек и да се оглеждат наоколо. Израженията им щяха да бъдат преднамерено разсеяни, но поведението — съвсем целенасочено. Тъмни дрехи, невзрачни, без никакви издайнически надписи. Можеше да разпознае особения поглед в очите им дори от другата страна на улицата. Погледът в неговите беше същият.

Отпи глътка кафе, докато наблюдаваше колоните с коли, които се движеха нагоре и надолу по „Кълъмбъс“, и оглеждаше пешеходците. Небето превключи от тъмнолилаво на черно; улицата — от дневна светлина на неон. Към седем и половина „Пърлс“ започна да се пълни, главно с добре, макар и неофициално облечени двойки, които изобщо не представляваха интерес за него. Осем часът мина и замина, но Бен не видя това, което търсеше. Хубаво, щеше да почака до края на концерта. Дори и никой да не дойде, това не доказваше нищо. Жената пак можеше да е замесена; просто хората ѝ не са се мобилизирали достатъчно бързо. В крайна сметка бяха загубили двама играчи сутринта. Възможно беше да им е трудно да съберат нов екип.

Малко преди осем и половина видя по „Кълъмбъс“ да се задава привлекателна чернокоса жена с дълго до кръста кожено черно яке. Погледна я по-внимателно. Дявол да го вземе, това беше Сара.

Видя я да влиза в „Пърлс“, не знаеше какво да мисли. Нямахше логика. Можеше да си я представи като вътрешен човек, за каквато и да е операция. Алекс се беше забъркал в неприятности, но не той ги създаваше. Огледа улицата, но не видя нищо подозрително.

Нямаше много време. Трябваше да го измисли в ход.

Извади мобилния си и се обади на Алекс.

— Само проверявам — рече той. — Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Алекс. — Нищо ново. Никакъв пробив. Току-що свършихме за тази вечер. Сара отиде да си купи дрехи.

Не беше казала на Алекс, че отива в „Пърлс“. Бен не беше сигурен какво означава това.

— Искам да направя нещо — каза той, без да сваля очи от двукрилата врата. — Под най-долното чекмедже в банята има ключ за стая. Наех една допълнителна — 758, точно отсреща е. Използвай го. Не стой там, където си.

— Защо? Случило ли се е нещо?

— Не, всичко е супер. Проявявам благоразумие, наречи го параноя, ако искаш. Просто не искам да знае къде си, докато не се върна.

— Бен, работя с нея. Познавам я. Не е замесена в това.

— Да, всеки мисли, че познава другите. Но знаеш ли какво, долетях от другия край на света, за да ти помогна. Помогни ми и ти, за да не се окаже, че съм пътувал напразно, а?

Последва пауза и Бен си представи как Алекс беснее. Да, да го духа, ако не иска да чуе истината.

— Да, добре — отвърна Алекс.

— Още нещо. Заклучи междинната врата и остави всички лампи светнати. И вратите на банята и на гардероба — отворени.

— Нещо друго? — попита Алекс. Бен долови сарказма, но нямаше да позволи брат му да го нервира. Толкова трудно ли беше да разбере, че не иска да се върне в стая, която да не може лесно да провери?

— Каж ми, че ще го направиш.

— Да, ще го направя.

— Добре. Ще ти се обадя, щом се върна. — Затвори телефона и го пхна в джоба си.

След малко Сара излезе от „Пърлс“ и пое на юг по „Кълъмбъс“, нагам, откъдето бе дошла.

Бен отвори крилото на прозореца.

— Сара! — провикна се.

Сара спря и се огледа. Мина един автобус и тя изчезна зад рева на дизеловия двигател.

— Сара! — провикна се той отново. — Отсреща. На прозореца.

Вдигна глава и го видя. Махна му с ръка.

Бен се огледа отново и не видя нищо нередно. Какво беше намислила? Да го задържи в „Пърлс“, докато някой иде при Алекс? Възможно беше. Добре, брат му беше в безопасност поне засега.

Не можеше да е дошла да го очисти сама. Не, нямаше начин. Можеше да си я представи като агент или нещо от сорта, но не и като човек, който дърпа спусъка. Не я беше възприел по този начин.

Макар че, ако беше сбъркал, наказанието за пропускане щеше да е голямо.

— Качи се горе — рече той.

---

[1] Погребална песен — Б.ред. ↑

21. МАЛОВАЖНО

Алекс се беше прозинал три пъти за един час и последните две прозевки бяха заразителни. Сара го погледна и рече:

— Въртим се в кръг. Стига толкова за тази вечер.

Той я изгледа с непроницаемия си поглед, после изражението му сякаш омекна.

— Права си — рече. — Трябва да тръгнем от друга посока, за да видим какво пропускаме, а това няма да стане без почивка. Гладна ли си?

Беше предвидила въпроса и имаше готов отговор.

— Не, не съм. Ще изляза да си купя някакви дрехи. Ще се видим утре сутринта, нали?

Той кимна.

— Седем много рано ли е?

— Не, става. И без това се съмнявам, че ще спя добре. Всичко е прекалено налудничаво.

Отиде в стаята си през междинната врата, съблече се и си взе един душ. Нещо се надигаше в нея цял ден и ако не се справеше с него, щеше да експлодира.

Денят беше започнал особено, а после си стана направо страшно. Документите от бюрото ѝ липсваха. Странното обаждане на Алекс. После този мъж в кабинета му, който ѝ се стори доста опасен и се оказа брат на Алекс. Когато ѝ казаха какво става, тя се разтревожи, но не се уплаши наистина. Като се връщаше назад, осъзна, че относителното ѝ хладнокръвие се дължеше на неразбиране. Не вярваше, че наистина я грози опасност. Да, разбираше, че вероятно полицията не може да помогне, но се бе съгласила да тръгне с Алекс и Бен и да се опита да разбере какво толкова ценно или опасно има в „Обсидиан“ почти на шега, все едно беше приключение, разнообразие в делника. После Бен се качи отзад в колата при „Четири сезона“ с кръв по лицето, и тя видя репортажа по новините и разбра, че братът на

Алекс е човек, който може да убие двама души — явно гангстери — и че за него това беше толкова лесно, колкото за повечето хора да си наляят чаша кафе. Можеше да убива? Беше ги убил. Нямаше друго обяснение.

И какво щеше да прави сега? Той ли я беше направил, или тя сама се бе направила по някакъв начин съучастница? Учила беше наказателно право през втората година от следването си, но го изтри от ума си пет минути след като се дипломира и си взе изпита за правоспособност. Не знаеше колко е лошо положението за нея от правна гледна точка. И правото можеше да се окаже последната ѝ грижа.

Наясно беше, че Бен не ѝ вярва. А и как само я гледаше, как уж небрежно се приближи да види какво има на екрана на компютъра ѝ... страх го беше да не превърти и да не иде в полицията ли? И какво щеше да направи, ако тя го стори?

Можеше да се справи по два начина. Да си държи устата затворена и да се надява, че всичко ще се нареди някак. Или пък да подходи директно към проблема.

Напусна хотела и се отправи на север по „Стоктън“. Нощта беше студена и ясна и полумесецът висеше ниско на небето. Китайският квартал бе притихнал, повечето от магазините — затворени, скрити зад нагънатата ламарина. На някои от жалюзите имаше врати, няколко още не бяха спуснати и тя мярна семейства, които вечеряха, и приятели, играещи на карти, долови аромата на варен ориз и сладкиши и смеха и разговорите на мелодичен език, който ѝ се прииска да разбира. През някои от вратите се виждаха стръмни тесни стълби, които се извисяваха нагоре. Почуди се към какви ли стаи водят, кой се качва и слиза по тях от сутрин до вечер, какъв живот водят по тайните места на върха им.

Мина покрай стенопис в чест на китайците, строили железницата. Поставените отдолу хартиени фенери премигнаха, разлюлени от вятъра. Зави надясно по „Пасифик“, гледаше нагоре към дървените къщи, балконите им бяха боядисани в зелено и червено, стрехите извити нагоре в азиатски стил. Един старец затваряше магазина си, билкарница, на витрината имаше изложени стъклени буркани, пълни със страховити екземпляри, които можеше да идват от земята, от морето или пък от друг свят. Махна и ѝ се усмихна с

беззъбата си уста, докато минаваше, и тя кимна и му се усмихна в отговор.

Излезе на „Кълъмбъс“ и спокойствието на сънливата вечер в Китайския квартал рязко свърши с потока от коли и неон на Норт Бийч. Ето го „Джаз ет Пърлс“, клубът беше на първия етаж, прозорците гледаха към улицата и над вратата имаше червена козирка. Пресече улицата и влезе вътре, обясни на портиера, че няма резервация, но има среща с приятел... можела ли само да хвърли един поглед вътре?

Мястото беше малко, побираше трийсетина души, дебел мокет, червеникаво осветление и малки кръгли маси с бели ленени покривки. Чувствена черна жена пееше „Нийд Май Шугър“ в акомпанимент на пиано и бас китара и публиката въодушевено потропваше с крака в такт. Бен го нямаше. Може да беше отишъл до тоалетната? Изчака пет минути и после се отказа, изненада се колко разочарована остана. Ако не се разбере с него, ако не изяснеше нещата, не знаеше, как по дяволите, щеше да заспи довечера.

Тъкмо завиваше наляво по „Кълъмбъс“, мислеше си да хапне нещо в „Кафе Праг“, преди да открие някой „Уолгрийн“ или друг магазин, отворен вечерта, откъдето да си купи бельо и разни други дреболии, когато някой извика името ѝ. Огледа се, не видя никого. Мина един автобус. Въобразяваше ли си? После го чу отново. Вдигна глава и видя Бен на прозореца на втория етаж на „Везувио“.

— Качи се — извика той.

Усети странен прилив на удоволствие, не можа да си обясни точно защо — вълнение, облекчение? — и пресече улицата.

Още с влизането ѝ хареса. Стори и се странно, че живее в Сан Франциско, а никога не беше стъпвала във „Везувио“, но и в Алкатрас^[1], не беше ходила. Беше от популярните сред туристите забележителности, за които си мислиш, че вечно ще бъдат там и все някога ще посетиш. Не че бързаше особено. Във въображението ѝ мястото беше по-скоро музей на битничеството, отколкото истински бар, в който някой може да иска да пийне нещо, но атмосферата я впечатли с автентичността си и Сара се зарадва, че е сбъркала.

Качи се на втория етаж и мина по балкона, който гледаше към бара отдолу. Таванът беше нисък, може би едва на два метра, боядисан в тъмнокафяво или черно. Влизаше някаква светлина от улицата, но

иначе беше толкова тъмно, че усети как присвива очи. Няколко трудно различими компании говореха и се смееха около масите в сепаретата. Различи очертанията на Бен до прозореца, осветени от неоновата реклама на „Тоска Кафе“ от другата страна на улицата. Седеше далече от масата си, стъпил здраво на пода с двата крака. В него имаше нещо, което изглеждаше винаги... готово. За какво, не знаеше.

— Какво правиш тук? — попита той, когато тя се приближи.

Сара спря пред масата, но не седна.

— Искан да поговоря с теб.

Той кимна, погледна към улицата и после обратно към нея.

— Имаш ли нещо против да те претърся? — тихо попита.

Тя поклати глава, помисли, че не е разбрала добре.

— Какво?

— Няма да съм спокоен да седя тук с теб, ако не те претърся. Съжалявам, но това е положението.

Не знаеше как да го разбира. Сериозно ли говореше?

Докато стоеше прави и се мъчеше да го проумее, той стана и се приближи към нея. Наведе се и тя разбра, че го прави в случай че някой ги наблюдава, за да скрие това, което в действителност върши. Подуши мириса на хотелския сапун и нещо друго, скрито под него, нещо мъжкарско, не можа да го определи по друг начин. Усети как лявата му ръка бърка в якето ѝ и се плъзга нагоре по дясната ѝ страна, дланта му се притискаше към кръста ѝ, ребрата, края на гърдите. После дясната му ръка направи същото от другата страна. Дръпна я към себе си и прокара леко ръцете си по талията и хълбоците ѝ. Усети как сърцето ѝ заби лудо и си каза, че е заради яда.

Бен отстъпи назад и огледа бара, после коленичи пред нея и бързо плъзна ръцете си по двата ѝ крака — от глезена до чатала. Усети как дъхът ѝ насила влиза и излиза през носа.

Той се изправи и я погледна.

Тя отвърна на погледа му.

— Доволен ли си? — попита.

Той кимна и седна, без да я покани и тя да направи същото.

Безочieto му и това, че тя можа да реагира само с една жалка саркастична дума, така я вбеси, че си представи как грабва стола и замахва към Бен като с бейзболна бухалка.

— Стани! — каза Сара.

— Какво?

— Стани! — повтори му.

Той стана.

Тя пристъпи към него и го погледна право в очите.

— По-добре и двамата да внимаваме, нали?

Плъзна ръце от вътрешната страна на сакото му и бавно ги прокара нагоре. Усещаше топлината на тялото му, мускулите отдолу. Не сваляше поглед от него. Искаше да се прави на саркастичен и нахален? И тя го можеше.

Коленичи пред него и го опипа със същото безстрастно спокойствие, със същата увереност, с която го беше направил и той. После се изправи и сложи ръка на корема му. Беше твърд и плосък и усети как леко се издува и прибира от дишането му.

— Явно не си въоръжен — рече тя, продължаваше да го гледа право в очите.

Той сложи ръка върху нейните и започна да ги бута надолу. Не можеше да повярва... какво правеше, насочваше ли я? Но нямаше да мигне първа.

По-ниско. Сърцето ѝ биеше лудо, но нямаше да отклони поглед.

Ръката ѝ спря върху твърда издутина точно над чатала му. Разбра какво е това — пистолет, в някакъв специален скрит кобур.

— Може и да ти се доверя все пак — рече той.

Тя го погледна.

— Защо?

— Защото ако имаше дори най-основни умения, нямаше да ме претърсиш по такъв жалък начин. Може би наистина си просто адвокат.

— А може би ти си просто кретен.

— О, аз съм много повече от това.

Ръката му още беше върху нейната. Тя я дръпна и седна. След секунда и той я последва.

— Е? За какво искаше да говорим? — попита той, тонът и изражението му бяха съвсем пренебрежителни и показваха, че всъщност изобщо не го интересува.

Изглежда го продължително, кипеше от гняв.

— Забрави — рече и стана да си върви.

Бен скочи с такава бързина, че тя остана удивена. Хвана я за ръката.

— Защо? — попита той. — Ядоса се, че те претърсих ли? Или защото не се възбудих, когато ти направи същото с мен?

— Възбудата е човешко качество. Не ти е присъща.

— Слушай. Не те познавам, затова не ти вярвам. Нищо лично.

— Друг път! Вярваше ми достатъчно, докато не чу името ми. Не ми разправяй, че не било лично.

— Седни и ще те черпя едно питие.

— Сама си плащам пиенето.

Бен погледна през рамото ѝ.

— Добре, тогава и ти ме черпи едно.

Тя се огледа и видя, че сервитьорката стои зад нея.

— Мартини „Бомбай Сапфир“ — каза Бен. — Без маслинка, без вермут.

Да го вземат дяволите! Кимна на сервитьорката.

— Нека бъдат две.

Седнаха. Бен каза:

— Ще ми кажеш ли защо си тук?

Усети как сърцето ѝ бие и това я ядоса отново. Дразнеше се, че той може да се държи толкова хладнокръвно с нея и че в същото време я кара да се притеснява. Уплаши се от това, което се кани да каже. Изкашля се.

— Става дума за „Четири сезона“. Опитвам се да мисля като теб, поставям се на мястото на другия, както ми каза да направя. И разбрах — ако аз бях на твоето място, щях да се боя, че може... да ида в полицията. Страх ме е какво можеш да направиш, за да ми попречиш.

Бен я изгледа продължително и ѝ се стори, че видя как нещо потрепна в очите му на фона на приглушената светлина от улицата. Симпатия? Съжаление?

После той отклони поглед.

— Когато приключим с това, ще имаш чувството, че изобщо не се е случило.

Не го разбра. Да не се тревожи ли ѝ казваше? Нямахше да я... нарани?

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Просто знам. Всичко ти изглежда много странно. Като че ли се случва с друг. Когато свърши и се обърнеш назад, сякаш ще се събудиш от сън.

Погледна го, опита се да разгадае изражението му.

— Прав си — рече тя. — Наистина се чувствам така. Но... откъде знаеш?

Той поклати глава, погледна встрани и тя си помисли: *Защото ти никога не се събуждаш.*

Сервитьорката донесе питиетата им и Сара ги плати. Пиха мълчаливо известно време.

— Защо говориш толкова добре фарси? — попита тя, като премина на другия език.

— Вече знаеш защо — отвърна ѝ Бен, и той на фарси.

— Не ми харесва това, което правиш — каза тя, минавайки отново на английски.

Бен се разсмя.

— Няма значение. На мен ми харесва.

— Обичаш насилието?

Повдигна рамене.

— Работен инструмент.

— Майсторът не си ли харесва инструментите?

— Защо си станала адвокат? Защото ти харесва адвокатурата ли?

Изглежда го, изненада се как въпросът улучи право в собствените ѝ съмнения.

— Всъщност не знам защо. Може би, защото ми се удаваше. Ти защо се зае с твоята работа?

За миг лицето му остана странно безизразно, после той отмести поглед.

— Дълга история.

Пак замълчаха. Сара рече:

— Кажи ми нещо за себе си.

— Какво например?

Не знаеше. Думите излязоха сами от устата ѝ. Не го беше обмислила и не бе наясно какво точно пита.

— Не знам. Просто... нещо, което можеш да ми кажеш. Не за работата ти. Нещо лично. За да почувствам, че поне малко те познавам.

Повдигна рамене.

— Обичам да късам крилцата на мухите. Засега е само хоби, но мисля да се захвана професионално.

Тя поклати глава, разбра, че си губи времето, почувства се като глупачка, задето изобщо беше опитала.

— Женен ли си? — попита. — Имаш ли семейство?

Настъпи пауза и Сара си помисли, че той няма да ѝ отговори. Но накрая Бен каза:

— Вече не.

— Какво стана?

— Нищо не е станало. Беше филипинка. Запознахме се в Манила. Когато се върнахме обратно в Щатите, разбрах, че не е тази, за която я мислех.

— Може и тя да е разбрала същото за теб.

— Сигурен съм, че е така.

— Деца?

Настъпи продължително мълчание. Накрая отвърна:

— Дъщеря. Живеят в Манила.

Не можа да остане безразлична към явната му неохота и към готовността, с която в крайна сметка ѝ отговаряше.

— Не ги ли виждаш?

Присви рамене.

— Много е далеч.

— Но не затова не ги виждаш.

Отпи голяма глътка от джина.

— Ами ти? Имаш ли си приятел?

Поклати глава.

— Имах в университета. Сега нямам.

— Защо? Сигурно всички във фирмата са луди по теб.

— Защо го казваш?

Той я погледна.

— Комплимент ли си просиш, или наистина не виждаш?

Тя усети, че се изчервява, наполовина от гняв, наполовина от неудобство.

— Просто не съм срещнала някой подходящ.

— Не, не е това.

— Какво искаш да кажеш? Откъде знаеш? Нищо не знаеш за мен.

— Достатъчно знам за теб. Такава ми е работата.

— Нима? И какво знаеш?

— Знам, че когато красива жена като теб е необвързана, не е защото не е срещнала подходящия. А защото не желае да се обвърже.

— И защо да не желая? — попита тя, едвам удържа желанието си да се размърда неловко на мястото си.

— Поради ред причини. Беше в офиса, в колко, в седем тази сутрин? Значи искаш да станеш голям адвокат. Приятел само би те разсейвал. А и ако хората в офиса знаят, че си имаш приятел, няма да се надяват толкова. Ако не се надяват толкова, няма да можеш да ги въртиш на пръста си.

Не можеше да повярва на ушите си.

— Доста си самоуверен.

— Ти ме попита.

— Какво друго?

Той отпи още една глътка джин.

— Знаеш, че с когото и да имаш връзка, той ще си пропилее шансовете. Знаеш го, защото ти се е случвало и преди. Вероятно ще иска да се ожените веднага, за да те заключи, докато може. Не би могла да го изтърпиш, защото искаш да си свободна да избираш. Не мъжете, а живота си. Не знаеш какво всъщност искаш да правиш. Каква искаш да станеш, когато пораснеш.

— Така ли? — отвърна Сара, без да обръща внимание на провокацията. — И каква искам да стана?

— Не знам. Не и адвокат обаче.

— Откъде знаеш?

— Ако искаше да бъдеш адвокат, нямаше да ми отговориш толкова бързо.

Поклати глава, нищо не каза. Самоувереността му я вбесяваше... но в същото време трябваше да признае, че казаното не беше далеч от истината.

— Искаш ли да знаеш защо не виждаш семейството си? — попита тя.

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Защото не понасяш да си обвързан. Не понасяш някой да зависи от теб. Защо така? Разочаровал ли си някого в миналото, подвел ли си го?

— Не знаеш какви ги говориш.

— Напротив, знам. Ако не знаех, нямаше да побързаш да го отречеш. Изключение от обичайното ти самодоволно мълчание.

Той се усмихна. Тя не може да разбере дали беше обичайното снизхождание, или искаше да каже: *Туше!*

— Какво има? Мислиш, че на дъщеря ти ще ѝ е по-добре изобщо без баща, отколкото с такъв, на когото не може да разчита? Това нещо като ваксина ли е? Превантивно разочарование?

Отпи глътка от чашата си.

— Стига толкова.

— Защо? По-забавно е ти да бъркаш в душата на някого, отколкото да го оставиш той да рови из твоята, така ли?

— Не си в душата ми.

— Повтори го още веднъж. Може и да си повярваш.

Погледна я, изражението му беше заплашително и тя се сети отново за огромното напрежение и огромния му самоконтрол. Кое в него я подтикваше да разбере какво се крие зад контрола и я тласкаше да увеличи напрежението до точката, в която контролът щеше да се пропука? Защо се стараеше толкова да го ядоса? Защото я бе подценил? Беше направил някои спорни расистки забележки? Беше дребнав и тя му позволяваше и нея да превърне в дребнава.

Знаеше, че думите са верни. Но не въздействаха по никакъв начин на чувствата ѝ.

Бен пресуши чашата си.

— Още едно?

И тя изпи до дъно своята, насили се да не се намръщи.

— Твой ред е да черпиш.

Той поръча още две. Сара се почуди дали беше добра идея. Вече ѝ се беше замаяла главата от първото. Но имаше предизвикателство в предложението му и тя нямаше да отстъпи.

Виждаш ли колко си глупава? — помисли си. Но думите отново нямаха никакъв ефект.

Седяха мълчаливо няколко минути. Сервитьорката им донесе питиетата и се отдалечи. Сара отпи глътка и погледна през прозореца, замисли се, докато се наслаждаваше на временното замайване. Барът ѝ харесваше. Харесваше ѝ да стои в мрака, да гледа улицата навън, все

едно се намира в някакво тайно гнездо. „Пърлс“ беше точно отсреща; виждаше ясно входа.

И тогава разбра. Дяволите да го вземат!

— Изобщо не си ходил в „Пърлс“ — рече тя. — Каза, че ще идеш там, защото си знаел, че може да те последвам. Дошъл си тук, за да наблюдаваш и да видиш дали ще го направя.

Повдигна рамене.

— Нещо подобно.

— Нещо подобно... Ясно не си очаквал мен, а кого, другите лоши хора? Иранските терористи, за които работя?

— Подозрителен съм по характер.

— Знаеш ли какво? Това са пълни глупости. Не всеки подозира всекиго, дори и хора като теб.

— Трябва да излизаш по-често.

— Излизам доста. Идвал си тук като момче, нали? Затова искаше да отседнем в града, а не в някой хотел на летището. Искаше да си близо до Норт Бийч, нали? Защото познаваш мястото. Очакваш да ти повярвам, че го правиш редовно? Че го правиш с всекиго?

— Правя го, когато е необходимо.

— Щеше ли да го направиш, ако не бях иранка?

— Казах вече, правя го, когато се налага.

— Защо просто не си признаеш, че го правиш, защото съм иранка, че това е проблем за теб?

— Нищо не трябва да ти признавам.

— Разбира се, че не трябва. Дори пред себе си не трябва да го признаваш. Не и ако не ти стиска.

Бен сложи ръце на масата и се наклони напред:

— Слушай, скъпа. Не живееш в реалния свят. Живееш в някаква фантазия. И ако нещо наруши малката ти заблуда — щом наистина трябва да признаеш съществуването на обслужваща класа, която прави живота ти възможен, щом прозреш какво трябва да се прави от твое име, за да можеш да живееш по начина, който мислиш, че заслужаваш — получаваш истеричен припадък, предизвикан от морален гняв. Извинявай, ако ми е трудно да те взема на сериозно.

Той се облегна назад и изпи джина на една дълга глътка.

— Прав си — отвърна тя. — Всъщност трябва да се скитам по земята сама, освободена от всякакви задръжки, и по пътя да убивам

хора, които трябва да бъдат убити, опиянявайки се от трагичното благородство на саможертвата си. О, и разбира се, трябва да изоставя семейството си. Това явно е част от просветлението.

Сара се облегна назад и изпразни чашата си по същия начин, по който го направи и той. Джинът опари гърлото ѝ и прогори пътя надолу към корема ѝ. Стисна здраво очи и се разтресе от усилието да не се разкашля.

Когато ги отвори, той я гледаше. Беше напълно неподвижен и тя нямаше представа за какво си мисли. Беше ли го наранила? Беше се опитала и изведнъж съжали. Това, което той ѝ бе казал, беше подло със сигурност, но се почуди дали нейният отговор не беше направо жесток. Едното не оправдаваше другото. Искаше да се извини, но усети, че ако го направи, само ще влоши нещата. Да се държи така, сякаш знае, че го е наранила, и сега се опитва да го накара да се почувства по-добре, беше все едно да завърти дръжката на ножа, след като го е забила.

— Мисля, че прекалих с пиенето — рече тя, надяваше се, че той ще го приеме като негласно извинение, каквото всъщност и беше.

— Ще те изпратя до хотела — рече Бен. Тя очакваше обида, нещо от сорта, че не носи на пиене, и фактът, че явно беше изгубил всякакво желание за подобно нещо, я накара да се запита отново дали не бе отишла прекалено далече.

Тръгнаха надолу по „Кълъмбъс“ и влязоха в Китайския квартал. Луната вече беше по-високо, вятърът — по-студен от преди. Под безполезната жълтеникава светлина на уличните лампи предметите изглеждаха неясни, призрачни и нереални; коли, знаци и витрини се сливаха в едно, тъмни сили, завладени от мрака.

Забеляза как главата му се движи, докато вървят, гледаше ту наляво, ту надясно, даже се обръщаше да погледне назад, щом пресечаха някоя улица или завиеха зад някой ъгъл. *Никога не можеш да го издебнеш в гръб* — помисли си тя. — Трябва да го нападнеш отпред. Мисълта ѝ се видя много странна и тя разбра, че е пияна.

Хотелът беше приятно топъл, блясъкът от полилеите и лампите по стените бе размазан по края, звукът от стъпките им по килима отекваше като приглушен пулс в тишината. В асансьора мълчаха и тя усети близостта му. Изпрати я до стаята ѝ и я изчака да извади ключкартата от джоба на джинсите си. Тя отвори вратата и се обърна към него.

— Искам да те попитам нещо — рече.

— Да.

— Алекс знае ли?

— Какво да знае?

— Че има племенница.

Настъпи пауза. Той отвърна:

— Не знам защо трябва да знае.

— Значи изобщо не си му казал.

— Не си говорим.

— Защо?

— Имаш ли братя или сестри?

Тя поклати глава.

— Не.

— Тогава ще ми е трудно да ти обясня.

— Опитай.

— Дълга история.

— Нямаме ли време?

— Нямаме. Трябва да се напиш хубаво тази нощ, за да можеш да работиш утре по „Обсидиан“. А аз имам да свърша още нещо тази вечер.

— Какво?

— Ще ти съобщя утре сутринта.

Искаше ѝ се да каже още нещо. Нещо повече, искаше ѝ се той да влезе. Наистина ѝ се искаше. Но я беше страх да го покани.

Останаха така за миг. Той погледна встрани и рече:

— Знаеш, че Алекс е влюбен в теб.

Беше очаквала всичко, само не това.

— Какво? Не е.

— Да, влюбен е.

— Той ли ти го каза?

— Не. Никога няма да ми го каже.

— Тогава откъде знаеш?

Той въздъхна.

— Той ми е брат.

Защо ѝ го каза? Да не би това да значеше... че му се иска да влезе, но не желае да нарани брат си? Бяха толкова отчуждени, че

Алекс дори не знаеше за детето му? Какво го интересуваше? Пък и във всеки случай Алекс не беше влюбен в нея, това беше абсурдно.

— Не знам какво да кажа — рече тя.

Той се усмихна, но очите му бяха тъжни.

— Кажй „лека нощ“!

Тя го погледна, чакаше. После каза:

— Лека нощ!

И той се отдалечи. Ръцете му се раздвижиха и изведнъж вече държеше ключ-карта в едната и пистолет — в другата. Тя си помисли: *Какво, по дяволите?* Той отвори вратата и изчезна за секунда, ключалката изщрака зад него, единственото доказателство, че само преди миг е бил тук.

Сара остана до вратата за момент, беше пияна, объркана и странно сломена. Бен имаше нужда от пистолет, за да си влезе в хотелската стая? Той беше луд. Сигурно беше луд.

Изчака, но Бен не се върна.

Тя най-сетне влезе вътре. Нищо не се беше случило. Каза си, че това е добре.

---

[1] Някога строго охраняван затвор, превърнат днес в музей. — Б.пр. ↑

22.

ВСЕ СЪЩАТА ПРИМКА

Алекс беше напуснал стаята, както му бе наредил, и Бен се увери, че е сам, за по-малко от минута. Всеки си има ритуали преди лягане. Някои се нуждаят от вана, други — от чаша чай. Някои обичат да четат в леглото; други — да слушат музика. Бен предпочиташе проверка на стаята, стиснал глока с две ръце на нивото на гърдите си.

Седна на края на леглото и се почуди какво да прави. По дяволите, какво си мислеше? За малко... За бога, какво щеше да направи за малко!

Това е от напрежението, пич. Мазалото при „Четири сезона“ тази сутрин... Просто закъсняла възбуда след бой, толкова. И две мартинита само с джин на гладно.

Да, може би. Но това не променяше факта, че беше на наносекунда да я целуне. Да целуне нея. По дяволите, ако не бе успял да се отдалечи, сега щеше да е в стаята ѝ и целувката щеше да е най-малкото.

Погледна към общата врата. Тя беше там, от другата страна, вероятно също гледаше към вратата. Ако почука, ще му отвори. Как само го гледаше...

Разтърка лицето си. Държеше се престъпно глупаво. Беше чувал как хора се хващат в подобни сладки капани. Винаги ги бе смятал за глупаци, а сега за малко и той да стане такъв.

Беше му влязла под кожата. Някак си беше успяла. Гадостите, които бе наговорила за семейството му... едната му половина искаше да я изчука, а другата да я удари. Какво знаеше тя? Не беше виждал дъщеря си — *Какво, страх те е да изречеш името ѝ? Ами. Дъщеря ти се казва Ами* — не беше виждал Ами, защото какъв баща можеше да ѝ бъде той? Нещата, които вършеше, се преживяваха само с мълчание и уединение. Какво трябваше да направи, да измие кръвта от ръцете си и после да се прибере у дома: *Здравей, скъпи, как мина денят ти? — Добре, мила, убих двама ковчезници на терористите в Алжир и се*

измъкнах чист. Извадих късмет, защото ако някога се издъня, американското правителство ще отрече, че е знаело за действията ми, и ако не успея да глътна капсулата с цианид, със сигурност ще ме хвърлят в затвора и ще ме изтезават до смърт. Какво има за вечеря?

Абсурд. Така беше най-добре за тях. Не ставаше за съпруг, нямаше да става и за баща. Не можеше да допусне да разчитат на него. Просто имаше нужда да е сам.

Тогава защо се притесняваше толкова, че Сара се страхува от него? Трябваше да се радва на страха; това беше най-добрият начин да я държи в подчинение, да държи устата ѝ затворена за това, което се беше случило при „Четири сезона“ сутринта. *Oderint dum metuant*. И защо се трогна толкова от начина, по който си бе признала, че се страхува от него? Трябваше да стори нещо, за да засили страха, а вместо това изръси онази глупост как после щяла да се почувства така, сякаш това никога не се е случвало. Беше я успокоил. За бога, беше... наистина се бе опитал да я успокои. Сигурно полудяваше.

Най-важното беше, че не знаеше нищо за Сара. Наистина. Да се отнася към нея с нещо друго, освен скептицизъм и подозрение означаваше просто, че мисли с долната глава и толкоз. Сега трябваше да се успокои, да се наспи и да забрави за това, което за малко да се случи тази вечер.

За малко. Това беше най-важната дума. Добре, беше се изкушил, кой не би го направил? Тя беше красива, нямаше смисъл да го отрича. И в нея имаше нещо, което... му въздействаше — което в един миг го караше да иска да я защити, а в следващия — да я притисне към стената, да я сграбчи и да запуши устата ѝ със своята.

Да я сграбчи. Нямаше това предвид, докато я претърсваше в бара — беше се съсредоточил върху вероятността да е въоръжена. Но щом се увери, че не носи оръжие, се успокои и задръжките му вероятно бяха паднали заради начина, по който тя го гледаше в очите, докато плъзгаше ръце по хълбоците и краката му...

Изпусна дълга гореща въздишка. Но не се беше подал на изкушението. Нищо кой знае какво не беше станало.

Отгоре на всичко се чувстваше виновен. Но защо? Не че имаше нещо между Алекс и Сара, а дори и да имаше, не дължеше нищо на брат си.

Тогава защо ѝ беше казал за Алекс? Може би се опитваше да отклони вниманието ѝ. Може би се опитваше да обясни, че дори и да му се иска, не може.

Телефонът в стаята звънна. Вдигна слушалката и рече:

— Да. — Мислеше си, че е Сара.

— Чудех се дали си се прибрал вече — каза Алекс.

— Да, току-що влязох.

— Видя ли Сара? Излезе преди доста време.

Бен се поколеба.

— Да, видях я. В стаята си е. Слушай, трябва пак да изляза. Ще дойда да ти разкажа.

Затвори, провери коридора през шпионката, после прекоси коридора към третата стая.

— Как беше в „Пърлс“? — попита го Алекс.

За секунда Бен изключи, че би трябвало да е ходил там.

— Приятно — отвърна. — Свърши ли нещо?

— Не. Пробвахме да използваме „Обсидиан“ в различна среда. Нищо не открихме. И в бележките на Хилзой няма нищо, което да ни помогне. Или поне нищо, което да видим или използваме. Ще си поиграя още малко сам.

— Добре. Трябва да изляза да свърша разни неща.

Алекс повдигна вежди въпросително.

— Какви?

Бен поклати глава.

— Това-онова. Рутинна работа. — Не че нямаше доверие на брат си, но не бе необходимо да го информира, оперативната сигурност си беше оперативна сигурност.

— Както и да е — отвърна Алекс. — Мислех си за нещо обаче. Когато всичко свърши, мислех си, че двамата с теб... можем да идем на гробищата?

Бен се намръщи.

— Защо?

— Просто да отдадем почит. Не си идвал отдавна. Кога за последно си ходил на гробовете на мама и татко? Или на Кейт?

— Никога не съм ходил.

— Това имах предвид.

Пак започва — помисли си Бен. — *Съди ме. Този път за това, че не споделям предразсъдъците му за колениченето пред купчина пръст.*

— Не ходя по гробища — отвърна той, като овладя гнева си. — Но ти ако искаш, ходи. Съсипвай се.

— Знаеш ли, не мисля, че искам кой знае какво...

— Напротив, искаш. Искаш прекалено много. Както винаги.

— Какво значи това?

Бен усети как гневът му се изплъзва като мазна връв.

— Означава, че днес за малко не гризнах куршума, предназначен за теб, и нямам желание да слушам лекции какъв лош син и брат съм, защото няма да хукна към мястото, където телата на родителите и сестра ни служат за храна на червеите.

Челюстта на Алекс се стегна.

— Не говори така.

— Как? Те са мъртви, Алекс. Няма ги. Не съществуват.

— Така ли? Какво правеше ти, когато съществуваха? Беше прекалено зает да дойдеш да видиш мама дори когато умираше!

Бен с изненада усети силен гняв и поклати глава, сякаш за да го пропъди. Как беше възможно? Всичките години, цялото разстояние, и ето ги пак тук, хванати в същата примка.

— Какво каза?

Алекс понечи да отстъпи, но после реши да отстои позицията си.

— Чу ме.

Бен замълча, потисна гнева си.

— Бях до нея — отвърна той след миг. — И тя го знаеше.

— Не го знаеше. Знаеше само, че си прекалено зает да тичаш и да си играеш на войник, за да бъдеш с нея, когато се разболя.

— Обаждах ѝ се всеки божи ден, Алекс, и тя разбираше защо не мога да се върна. Сама ми каза да не се връщам.

— Не можеш да различиш блъф от любезност? Какво очакваше да направи, да те моли да дойдеш? Да те умолява? Нямахте да го направиш, дори да го беше сторила!

— О, и ти се погрижи за нея? Да не би да прекъсна следването си?!

— Нямахте нужда да го прекъсвам! Бях там почти всеки ден!

— Алекс, говориш пълни глупости. Беше там, защото можеше да учиш, докато седиш при нея в болничната стая. И да си бил с нея,

правил си го, защото не е пречило на великите ти планове за кариера. Не остана вкъщи, за да се грижиш за нея, остана, защото те беше страх да направиш нещо друго.

Алекс леко извиси глас:

— Бях с нея, когато умря. Държах ръката ѝ, не спях като младенец в друга часова зона.

— Тя беше в кома месец преди да умре и никой не знаеше кога ще си иде — отвърна Бен, гневът му растеше, на път се да го завладее. — Нямаше да забележи дали съм там, или ме няма.

— Забелязваше — прошепна Алекс, като кимаше с глава. — Разбираше много добре.

— Нищо не разбираше, по дяволите! — извика Бен. — Мозъкът ѝ беше пълен с тумори, беше упоена. И болницата да се беше запалила, нямаше да разбере! Защо не признаеш, че си бил там заради себе си, не заради нея, и че нямаше да си там изобщо, ако имаше куража да сториш нещо друго? Болестта на мама беше най-доброто извинение, което можеше да си намериш, за да си останеш у дома!

— Да, предпочетох да остана с нея! Имах късмет, че не се наложи да прекъсна, но щях да го направя, за разлика от теб.

— Можеш да си повтаряш каквото поискаш, щом така се чувстваш по-добре.

— Чуй се само как говориш за нея — каза Алекс, — дори не ти липсва, гадняр такъв!

— Липсва ми — отвърна Бен автоматично, но истината беше, че не му липсваше. Не се сецаше за нея. За никого от тях. Каква полза имаше?

— Така ли? Липсва ли ти татко?

— Не тръгвай натам, Алекс. Няма да ти хареса какво ще стане, ако тръгнеш.

— Чудил ли си се някога защо го направи?

— Предупреждавам те, Алекс — Какво, по дяволите? Не си спомняше кога за последно беше предупреждавал някого за нещо. Мразеше предупрежденията, независимо дали са истински или блъф. Ако ще го правиш, прави го. Не предупреждаваш другата страна, за да може да се подготви. Защо, когато беше с брат си, мислеше и се държеше отново като пубертет?

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — попита Алекс.

— Никак даже. Млъквай вече!

— Мисля, че ти се предаде, той също.

Бен усети как кръвта се отдръпва от лицето му. Представи си как сграбчва Алекс за врата и блъска главата му в стената. Мускулите му се издуха. *Направи го, просто го направи, избий самодоволството от малкото лайно, научи го веднъж завинаги какво става, когато се заяждаш с когото не трябва.* Но нещо го възпря. На ръба.

Трябваше да излезе. Ако останеше, щеше да нарани Алекс.

И това щеше да е лошо, защото...?

Обърна се и излезе от стаята. Алекс май извика след него, не беше сигурен. Коридорът беше почервенял по края и Бен чуваше как ушите му бучат.

Никога не бе имал толкова силно желание да убие някого. Е, нощта едва започваше.

23. НАДХИТРЯНЕ

Бен караше на юг по шосе 280, бордовият компютър беше настроен на сто и четирийсет, защото заради гнева, който още бушуваше в него, не беше сигурен дали няма да превиши разрешената скорост. Късно беше, почти нямаше коли. Хълмовете бяха огрени от високия сърп на луната.

Вече бе решил да направи още нещо тази вечер и щеше да го направи. Най-вероятно и без това нищо нямаше да излезе, но Господ му беше свидетел, че щеше да се придържа към плана, независимо колко му бе накипяло.

Насили се да изтласка всички глупости от съзнанието си и да се съсредоточи върху тактическите съображения. Почувства се по-добре. Това беше той. В това го биваше.

Бяха изпратили някого за Алекс в хотела. Което означаваше, че знаят, че се е преместил. Означаваше, че най-вероятно няма да си направят труда да проникнат отново в къщата му. Но имаше вероятност и да опитат, зависи доколко здравословно беше за тях, след като бяха загубили двама души при „Четири сезона“. Ако не разполагаха с никакви други следи, можеше да се задоволят с единствената информация, с която разполагаха: служебния адрес през деня; домашния нощно време. Представи си, че е на тяхно място, които и да бяха те. Щеше да е наясно, че е малко вероятно мишената да се появи отново, но не и невъзможно. Алекс беше цивилен. Щеше да му е трудно да разчупи ежедневните си навици. А и вътрешно щеше да се съмнява, че всичко това се случва в действителност. Накрая двете щяха да се съчетаят. Предмет, оставен у дома, щеше уж много да му дотрябва и мишената можеше да се появи отново на позната възлова точка.

Той видя в „Четири сезона“, че целта на операцията им се бе променила. Вече не искаха първо да разпитат Алекс; сега трябваше директно да бъде премахнат. При това положение въпросът се бе

променил: знаейки това, което ти е известно за Алекс, къде по-точно в къщата ще му устроиш засада?

Отговорът беше лесен.

Къщата и отделният гараж образуваха буквата L в края на алеята, разделяше ги дървена врата, която водеше към задния двор. Чакаш зад вратата. Имаш идеално скривалище и виждаш цялата алея. Когато Алекс се прибере у дома, няма значение дали ще паркира на алеята или в гаража. Трябва само да излезеш от скривалището си и да му пръснеш мозъка с пистолет със заглушител и после да стигнеш до тихата странична уличка, където си паркирал колата си. Благодаря за участието. Следващият състезател.

Ако някой го причакваше, вниманието му щеше да е съсредоточено върху алеята и в по-малка степен върху улицата, водеща към нея. Нямаше да мисли за задния двор. Нямаше да му хрумне, че някой може да познава мястото и да го използва. Някой, който, да кажем, е минавал напърно през задния двор и двора на съседите зад него на отиване и връщане от училище всеки ден.

Излезе от шосе 280 и пое по Алпайн Роуд, отправяйки се на юг покрай ниските дървени сгради на търговския център в Ладера, където майка му пазаруваше, а баща му проверяваше дали колата има достатъчно бензин и гумите са напмпани. Домът на родителите му — къщата на Алекс — се намираше в задънена улица на име Корона Уей, една от многото подобни улички в квартала, осеян с разхвърляни къщи и големи хълмисти празни участъци. Направи десен завой на Ла Места Драйв, после ляв на Ерика Уей, почувства се неловко от това колко лесни бяха завоите, колко познат пейзажът.

По оградените с дървета улици бяха паркирани коли: лексуси, мерцедеси и волво, които изглеждаха точно на мястото си. Бавно мина покрай тях и ги огледа отвътре. Бяха празни, предните стъкла и покривите бяха покрити с вечерни капчици влага.

Спря и изгаси фаровете, после отвори чантата си и извади очила за нощно виждане. „Найт Оптикс D-312G-A“. Струваха шест хилядарки чифтът, ако успееш да ги намериш извън армията. Малки и достатъчно леки, за да служат за отлично наблюдение. Нагласи ги на главата си и ги включи. Изведнъж светът доби ярък зелен фокус. Купонът започна.

Зави наляво по Есканьо Уей, задънена улица, почти успоредна на „Корона“ и отделена от нея от две извиващи се редици къщи, дворове и шубраци. По улицата нямаше коли, нямаше и улично осветление. Паркира до горичката от секвои между две къщи — семейство Ливайн и семейство Андрюс, ако още живееха тук. Алекс си играеше на криеница с децата им едно време. Увери се, че светлините в купето са изключени, и излезе, като безшумно затвори вратата след себе си.

Въздухът беше студен и влажен и миришеше на борови иглички и мъх. Бен затвори очи и застина с навирена глава, заслуша се. Вятърът шумеше по върховете на дърветата, придружен от приглушения шум от рехавото движение по шосе 280. Колко нощи се беше вмъквал и измъквал тайно по същия този път, нощи, които миришеха и звучаха точно като тази? Спомни си как стоеше на същото това място и пускаше по една вода на пияна глава между дърветата, надявайки се, че родителите му са здраво заспали, но въпреки това измисляше по някоя история в случай на нужда. И тогава една нощ...

Стига. Съсредоточи се.

Правилно. Извади глока и тръгна по тревата в края на двора на семейство Ливайн. Движеше се бавно, местеше всеки крак предпазливо — първо пръстите, после петата — по влажната трева, спираше след всяка крачка, за да се огледа и послуша.

Отне му четири минути, за да измине двайсетте метра до дървената ограда на задния двор на Алекс.

Не беше висока, само метър и осемдесет, издигната повече, за да не се вижда дворът отвън, отколкото да държи вътре семейното куче Арло, леко невротичен пудел, за когото майка му душа даваше, а Бен едва понасяше и който във всеки случай отдавна беше отървал кучешкия синджир. Надигна се на пръсти в сянката на няколкото дъба и надникна през оградата. Виждаше мястото в ъгъла на къщата и гаража толкова ясно, сякаш някой го беше осветил с прожектор. Беше празно. Огледа двора. Точно както си го спомняше. Къщичката, която баща им бе построил, като бяха деца. Горещата вана, която никой така и не използваше. Сякаш Алекс живееше в някакъв семеен музей. Много жалко.

Отново огледа двора и след като не видя никого, прибра глока обратно в кобура и предпазливо прескочи оградата. Извъртя се настрани, прехвърли първо десния си крак, после левия, след което

бавно се спусна на земята. Извади отново глока и зачака, гледаше и слушаше. Нищо.

По-голямата част от двора бе покрита с дървени стърготини или чакъл. Бен избягваше тези места, ходеше по тревата, като се криеше в сенките. Стъпка. Спри. Огледай се и се послушай. Стъпка. Спри. Огледай се и се послушай.

Мястото до гаража беше толкова идеално за засада, че щом веднъж се увери, че е празно, изобщо не се усъмни, че там може да има някого. Вероятно в момента не им достигаха хора. Или пък са решили, че Алекс няма да се върне тази вечер. Или и двете.

И все пак трябваше да е сигурен. Единственото друго място, което ставаше за засада, беше отсрещният ъгъл на къщата, обърнат с лице към улицата в края на тясна кучешка пътека, оградена от едната страна от къщата, а от другата от оградата. Можеше да стоиш в ъгъла отпред в тъмното и пак да виждаш улицата, после да се дръпнеш назад към гаража, ако видиш да влиза кола.

Предпазливо се приближи към къщата, спря при повдигнатата дървена веранда, която водеше към френския прозорец и кухнята. Стъпка. Спри. Огледай се и се послушай. Приклезна ниско, като се възползва от прикритието, което му осигуряваше верандата, и започна да се придвижва странично.

Беше почти до левия ъгъл на къщата и тъкмо се канеше да надникне набързо покрай него, когато чу глас зад гърба си, тих, но пронизващ със страшно напрежение смълчания нощен въздух.

— Не се обръщай. И аз съм с очила за нощно виждане. Аз съм зад прикритие, а на твоя гръб има червена точка от лазарен мерник.

Бен разполагаше с по-малко от секунда да реши дали да не се извърне мигновено и да стреля, или да се подчини. Спокойната увереност в гласа и фактите, които изреди, го убедиха, че втората възможност е по-добра. Засега.

Остана неподвижен. Къде беше мъжът? Откъде идваше гласът? Сигурно беше зад горещата вана.

— Хвърли пистолета и свали очилата — рече гласът. — Движи се съвсем бавно. Лазерният мерник е прикачен към „Таурус Джъдж“.

Бен познаваше модела — револвер, който можеше да се зарежда с 10-милиметрови патрони за ловна пушка. Те се пръскаха и пробиваха дупка колкото юмрук от десет метра разстояние.

Само за секунда умът му обработи информацията. Акцентът на мъжа беше американски, тонът многозначителен. Беше наясно, че Бен разбира от оръжия, иначе нямаше как да разчита, че споменаването на тауруса ще окаже желаното въздействие. Не желаше да го убива — все още — иначе вече щеше да го е направил.

Значи искаха нещо от него. Скоро щеше да разбере какво. Междувременно разполагаше с няколко предимства. Много малки предвид обстоятелствата, но все пак по-добре от нищо. Затвори очи.

— Хвърли пистолета и свали очилата — повтори отново гласът.

Бен изчака, знаеше, че ще има още едно предупреждение, и използваше допълнителните секунди, за да помисли, да даде на очите си повече време да свикнат с мрака, в който щеше да се озове без очилата за нощно виждане.

Разбираше естеството на грешката си. Бе предположил, че ще устроят засада на Алекс, цивилен. Вместо това те се бяха подготвили за професионалист, за него, и бяха съобразили тактиката и позициите си с това. След като бяха изгубили двама при „Четири сезона“ сутринта, вече бяха разбрали, че ще срещнат сериозен отпор. Бяха го надхитрили. И изиграли.

После се сети. Момичето. Дяволите да я вземат! И него също, задето беше свалил гарда. Тя беше много умна, по-умна отколкото беше нужно, за да разбере какво планира за вечерта. Беше се обадила след малката им заигравка в коридора. И нескоро претърсване в бара... беше се направила на глупачка като истинска професионалистка.

— Последен шанс да хвърлиш оръжието и очилата, иначе ще те убия.

Без да се обръща, Бен протегна глока встрани от тялото си, движеше се много бавно, сякаш се опитваше да увери мъжа в покорността си, но на практика даваше на затворените си очи ценни секунди да привикнат. Глокът падна на мократа трева с глухо тупване.

— Сега очилата. Бавно.

Празният кобур беше като дупка в стомаха му. От мисълта, че резервният пистолет беше у Алекс, му се доповръща. Бавно охлаби очилата и ги свали. Отвори очи. Виждаше горе-долу добре в тъмното. Но не достатъчно. Не още. Протегна очилата встрани и ги остави да паднат.

— Къде е този, който живее тук? — попита гласът.

Слава богу, че беше преместил Алекс в допълнителната стая. Сигурно бяха проверили тази, в която момичето знаеше, че спи. Все пак беше нещо, но нямаше да изтрае дълго. Само след няколко часа Алекс щеше да се събуди и вероятно да почука на вратата на Сара. Ако Бен не го предупредеше, с него беше свършено.

Не отговори. Мъжът му беше дал три шанса за пистолета и очилата. Сега, когато Бен беше без оръжие и не виждаше добре, онзи сигурно отново щеше да бъде поне толкова търпелив.

— Къде е той? — попита гласът.

— Не знам — отвърна Бен.

— Не искаме да му сторим нищо лошо. Има нещо, което ни трябва. Ако ни го даде, ще го пуснем. Съвсем просто е.

Ако не беше на косъм да го изкормят с един изстрел, Бен щеше да се разсмее. Знаеше какво прави мъжът: помагаше му да приеме, че трябва да предаде Алекс. *Не ни ли помогнеш, мъртъв си* — гласеше скритият подтекст. — *Помогни ни и на брат ти няма да се случи нищо лошо.* Лесно, нали?

— Наистина не знам — отвърна Бен. Завъртя очи наляво, после надясно. Най-после виждаше под слабата лунна светлина. А и знаеше разположението, знаеше го наизуст.

— Ще ти кажа какво ще направим — продължи гласът. — Съобщавах ми къде е. Аз се обаждам по телефона. Едни хора отиват да говорят с него. Двамата с теб чакаме тук, къщата е приятна и уютна. Когато хората се обадят и ми кажат, че са взели каквото им трябва, всички се разотиваваме по живо по здраво. Как ти звучи?

Този път Бен наистина се засмя.

— Като приказка.

Беше на пет крачки от ъгъла на къщата, пропаст, която в настоящия момент изглеждаше широка колкото Гранд Каньон. От другата страна имаше нещо, което можеше да използва. Ако беше още там, разбира се. Ако го нямаше, дори и да успее да завие зад ъгъла, беше мъртъв. Но Алекс не беше променил нищо в имота. Пък и в крайна сметка, това беше единственият шанс на Бен.

— Слушай, приятел, положението ти е лошо, знам. Но така става. Може и да те будалкам. Може и да не те будалкам. Но бъди сигурен в едно. Когато те попитам пак, само още веднъж ще те

попитам, ако не ми кажеш нещо, което да ми е от полза, последното, което ще видиш, ще е облакът на мястото на вътрешностите ти.

Без да се издава с нищо, Бен се приготви да тича по-бързо, отколкото някога беше тичал през живота си. После се разсмя, дълго и силно, с увереност, която изобщо не чувстваше. Смехът беше не на място и напълно абсурден и колкото и добър да бе другият, щеше да му отнеме няколко ценни мига да го осмисли.

— Нещо смешно ли има? — попита гласът.

— Да. За мен. Той е на дървото, точно над главата ти.

В мига, в който последната дума излезе от устата му, Бен се стрелна към ъгъла, сякаш го бяха изстреляли с топ. И успя. Смехът, мигновеното отместване на погледа нагоре към дървото и добрата стара мълниеносна реакция — свършиха работа. Бен се стовари по корем върху верандата, все едно се плъзгаше в трета база, и чу гърмежа на тауруса зад гърба си, усети как оловото профуча във въздуха точно над главата му. Претърколи се по-близо до къщата, изправи се на крака и се хвърли отново напред.

Купът с дърва. Там винаги имаше покрити с брезент няколко кубика дърва за огрев, подредени успоредно на половин метър отстрани на къщата, защото баща им не искаше термитите да се придвижват от тях в основите на дома. И още си беше там, слава богу, не толкова висок, колкото си го спомняше, но стигаше до гърдите. Бен се изправи на крака и се обърна с гръб към къщата. Прегъна колене и се сниши така, че главата и тялото му да бъдат по-ниско от върха на купа с дърва. Опря длани, напъна лакти и притисна чело към издадените краища на цепениците.

И тогава другият направи грешка. От страх Бен да не се прехвърли през оградата и да избяга и прекалено уверен, че той не вижда в тъмното, мъжът побърза да го последва. Бен се стегна, насили се да изчака още една секунда, да остави другия да намали разстоянието, след което мина с гръм и трясък през купчината дърва като футболен защитник, който се блъска в тренажор. Шейсетсантиметрови парчета твърд бял дъб — цепеници и подпалките между тях — сякаш избухнаха. Бен изскочи иззад тях. Чу силно тупване, чу как другият извика и в следващия миг вече беше върху него, сграбчи с лявата си ръка барабана на пистолета и го изви с все сила вляво, другата ръка заби в гърлото на противника си, избута го

назад и фрасна гърба му в оградата. Пистолетът гръмна отново, но мерникът сочеше далеч от Бен, той усети как пръстът върху спусъка се счупи и изскубна пистолета. Мигновено обърна посоката, сграбчи оръжието с дулото напред, стисна го здраво като чук и го стовари в слепоочието на другия, все едно забиваше пирон. Мъжът се извъртя и се присви на две, ръцете му изведнъж изчезнаха, явно бъркаха за резервния. Бен хвана тауруса с дясната си ръка, опря го в гърба на противника си и дръпна спусъка. От дулото изригна огън и пистолетът отскочи в ръката му. Тялото на мъжа се разтресе, сякаш се опитваше да се отърси от нещо, после падна на колене. Бен държеше тауруса насочен към него и се приближи, искаше да стреля още веднъж, но мисълта за четвърти гърмеж не му се понрави особено.

Нямаше нужда. Десетмилиметровият патрон го бе разкъсал на парчета и на бледата светлина на луната Бен видя, че целият гръб на падналия беше облян в кръв. Мъжът опипа кръвта, после вдигна ръката си пред лицето.

— Мамка му! — прошепна той, не можеше да повярва. И заби лице в земята.

Бен се приближи, все още го държеше на мушка. Преобърна го с крак и провери пулса на врата му. Нищо. Беше свършил.

Вдигна очилата, които беше хвърлил, и си ги сложи отново, после прибра и глока. Върна се при другия и дръпна очилата от ръбатото му лице. Бял, късо подстриган, около трийсетте, може би помлад. Това не му говореше нищо. Тактиката му беше добра обаче, поне докато не последва Бен зад ъгъла на къщата. Но имаше извинение — нямаше как да знае колко добре Бен познава терена. И снаряжението му беше добро. Таурус, разбира се, и очилата му за нощно виждане бяха „Найт Оптикс“, също като тези на Бен.

Коленичи за миг до тялото, вдишваше вятъра, опитваше се да си проясни главата и да реши какво да прави. Накъсани образи пробягваха в съзнанието му. Хвърля бейзболна топка с баща си. Мята фризби на Арло. Кейти се смее и го пръска със сос за барбекю, след като той я е окъпал с водния пистолет. Погледна към тялото и за миг се парализира от сблъсъка между минало и настояще.

Хайде — помисли си. — *Съсредоточи се*. Три изстрела. Доста силни. Дворовете в Ладера бяха големи, обикновено разделени с огради и дървета, които заглушаваха шума. Може хората да са ги

проспали, да са ги взели за нещо друго или пък да са разбрали, че са изстрели, но да са решили, че някой друг ще направи нещо по въпроса. Може някой да беше вдигнал телефона и да се бе обадил в полицията. Не биваше да чака, за да разбере.

Бързо прерови джобовете на мъжа, не очакваше да намери нищо. Този беше по-добър от руснаците. Беше професионалист. Нямаше да си държи визитката в джоба.

Няколко патрона за тауруса. Безполезни. Фенерче „Шуър Е1Е“. Също. И...

Ключ за кола. Нямаше лого на агенция за коли под наем, нито други отличителни белези, но беше от волво. Беше видял няколко, паркирани по улиците на път за насам. Ако не беше от тях, щеше да е, да кажем, в радиус на километър и половина от къщата. Все пак човекът не се беше приземил с парашут.

Завлече трупа обратно зад горещата вана. Взе му очилата и тауруса — колкото по-малко улики има наоколо, толкова по-добре — прехвърли се обратно през оградата и се запъти към колата си. Караше с изключени фарове, пусна ги чак когато излезе отново на „Ерика“. Спря в дъното на паркинга пред търговския център. Само две улици влизаха и излизаха от Ладера и от тук Бен можеше да вижда и двете. Ако дойдеше полиция, тихо щеше да се измъкне с колата.

Чакаше, гледаше и мислеше. Да го остави или да го премести? И в двата случая имаше рискове. Ако го оставеше, не след дълго някой щеше да види тялото. Труп в задния двор на брат му автоматично водеше към него. Добре. Мъжът трябваше да се повози още веднъж и да бъде открит някъде другаде, ако изобщо го откриеха.

След като до половин час не се появи никаква полиция, Бен се върна обратно до „Есканьо“ и паркира на същото място както и преди. Прекоси двора, прескочи оградата и заобиколи купа с дърва. Грабна брезента, с който беше покрит, уви мъжа в него и го завлече обратно до оградата. Брезентът беше подплатен с мушама и се плъзгаше лесно по мократа трева. Бен повдигна вързопа на раменете си, след което го прехвърли от другата страна на главата си с помощта на двете си ръце. Оттам лесно го завлече до колата.

Мина покрай два автомобила „Волво“, паркирани на улицата. И двата пъти натисна дистанционното на ключа, който беше взел от убития, надявайки се да извади малко късмет. И двата пъти не стана.

Добре, свърши си работата и се върни по-късно. Прекалено рисковано беше да обикаля наоколо и да търси колата с труп в багажника.

След две минути беше обратно на шосе 280 и се движеше на север. Спря на два пъти: първо, при езерото Сан Андреас, където надупчи тялото, за да не изплува, и после го хвърли заедно с револвера, очилата и ножа, който използва за дупките; втория — път при контейнер за боклук в Мишън, където изхвърли кървавия брезент. После се върна обратно в хотела, усмихвайки се жестоко при мисълта за това, което очакваше момичето. Колко само щеше да се изненада, когато го види!

24. ВИРУС

След като Бен излезе, Алекс отвори отново лаптопа си и продължи да работи по „Обсидиан“ и бележките на Хилзой. Но не можа да се съсредоточи.

Вероятно не биваше да споменава гробището. Но не беше виновен той, че Бен не можеше да го приеме. Обикновено предложение, молба брат му да отдаде почитта си, и Господин Железен войник целият почервеня от ярост. Какво трябваше да направи Алекс, да стъпва на пръсти от страх, че Бен може да избухне при най-малкия повод? Това беше нелепо.

Хем му се гадеше, хем се чувстваше превъзбуден. Гадно му беше, защото бе казал тежки неща; неща, за които не беше мислил от дълго време и които никога досега не бе дръзвал да изговори. Защото беше крайно време брат му да го чуе. Но най-вече беше ядосан — даже бесен — че Бен, който бе спретнал най-великото изчезване на света, докато майка им беше болна и умираше, сега обвиняваше него, че се е грижил за нея само защото му било удобно, защото си е търсел извинение да не ходи никъде другаде и да не прави нищо друго.

Удобно? Иска ми се да ѝ беше държал главата, докато си изповръщаше червата от химиотерапията. Да гледаш как чезне, докато не заприлича на военнопленничка. Да се мъчиш по всякакъв начин да я накараш да хапне още един залък. „Хайде, мамо, хубаво е, само още един, не можеш ли? Не? Искаш ли нещо друго? Ще ти приготвя каквото поискаш, не е проблем. Мога да изтичам до деликатесния в търговския център. Само кажи. Хапни нещо. Една хапка. Моля те, умолявам те, мамо.“

Бяха наели медицинска сестра, но тя не стоеше там през цялото време и Алекс беше чистил неведнъж и два пъти, когато майка му се изпуснеше, и след това се мъчеше да я успокоява, мъчеше се да намери начин да намали срама ѝ и да повдигне срыващото ѝ се достойнство.

Спомни си измъчения ѝ смях на измъчените му шеги. *Хайде, мамо, какви ги говориш? Нали и ти правеше същото за мен, не помниш ли?* Спомни си отчаянието, когато осъзна, че тя само се преструва, че я е накарал да се чувства по-добре, за да може той да се почувства по-добре, спомняше си го като един от черните мигове, в които разбра, наистина разбра, че тя ще умре.

През повечето време се държеше мъжки, но все пак понякога фасадата изведнъж се пропукваше и изведнъж, без всякаква причина, тя започваше да плаче. *Страх ме е, сине. Страх ме е. Виж ме, голямата смела майка.*

Затвори очи и разтри слепоочията си. Удивително беше колко ясно си спомняше отделни моменти, отделни образи, останали живи в съзнанието му. Минаваха месеци, години, без нищо от това ужасно време да изплува, и ето че изведнъж всичко се върна за част от секундата.

Да, мъчеше се да я гледаш в очите, докато плаче, докато я лъжеш как всичко ще се оправи. И след това ревеше, докато заспиш от изтощение, защото всички, които си обичал, умират и не можеш да понесеш повече. Само че трябваше. Длъжен беше. Защото нямаше кой друг. И това беше удобно, нали, копеле гадно!

Скрийнсейвърът му се включи, изображение на галактика или нещо от сорта, безкраен мрак, осеян с далечни звезди и завихрени виолетови мъглявини.

По дяволите! Нищо не беше свършил по „Обсидиан“. Стана и закрачи из стаята.

Не го разстрои само това, че Бен под всичките си военни медали беше страхливец. Нито дори лицемерието му, когато каза, че Алекс се е грижил за майка им само защото можел, докато той самият не беше направил нищо. А по-скоро отказът му да покаже с действия, ако не с думи, че се разкайва за това, че той е основната причина да се случи всичко това. Ако Бен го признаеше, Алекс може би щеше да му прости. Но това, че се държеше така, сякаш не е сторил нищо лошо... още повече задълбочаваше нещата.

Родителите им бяха покрусени от смъртта на Кейти. Все едно присъствието ѝ, животът ѝ ги бяха държали непокътнати и без нея бяха започнали да се разпадат като личности и цепнатини колкото косъм,

невидими и без значение преди, сега се превръщаха в дълбоки пукнатини и пролуки, докато цялата постройка не се разклати.

Първоначално промяната си пролича по-силно при майка му. Тя се отдаде на обществена работа: събиране на средства за училище, доброволен труд, църковни мероприятия, макар че дотогава почти не ходеше на неделна служба. Започна и много да говори и държеше телевизора или радиото непрекъснато включени. Изобщо не се спираше. Сякаш вече не можеше да търпи да застане спокойно, не понасяше мислите и чувствата, които биха я връхлетели без тази какофония от промишлени залъгалки, които да ги замъглят и потиснат.

Реакцията на баща му беше напълно противоположна: той по принцип не беше особено разговорлив, но след това се затвори още повече в себе си. Под очите му се появиха торбички и той сякаш се смали физически, походката му стана уморена и провлечена, докато преди ходеше уверено и бързо. Прекарваше много време в службата, а когато си бе у дома, винаги се захващаше с нещо сам: лъскаше колата, майстореше в гаража; беше радиоловобител и често се затваряше в кабинета си. Общуваше най-вече с „да“, „не“, „разбира се“ и „добре“. Бен си седеше много вкъщи по това време и баща му се оживяваше единствено докато се опитваше да го убеди да остане в „Станфорд“ и да изчака да се дипломира, преди да влезе в армията. Иначе беше толкова апатичен, толкова разклатен — едно погрешно бутване и щеше целият да се срути в тъмното място, където наполовина витаеше умът му. Това, което най-много плашеше Алекс, бе, че баща му нямаше да има нищо против това да се случи.

А после егоистът Бен, няма и година след смъртта на Кейти, заяви, че напуска „Станфорд“ и отива в армията. След месец баща му се нагълта с хапчета в службата си. Алекс така и не разбра всички подробности, но му беше ясно, че внимателно е замислил всичко така, че да го открие някой колега и да спести травмата на семейството си. Сякаш имаше някакво значение.

Беше оставил предсмъртно писмо. Майка им даде да го прочетат и после го изгори. Тогава това се стори странно на Алекс, но така ли беше в действителност? А и какво да направиш с едно предсмъртно писмо?

Толкова съжалявал, гласеше писмото. Толкова съжалявал, но бил убеден, че така е най-добре за всички. Не можел да търпи болката

повече. Не можел да търпи мисълта, че Кейт се е нуждаела от него, а той не е бил до нея. Сега не можел да я остави сама.

Алекс беше втора година в гимназията, но след загубата на Кейт бе помъдрял повече, отколкото му се искаше, и виждаше разликата между това, което хората казват, и това, което всъщност имат предвид. Затова можа да прочете между редовете краткото писъмце. Защо баща му си мислеше, че мъртвата му дъщеря се нуждае повече от него, отколкото живата му жена и двамата му синове? Да не би да беше станало нещо, да не би някой да го бе накарал да се почувства непотребен? Да не би този някой да бе сритал под него единствената опора, която го крепеше — желанието му да се погрижи по-големият му син да завърши колеж, преди да иде да си играе на войници? Искаше прекалено много, така ли? Просто да отложиш малко големите си планове, Бен. Баща ти беше уязвим, ах, ти нарцистично, самовлюбено лайно, ти разби това, което беше останало от него.

Бен се задържа у дома още няколко месеца след това, но Алекс знаеше, че е само за пред хората. Една вечер, докато тримата бяха на „семейна“ вечеря, толкова погребална, че дори безкрайните налудничави брътвежи на майка им не можеха да я разведрят, Бен заяви направо, че не може повече да отлага заминаването си. Спомена нещо за графици на обучение, назначение във военновъздушните сили и така нататък. Алекс знаеше, че това са глупости.

След това единственият му контакт с брат му се състоеше от неловки разговори по телефона, когато сбъркаше да вдигне слушалката. Или майка им му предаваше новините с престолен ентузиазъм, след като бе говорила с по-големия си син, и Алекс се правеше на щастлив. Бен беше дошъл да ги види, колко, може би дузина пъти след като отиде в армията? Алекс чинно се беше присъединявал към тези неловки събирания, защото щеше да съсипе майка си, ако не го направи, усмивките му бяха толкова насилени понякога, че на другия ден го боляха мускулите на лицето. После тя умря и Бен направи върховната саможертва да се появи на погребението, след което си отиде завинаги.

И сега, след всичките години на мълчание, след всичките причини Алекс да се чувства засегнат и след като даде на брат си възможност да покаже някакво угризение, някаква почит към мъртвите, какво прави той? Хвърля всичко обратно в лицето му.

Застана на прозореца и погледна към светлините на града и Залива, който се простираше отвъд него, после продължи да крачи из стаята. Е, какво очакваше? Брат му беше напаст, проклет вирус, и от болестта, която предаваше, страдаха другите. Направи се на мисионер пред Озбърн, макар да знаеше, че Озбърн му е шеф. Обиждаше го при всяка възможност. Обиждаше и Сара с подозренията си, че е замесена в това, което се случва. Само причиняваше болка на другите хора.

Зарадва се, когато Бен отиде в джаз клуба тази вечер. Глупаво беше да си го признае, дори и пред себе си, но... но беше развълнуван, че ще може да прекара известно време насаме със Сара. Защо, не можеше да каже точно. Не че нещо щеше да се случи. Едва ли можеше нещо да се случи. Въпреки това...

Тя беше умна. Беше се сетила за толкова възможни приложения на „Обсидиан“ днес и макар че не отбелязаха така очаквания напредък с нито едно от тях, всяко нейно предложение показваше голям творчески потенциал. Забеляза някои възможности в бележките на Хилзой, идеи за използването на „Обсидиан“ не само за кодиране на мрежа, но за кодиране на съобщения, изпратени между мрежи, и беше разбрала и как се прави. Но съществуваха много програми на пазара, като Пи Джи Пи, които идеално вършеха същата работа. Не можах да открият преимущество на „Обсидиан“, което да заслужава специално внимание, камо ли да убиваш заради него.

Искаше му се, не за пръв път днес, да има достъп до изходния код. Щеше много да му помогне. Разбира се, ако разполагаха с кода, можеха да го публикуват, както беше предложила Сара, и веднага да решат проблемите си.

Върна се обратно при лаптопа си. Ако някакви тайни заговорници бяха открили ценни или опасни скрити възможности в „Обсидиан“, как бе възможно Хилзой, човекът, който го беше измислил, да не ги е видял? Трябваше да има нещо в записките му. Нямах друга възможност.

25. ЛУДОСТ

Бен паркира на „Калифорния“ и се върна пеш до хотела. Наближаваше три сутринта и районът беше пуст. Не очакваше проблеми извън хотела. Ако някой го причакваше, щеше да го направи вътре.

Руснаци сутринта, американец през нощта. Не знаеше какво означава това. Различни групировки се интересуват от „Обсидиан“? Възможно беше. Може би този, който стоеше зад всичко, беше свършил руските наемници и се бе обърнал към друг.

Ако някой го чакаше вътре, имаше голям шанс да го изненада. Мъжът, когото беше очистил у Алекс, не носеше мобилен телефон, нито радиостанция. Това означаваше, че не го чакат да се обади, поне не веднага.

Беше се успокоил след „Везувио“, мислейки, че момичето е наред, в резултат не беше изпитал достатъчно тактиката. Извади късмет. Нямах да разчита повече на късмета.

Вътре хотелът беше толкова притихнал, че можеше да чуеш тишината. Жената на рецепцията го поздрави, но освен нея — фойето, барът... всичко беше празно.

Взе асансьора до шестия етаж, после слезе по стълбите до четвъртия. Извади пистолета си в момента, в който излезе на стълбището. Ако нямаше кофа и парцал в ръка, който и да го срещнеш, едва ли щеше да му мисли доброто.

Притисна се плътно към стената, когато наближи стаята на Сара, после се наведе ниско, докато минаваше покрай вратата, за всеки случай, ако някой гледаше отвътре през ключалката. Сложи си очилата за нощно виждане на главата, без да ги спуска над очите засега. Трябваше да е подготвен за всяка възможност. За всичко. Не само за засада, но и за нещо с дистанционно задействане.

Отварянето на вратата му опъна здраво нервите. Да предвидиш заплахата от импровизирано взривно устройство налага съвсем различна

тактика от тази при опасност от засада. И забавянето пред вратата, за да огледа има ли някакви признаци за първото, излагаше ужасно задника му на второто. Е, тя беше дебела; едва ли някой би рискувал да стреля през нея. Но все пак.

Не откри жици, нито други следи от нещо, което може да затвори верига при отваряне на вратата. По магнитната ключалка нямаше белези от насилствено влизане. Плъзна картата си с лявата ръка, глока държеше на нивото на гърдите си с дясната. Полекачка откряна вратата и я задържа, като свали пистолета. Нищо от другата страна. Нито жици, нито нещо друго, увито около топката на вратата. Протегна се вътре и натисна ключа на централното осветление. Стаята потъна в мрак.

Остави вратата да се затвори и се отдалечи по коридора. Може някой да гледа отвън. Беше обиколил веднъж хотела, разбира се, но бе възможно да е пропуснал някого. Не искаше този някой да види, че светлината по края на пердетата на стая 767 е угаснала, да изчака минута и после дистанционно да активира взривното устройство. Или поне не искаше да е в стаята, когато това стане.

Изчака две минути. Добре, ако щеше да става така, вече да се е случило. Върна се при вратата, сложи си очилата и влезе, като заключи след себе си.

Трябваша му три минути, за да се увери, че е сам. Проверката, че никой не му е оставил взривоопасно любовно писмо, му отне още двайсет.

Седна на пода с гръб към леглото и свали очилата за нощно виждане. Въздъхна дълбоко. Боже, какъв ден! Сигурно бе уморен, но още беше прекалено напрегнат, за да го почувства.

Добре. Още нещо и после можеше да си отдъхне.

Момичето.

Можеше да влезе по три начина. Първо, през общата врата, ако не я беше заключила от нейната страна. Второ, можеше да използва ключ-картата за нормалната врата, ако не е пуснала резето отвътре. Не му се вярваше да успее по някой от двата начина, така че третата възможност беше най-обещаваща: просто да отвори общата врата с ритник. Беше от тежко дърво, но се отваряше към нейната стая и металните лайстни щяха да се изкривят достатъчно, за да я освободят от рамката.

Отвори вратата от неговата страна, бавно, внимателно, искаше да се увери, че няма поставено нищо между нея и тази към стаята на Сара, което да затваря верига. С изненада откри, че вратата от нейната страна не само не е заключена, ами зее широко отворена. Зарадва се, че е изгасил лампата в своята стая и не е свалил очилата. В противен случай силуетът му веднага щеше да се види.

Влезе предпазливо вътре, не му хареса, че вратата е отворена, предчувстваше капан. В зелената светлина на очилата я видя на леглото. Лежеше по гръб, покрита до врата със завивката, дългата ѝ черна коса се бе разпиляла по бялата калъфка на възглавницата. Дясната ѝ ръка беше вдигната над главата. Лявата бе под завивките. Беше забелязал през деня, че е деснячка, и виждайки силната ѝ ръка празна, се успокои донякъде. Явно спеше, но пък се бе направила на невинна и във „Везувио“, при това убедително. Не я изпускаше от очи, докато тихо провери стаята. Беше празна.

Приблужи се до леглото и я погледна за миг. Дишаше бавно и равномерно. Не помръдваше.

Забеляза, че резето на външната врата е пуснато. Което превръщаше отворената обща врата в нещо като тунел. Това изобщо не му хареса. Не му хареса, че явно е било предвидено да дойде.

С насочен пистолет дръпна завивката и откри лявата ѝ ръка. Беше празна.

Свали очилата, остави ги на земята и светна нощната лампа. Очите на Сара се отвориха, тя рязко седна в леглото, сви се и дръпна завивката към гърдите си.

— Какво, по дяволите, става? — попита тя. — Какво правиш?

— Не се радваш, че ме виждаш — отвърна той, като се наслаждаваше на момента, колкото и да не му се искаше.

— Абсолютно прав си, не се радвам. Не можеш да влизаш просто така. Какво правиш? Какво искаш?

— Не се прави на глупачка, скъпа. Знам, че те бива, но номерът вече не минава.

Тя погледна към глока, сякаш чак сега го видя, както вероятно и беше.

— Защо, по дяволите, си насочил пистолет към мен? Луд ли си?

Продължи да я държи на мерник. И понеже самият той имаше навика да спи на една ръка разстояние от оръжието си, ѝ нареди:

— Стани от леглото!

— Върви по дяволите! Разкарай се от стаята ми!

Той хвана завивката и я дръпна от нея. Тя полетя към отсрещната стена и се плъзна на земята.

Сара скочи към другия край на леглото.

— Махай се от тук! — извика.

Беше само по бикини и бял корсаж и за миг той се усъмни в себе си. Но колко войници бяха правили същата грешка със сладки на външен вид жени миг преди да взривят самоубийствената бомба?

Заобиколи леглото с насочен пистолет.

— Млъквай! — предупреди я. — Дръж ръцете си така, че да ги виждам, ако не искаш да те гръмна.

Гледаше го вторачено и дишаше тежко.

— Ти си луд. Наистина си луд.

— Права си — отвърна той, беше откъм нейната страна на леглото и се приближаваше към нея. — Достатъчно луд, за да направя нещо побъркано, това е сигурно. Трима души се опитаха да ме убият за един ден. Това би подлудило всекиго.

Тя не отговори. Разбира се, че няма да отговори. Приблужи се. Сара се сви в ъгъла, стената от едната страна, нощното шкафче от другата.

— Наистина успя да ме заблудиш за кратко — рече той. — Признавам ти го. Но всичко свърши. Мъжът, който ме чакаше в къщата на Алекс. Каза ми всичко, преди да умре. Първо трябваше да го обработя, но накрая проговори.

— Не искам да знам — рече тя.

Бен пристъпи по-близо.

— Тогава не биваше да се забъркваш. Но ето добрата новина за теб. Имам един въпрос. Ако остана доволен от отговора, нищо няма да ти направя.

— Какъв въпрос?

— За кого работиш?

— Държиш се като побъркан!

— Този отговор не ме задоволява.

Изведнъж тя се приближи към него.

— Ще престанеш ли да гледаш на мен като на враг? — извика и го блъсна с пръст в гърдите. — Аз съм иранка, само това виждаш!

Изкривяваш в ума си всичко, което става, за да си докажеш това, в което вече искаш да вярваш! Защо? Защо имаш нужда да вярваш, че аз съм врагът? Какво ще постигнеш с това?

Бен остана толкова изненадан, че за малко да отстъпи крачка назад, но се спря. Беше толкова сигурен в себе си, когато влезе, че очакваше тя да се огъне веднага. Или да отрече неубедително и после да се огъне. Не беше очаквал обаче контранападение. Особено толкова шумно, че да привлече внимание. Трябваше да си възвърне самообладанието.

— Някой се е обадил вечерта — рече той. Изведнъж му се стори глупаво да я държи под прицел. Толкова близо и както беше ядосана, имаше риск да стане беля. Пъкна го обратно в кобура си. — Някой, който е знаел, че отивам в къщата на Алекс. Няма кой друг, освен теб.

— Какви ги говориш? Не съм знаела, че отиваш в къщата на Алекс. Изобщо не знаех къде отиваш, по дяволите! Каза само, че имаш работа.

— Може да си се досетила. — Още щом го каза, му прозвуча неубедително. Боже, това ли му беше доказателството? Не, мъжът беше попитал къде е Алекс. Но... може ли да не им пукаше за момичето? Алекс беше най-важният, това бе ясно. Можеше дори да не знаят, че момичето се крие. Които и да бяха, нямаха достатъчно хора. Може да бяха оставили Сара за после, ако изобщо им дремеше за нея.

— Човекът, когото си изтезавал тази вечер — рече тя. — Какво ти каза? Нищо не ти е казал. Измисляш си. Измисляш си, за да ме уплашиш.

Не беше казал, че е изтезавал някого, макар да се беше надявал представата да я ужаси. Въпреки всичко нещо не беше наред. Или по-скоро нямаше нищо нередно. Тя беше сама в стаята, невъоръжена, заспала или поне добре се преструваше на заспала. Нямаше логика.

— Защо си оставила вратата отворена? — попита той.

— Така исках.

Да, ясно беше, че крои нещо.

— Защо?

— Не е твоя работа! — отвърна Сара. Отново понечи да го ръгне в гърдите, но Бен стисна пръста ѝ в юмрука си.

— Зададох ти въпрос — рече той, стисна здраво и я опря в стената.

— Давай — каза тя и се намръщи. — Счупи го. Счупи ми пръстите. Удави ме в банята. Нали това правиш? Изтезаваш хората, докато не ти кажат това, което искаш да чуеш?

Защо беше оставила вратата отворена? Сигурно защото беше искала да му е по-лесно да влезе оттам. Но защо тогава никой не му бе устроил засада, защо тя не беше въоръжена? Каква беше целта? Защо беше искала той да може да...

О, идиот такъв!

Всичко се връзваше. Беше повече от явно. Беше смущаващо просто и трябваше да си сляп или — налагаше се да си го признае — маниак, за да не го видиш.

Погледна надолу, за пръв път осъзна колко оскъдно е облечена. Всичко се виждаше. Формата на гърдите ѝ под тънката материя на корсажа, гладката карамелена кожа на корема ѝ над бикините...

Пусна пръста ѝ и подпря длан на стената до главата ѝ.

— Защо си оставила вратата отворена? — попита отново.

— Казах ти, не е твоя работа.

Боже, беше толкова красива! Мислеше, че вече го е видял, но не беше. Не и така.

— Защо? — зададе пак въпроса си, този път по-тихо.

— Няма да ти кажа — отвърна тя. Опита се да го заобиколи и той подпря другата си ръка на стената до нея, като ѝ прегради пътя от двете страни.

— Искам да ми кажеш.

— Не.

По-ускорено ли дишаше? Знаеше, че е така. Виждаше зърната ѝ, прозираха през корсажа.

Направи крачка напред и наведе глава така, че устните му се озоваха само на няколко сантиметра от бузата ѝ.

— Може би вече знам — рече той.

— Нищо не знаеш за мен.

— Знам нещо — отвърна той и се приближи още.

Тя го погледна, очите ѝ бяха сърдити, предизвикателни, устните разтворени, дъхът ѝ излизаше и влизаше със свистене през тях. Усети как сърцето му бие лудо в ушите.

Наклони се още и тя извърна рязко глава. Бузата му допря нейната, Сара дишаше шумно в ухото му. Можеше да помирише косата

й, кожата й. Приблѳжи се още по-близо и се притисна към нея, меката топлина на гърдите й направо го подлуди.

Махна едната си ръка от стената и я сложи върху хълбока й, после я остави да се плъзне нагоре, погали ребрата, издутината на гърдата, врата, бузата. Тя наведе глава. Възпротиви се за миг, после се извърна, като издаде странен звук — полустон, полувик, и срещна устните му, нейните се разтвориха, езикът й докосна неговия.

Бен хвана главата й с две ръце и я целуна страстно, сърцето му биеше лудо, усети бучене в ушите. Почувства се като отвързан, все едно беше изпуснал нещо и се носеше стремглаво в мрака. Все още я притискаше, но сега и тя се притисна в него. Така се беше надървил, че чак го болеше.

Спря да мисли, просто имаше нужда да е гола, да, нужда.

Нищо друго нямаше значение, нищо друго не беше реално. Хвана деколтето на корсажа й с две ръце и го дръпна силно. Звукът от сцепването на плата изпълни ушите му, гърдите й бяха в ръцете му. И бяха красиви. Тя беше красива.

Сара провря пръсти през отворите на ризата му и дръпна, копчетата се разхвърчаха със скоростта на картечница. Мина му през ума: *Нищо чудно, виж само как те опипа във „Везувио“*. После тя се наведе напред, впи устни във врата му и пръстите й се заловиха с токата. Той откопча кобура, докато тя дърпаше колана му. Зае се с ципа, докато Бен свалѳше ризата и самото си, след което, майната му, не можеше да издържа повече, не можеше да чака, дръпна сам ципа и си свали панталоните. Изрита ги настрани и отново я придърпа към себе си. Тя го прегърна с едната ръка, притисна се и той усети как другата й ръка се плъзга надолу към слабините му.

Хвана я за задника и я вдигна. Сара извика изненадано и кръстоса крака на кръста му. Бен се завъртя, отдалечи се две крачки от стената и я сложи на пода. Целуна я, целуна врата й, гърдите, после се дръпна. Бикините й бяха плътно прилепнали към хълбоците, той промуши пръсти, дръпна и ги скъса първо от едната страна, после от другата, след това ги метна настрани, гледаше я, взираше се в очите й, виждаше жаждата в тях, желанието, започна да я гали, накара я да стене, накара я да се извива — беше толкова влажна, че трябваше да е истина, нямаше как, никой не може да е чак такъв артист. Наклони се

напред, разтвори краката ѝ и се наведе към нея, толкова му се искаше да я чука, че желанието замъгли всичко останало в главата му.

Влезе в нея и слава богу, нямаше нищо друго, нямаше нищо похубаво, приличаше на удавник, който жадно гълта спасителния въздух. Тя изстена и се притисна към него, кръстоса глезени зад гърба му, сложи ръце върху лицето му, дърпаше го, целуваше го. Любиха се бурно известно време и накрая насила се опита да забави, да бъде понежен, но не издържа, пресегна се с две ръце, хвана я за задника и я повдигна, за да влезе още по-навътре в нея, отново и отново, и отново. Затвори очи и видя вихрушка от цветове, черно, виолетово и зелено, чу я да пъшка и усети ръцете ѝ в косата си, по лицето, топлината от тялото ѝ беше навсякъде. Краката ѝ се стегнаха и тя започна да се движи още по-бързо, извика в устата му и той усети как свърши, тялото ѝ се разтресе под него и тогава и той свърши, цялата опасност, несигурност и лудост през деня, стиснали го като в менгеме, изведнъж, като по чудо, се разпръснаха и всичко изчезна.

Бавно и внимателно пусна задника ѝ и вдигна ръце нагоре, пренасяйки част от тежестта си върху лактите. Тя каза:

— Не, искам да те чувствам. — И той се отпусна за малко. Тя обви ръце около врата му, краката ѝ още бяха кръстосани на гърба му и той я чу как, докато си поемаше задъхано дъх, едва ли не замърка. Лежаха така, сърцето му започна да бие по-слабо, дишането му се успокои.

Той се претърколи по гръб и извърна глава да я погледне в очите. Искаше му се да каже: Красива си, но не го направи. Вместо това рече:

— Съжалявам.

Тя се разсмя.

— Аз пък не.

— Не, имам предвид...

— Знам какво имаш предвид.

Той въздъхна.

— Имах гадна седмица.

Тя се обърна настрани, за да е с лице към него, лакътят ѝ беше на пода, главата подпряна на ръката.

— Струва ми се, че продължава повече от седмица — нежно каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

Поколеба се за миг, после продължи:

— Имаш дъщеря, бивша жена, брат и изобщо не ги виждаш, дори не говориш с тях. Това е повече от гадна седмица.

— Сложно е.

— Знаеш какво казват: „Горе главата. Общият знаменател във всичките ти несполучливи връзки...“

— „Си ти.“ Да, чувал съм го.

Боже, не беше лесна. Представи си какво би било, ако има връзка с нея. Нямаше да спечели много спорове, това поне беше сигурно.

— Виж, права беше в бара. Не мога... Не мога да ги карам да разчитат на мен. Искам да кажа, кое е по-лошото, да се появявам в живота на дъщеря си по няколко пъти в годината или просто изобщо да ме няма? Първото само ще я накара да усеща отсъствието ми, ще я накара да чувства някаква загуба. Второто — няма кой да ѝ липсва. Така че няма загуба.

— Не разбирам. Ако никой не разчита на теб, не можеш да го разочароваш, така ли?

— Не искам да кажа това.

— Искаш ли да знаеш какво мисля?

— И Алекс все ме пита същото. Винаги му отговарям „не“.

— Но той все пак ти казва, нали?

— Разбира се.

— Тогава и аз ще ти кажа. Това, което описваш, си е чиста кражба. Все едно да откраднеш наследството на някого, който дори не подозира, че го има. Ще му липсват ли парите? Ще разбере ли изобщо, че ги няма, ще се чувства ли зле от загубата? Не. Но това, че другият човек не знае за кражбата, не те прави по-малко крадец.

— Това ли те учат в правния факултет?

— Какво е станало с теб и Алекс?

— Отчуждихме се.

— Хайде, никой не се отчуждава просто така. Дори не знае, че си бил женен или че има племенница.

Отмести поглед от нея за миг, опитвайки се да реши какво и дали да ѝ каже. Не знаеше откъде да започне.

— Имахме сестра. — Думите излязоха сами. И започна оттам. Не искаше да говори много. Но щом започна, усети, че му е трудно да спре.

— Горкото ви семейство — рече тя, когато ѝ разказа всичко. —
Аз мислех, че моето е имало проблеми.

Той се изсмя рязко.

— Какво семейство? Никой не остана.

— Двамата с Алекс.

— Той ме обвинява за всичко.

— Казал ли ти го е?

— Не точно с тези думи. Но ме обвинява.

Замълчаха за миг. Тя рече:

— Отиде в армията, за да се махнеш от спомена за сестра си ли?

— Не, бях решил преди катастрофата. Родителите ми бяха
против. Много ме натискаха да се откажа, но аз го исках. Още от дете.

— Мисля, че добре си направил.

Погледна я изненадан.

— Сериозно ли говориш? Мислех, че ме смяташ за садистичен
жесток убиец на бебета.

— Не мисля такива неща. Просто се опитвах да ти вляза под
кожата. Всъщност не това искам да кажа. Мисля, че е добре, дете си
отишъл в армията, защото това си искал. Де да имах и аз твоя кураж да
се опълча на родителите си.

Не отговори.

Тя попита:

— Защо помагаш на Алекс?

Той я погледна.

— Така ли му помагам?

Тя се разсмя.

— Няма нужда да разбира за това.

— Да, мисля, че ще е най-добре.

— Защо обаче? След като сте толкова отчуждени и така нататък.

Но въпреки това си тук.

Замисли се за миг. В крайна сметка и той не знаеше.

— Нуждае се от помощта ми. — Само това измисли да каже.

Щеше му се тя да продължи да пита. Може би така щеше да му
помогне да разбере.

Вместо това Сара каза:

— Наистина ли мислиш, че... ме харесва?

— Стига, погледни се.

— Само заради това ли?

— Повярвай ми, не е малко. Но, не. Както казах, познавам го. Ами ти? Изобщо ли не ти харесва?

След кратка пауза тя отвърна:

— Добре изглежда и има какво да ми хареса. Но... не знам, напомня ми на мъжете, с които излизах в колежа и университета. Не искам да се повтарям.

— А аз на какво ти напомням?

Тя го погледна.

— Не ми напомняш на нищо. Всъщност като се замисля, напомняш ми.

Бен поклати глава.

— Не те разбирам.

Тя се усмихна.

— И не е нужно.

— Да, но...

— Шшшшт. Защо просто пак не ми се извиниш?

— Извинявай.

Сара плъзна крак по тялото му, след това го възседна, ръцете ѝ бяха на пода от двете страни на главата му. Наведе се близо, косата ѝ се спусна покрай лицето му, прегърна го и го погледна в очите.

— Не е кой знае какво извинение — рече тя.

Той сложи ръце на кръста ѝ.

— Тогава ще го кажа по-друг начин.

26.

КАТО НАСЪН

След като се любиха отново, Бен каза на Сара, че трябва да поспи малко, иначе на другия ден няма да е във форма. Легнаха на леглото и той заспа почти мигновено. Тя го наблюдаваше, беше изтощена, но прекалено възбудена, за да заспи.

Никога не беше свършвала така преди. Никога. А сега два пъти за една нощ. С предишните си двама приятели беше смятала секса за приятна възможност, но не и за нещо необходимо. Чак сега беше разбрала защо е целият този шум. Болеше, но болката беше блажена, физическо напомняне за удоволствието, което току-що бе преживяла. Само при мисълта за Бен ѝ се искаше да го събуди и да го направят пак. Не бяха използвали презерватив и знаеше, че това беше невероятно глупаво. Знаеше, че трябва да е ядосана на себе си поне за това, но не беше. Може би после щеше да се притеснява, но сега просто не можеше.

Почуди се какво ли ще се случи помежду им, когато всичко това свърши. Двата ѝ приятели бяха единствените мъже, с които беше спала. Познавала ги беше, преди да има нещо с тях, и можеше да предвиди всичко, което се случи след това. Мъжът, който лежеше гол до нея сега... изобщо не го познаваше и малкото, което знаеше, в най-добрия случай бе притеснително. Беше убиец. Представляваше — даже въплъщаваше — всичко, което тя ненавижда. Беше увреден, жесток, антипод на всичко, което преди бе смятала за подходящо. Тогава защо? Какво беше това?

Усмихна се. Защо да мисли толкова? Щом се събуди, щеше да го съблазни отново. Това стигаше засега, а после щяха да импровизират.

Искаше да го разпита повече за отношенията му с Алекс. Но той беше сдържан, а тя не искаше да настоява.

Едно я учудваше обаче. Как можеше Алекс да обвинява Бен. Първо, защото според нея Бен нямаше вина за нищо, наистина. И дори да съществуваше така наричаното от адвокатите „съмнение за

причиняване“, със сигурност не съществуваше „причинно-следствена връзка“, върху която да се обоснове обвинение. А дори и да имаше, как може някой да те обвинява в това? Да се обявиш срещу собствения си брат? Напомни си, че е изслушала само едната страна. А и Бен не показваше кой знае каква братска любов към Алекс.

Но тогава защо беше дошъл? Щом като Алекс го обвиняваше за случилото се със семейството им, идването му не беше ли нещо като... извинение? Обяснение? И ако беше така, защо Алекс не можеше да го приеме?

Наблюдаваше как гърдите му се повдигат и спускат. Първоначално го беше помислила за неандерталец и нищо повече, но сега разбра, че той беше искал да го мисли за такъв и тя с готовност се бе хванала на въдицата. Всъщност беше изключително умен. Това, което бе казал за нея в бара... да, беше се опитал да я уязви, но бе прозрял много неща.

Почуди се дали не надценява малко интуицията му. Защото, ако някой глупак бе прозрял толкова навътре в нея, това би означавало, че е доста плиткоумна. По-добре да го отдаде на острата му проницателност, отколкото да се обвинява за прозрачна повърхностност.

Или пък може би искаше да повярва, че е умен, защото ако е умен, това ще означава, че преди това е сбъркала за него?

Разсмя се тихичко. Държеше се като глупачка, прекалено анализираше, докато това, което всъщност трябваше да направи, беше просто да забрави за всичко и да поспи. Слънцето щеше да изгрее само след няколко часа. Дватамата с Алекс имаха още много работа за вършене, ако искаха да разберат защо „Обсидиан“ беше станал толкова опасен за тях.

Алекс. Възможно ли беше наистина да е влюбен в нея? Не бе видяла дори намек за това. От друга страна, по свой начин и той беше толкова сдържан, колкото брат си. Виж само каква мрачна семейна история имаха, изобщо не знаеше за нея, дори през ум нямаше да й мине. Кой можеше да каже какви други водовъртежи се вихрят под гладката повърхност? Може би смяташе, че се разбира от само себе си. От друга страна, какво друго можеше да направи, щом той с нищо не й беше показал.

Сецайки се за него, изпита вина. Ако Бен беше прав и ако Алекс се досетеше какво е станало тук, положението щеше да стане още по-сложно.

Е, нямаше нужда да разбира. Със сигурност нямаше да му кажат и той нямаше как да се досети.

Сложи глава на възглавницата и въздъхна дълбоко. Усети как най-накрая сънят я унася и последното нещо, което си спомни, преди да заспи, бяха думите на Бен в бара, че с времето всичко това ще ѝ се стори като сън.

27.

СВЪРШЕНО Е МЕЖДУ НАС

Алекс седеше надвесен над бюрото, очите му шареха по екрана на лаптопа, четеше записките на Хилзой за хиляден път. Не беше лягал цяла нощ, прегледа записките отпред назад, после отзад напред, после наслуки. Мислеше, че ако подходи към мисленето на Хилзой от друг ъгъл, може да забележи нещо, което двамата със Сара бяха пропуснали. Но нищо.

Инструментите действаха като във всяко обикновено търговско приложение, функциите бяха разположени хоризонтално, можеше да цъкнеш с мишката върху всяка и се появяваше падащо допълнително меню с възможности, свързани с действията от основното меню. Можеше да си индивидуализираш менюто, да добавиш функции или да скриеш, но нито една от тях не му позволяваше нищо друго, освен варианти за кодиране. Опита всякакви варианти на менютата, които можа да измисли. Индивидуализира ги. Скри функциите, после ги върна обратно.

Скрити функции. Това търсеше. Но къде бяха те? Не и в записките на Хилзой, това беше сигурно. Алекс вече буквално ги знаеше наизуст. Там не откри нищо.

Дали нямаше друга версия? Нещо, за което Хилзой не е посмял да се довери дори на адвоката си?

Възможно беше. Но ако имаше някакъв втори, таен комплект със записки, Хилзой трябваше да е направил бекъп и на него. Защо Алекс имаше бекъп на единия, а не и на другия? Нямаше логика. Нямаше друга версия. Всичко трябваше да е тук.

Друга версия — помисли си той и разтърка очи. — Друга версия.

Сложи курсора върху менюто и го прегледа отново. „Файл“. „Редактирай“. Инструменти. Избра „Инструменти“, после мина надолу. „Макрос“, „Индивидуализирай“... „Проследи промените“.

Проследи промените.

Проследи промените... от предишните версии.

По дяволите. Можеше ли да е толкова просто?
Избра „Покажи предишни версии“. Нищо не стана.
Мамка му!

Прегледа отново записките на Хилзой. По средата цифрите от едно до десет бяха подчертани в синьо отстрани на списък с функции, всичките свързани със създаване на макрос. Числата бяха разбъркани. Алекс се втренчи в тях недоумяващо. Превъртя бележките до края, но нямаше други промени.

Върна се обратно на цифрите. Изглеждаше, че в предишен вариант на бележките си Хилзой беше номерирал тези функции. Но защо? И защо цифрите бяха разбъркани?

Със сигурност означаваше нещо. Ако имаше предишни варианти, Хилзой бе приел всички промени и с това ги беше изтрил. С изключение на тези цифри.

Беше искал да го отбележи. Но скрито. Едва ли беше случайно. Трябваше да означава нещо.

Добре, а ако изпълни функциите по реда на скритите цифри? Заслужаваше си да опита.

Последва стъпките, от едно до десет, после натисна „Ентър“.

Нищо не стана.

По дяволите! Наистина се беше надявал.

Върна се обратно на лентата с менюто и провери всички функции. „Документ“, нищо ново. „Редактирай“, същото. „Инструменти“...

Примигна и се наведе напред. В менюто на „Инструменти“ имаше три нови опции: „Създаване“. „Скриване“. „Изпращане“.

— Ужас! — каза той на висок глас. — Това е. Това трябва да е.

Хилзой беше скрил „великденско яйце“ в „Обсидиан“. И то не обикновена, само за майтап версия, която можеш да намериш в толкова много дивидита и толкова много търговски софтуери. Не, това изглеждаше като цяло ново приложение.

Но приложение за какво?

Сърцето му биеше лудо, започна да пише. Беше толкова погълнат, че изгуби представа за времето и дори не можа да се опомни къде се намира, докато светлината не започна да прозира в небето през прозореца. Това, което откри, го наелектризира.

В шест и половина си взе душ и се облече. Сложи пистолета, даден му от Бен, в джоба си, усещаше ясно тежестта и издутината. Не можеше да си представи какво значи да носиш пистолет — даже два — през цялото време.

Отиде до другата стая, за да каже на Бен. Коровият му брат си беше отишъл снощи, когато се разгорещиха, но не му пукаше. Алекс не съжаляваше за това, което беше казал. Част от него искаше да бе казал и повече. Може би това беше проблемът. Бен беше тъп. Не можеш да очакваш да разбере нещо, особено ако не иска да го разбере, освен ако не му го набиеш в главата.

Алекс почука, изчака. Никакъв отговор. Почука отново, по-силно. След малко чу гласа на Бен:

— Една секунда. Да се облека.

След половин минута Бен отвори вратата, беше само по хавлиена кърпа. Каза:

— Рано си станал.

— Успях — отвърна Алекс, като мина покрай него. — Разбих го. Знам за какво всъщност служи „Обсидиан“.

Бен затвори и заключи вратата зад него.

— Чакай малко — отвърна. — Първо трябва да ида до тоалетната.

Изчезна в банята за секунда. Алекс огледа стаята. Покривката на едното легло беше дръпната. На пода имаше купчина дрехи. Май бяха сакото и ризата, с които Бен беше излязъл снощи.

Бен излезе, беше облякъл една от хотелските хавлии. Седна на едно от леглата.

— Кажи ми.

— Трябва да извикаме Сара. Трябва да го чуе.

— Сигурно спи.

Алекс остана леко изненадан от загрижеността на Бен. Вчера не я беше оставил дори да се отбие до тоалетната. Сега се притесняваше да не я събуди?

— Ще иска да го чуе, повярвай ми — отвърна Алекс. Запъти се към общата врата и я отвори, после почука на вратата от другата страна. — Сара, Алекс е. Будна ли си? Намерих това, което търсехме.

— Идвам веднага — чу той от другата страна на вратата. След минута тя влезе вътре, облечена с хотелска хавлия. Косата ѝ беше

вързана отзад, не носеше никакъв грим, търкаше очите си... и пак беше красива.

Странно беше, че и двамата с Бен бяха по хавлии.

— Само аз ли съм работил нощеска? — побита Алекс. Трябваше да прозвучи като шега, но никой не се засмя, нито каза нещо. Изглежда и двамата се чувстваха някак неловко. Е, току-що ги беше събудил.

— Какво има? — попита Сара, като се опря на стената до вратата.

— Намерих великденско яйце — отвърна Алекс. — В „Обсидиан“.

— Великденско яйце? — учуди се Бен.

Алекс кимна.

— Скрити възможности. Нещо, което програмистите вграждат в приложението, без да го документират, достъпно е само с помощта на команди, зададени по определен ред. Хилзой е вградил такива в „Обсидиан“. Отбелязал е последователността на командите в записките си и го е скрил така, че да може да се види само ако сравниш сегашните бележки с предишната версия.

— Нищо не разбирам — отвърна Бен. — Какви са тези скрити функции? И защо ще ги документира, щом трябва да са скрити?

— Последователността на командите беше сложна. Трябва да е такава, иначе някой може да се натъкне на великденското яйце случайно. Хилзой се е страхувал да не я забрави. Затова я е включил в записките си с нещо като невидимо мастило.

— Не се ли е притеснявал, че някой може да го открие?

— Разбира се, че не. Никой друг не разполагаше със записките, те бяха част от бекъп версията на програмата, която е държал на съхранение при адвоката си, а и за какво му е на адвоката му да чете програмните бележки? Пък и дори аз или някой друг наистина да ги беше прочел, защо би тръгнал да търси предишни версии? А и да потърси предишна версия, бележките, които е Хилзой оставил, не биха означавали нищо за друг човек. Трябва да си наясно, че има нещо скрито, и да си напъваш мозъка да откриеш какво е то, както направихме със Сара. Но дори и тогава може да не го видиш.

— Добре, какво е то? — попита Бен.

Алекс се почуди защо Сара е толкова мълчалива. Обикновено недоизслушваше обясненията на другите и бързаше да даде свои.

— Цялата програма е троянски кон — отвърна Алекс. — На повърхността е отлична ефикасна програма за кодиране на данни. Но в действителност е идеална за кодирането на вирус.

— Криптовирология — каза Сара и го погледна.

Алекс кимна, доволен, че веднага го беше разбрала.

— Точно. Вредна криптография.

— Съжалявам — намеси се Бен, — но май аз изоставам.

— Добре — отвърна Алекс, — знаеш какво е компютърен вирус, нали?

— Разбира се. Код, който някой тайно вкарва в система, за да оплеска нещата.

— Да, горе-долу. По принцип има два начина, по които вирусите могат да бъдат засечени и блокирани — сигнатурен и евристичен. Сигнатурите най-общо означават, че антивирусният софтуер е снабден със списък от познати вируси и инструкции да ги блокира и изолира. Като името на заподозрян терорист. Включват го в списъка с пътници, на които им е забранено да летят, и ако името се появи, човекът не може да се качи на самолета. Залагаш на името, или в случая с вирусите — на своеобразен цифров отпечатък.

— Добре...

— Вторият метод е евристика. Тук вирусът е неизвестен и ти се опитваш да го откриеш, като анализираш типично за вирусите поведение. Да използваме пак аналогията със самолета, това е като профила на пътниците. Името на човека не задейства никакви аларми, но върши ли неща, които свързваме с терористично поведение? Ако е така, не може да се качи на самолета.

— Добре, разбрах.

— Така че най-големият проблем за един създател на вируси е да избегне да го разкрият. Ако е нов вирус, не се притесняваш, че може да бъде засечена сигнатурата му, а само поведението му на вирус. Но ако елиминираш всички вирусоподобни прояви, остава ти нещо, което вече не функционира като вирус. Неоткриваемо може би, но и бесполезно.

— Значи говорим за прикриване — рече Бен.

— Точно така. И тук идва кодирането. Използваш го, за да създадеш полиморфен вирус.

Бен повдигна вежди и Алекс видя, че не е разбрал. Замълча за миг, мислейки как да му го обясни.

— „Полиморфен“ означава непрекъснато променящ се — отвърна Сара. — Говорим за код, който мутира, като запазва първоначалния алгоритъм непроменен. Всъщност това представлява и самото кодиране. Ако кодираш вируса, поведението на вирус остава скрито под непрекъснато променяща се маскировка. Антивирусният софтуер не знае какво да търси.

— Защо никой не го е направил досега? — попита Бен.

— Правили са го — отвърна Алекс. — Един български създател на вируси, известен под името Страшния отмъстител, създаде полиморфен енджин преди години. И двама души — Адам Ъънг и Моти Юнг — написаха цяла книга за него. Но винаги са съществували пречки за вграждане.

— Не можеш да кодираш целия вирус — каза Сара. — Ако го направиш, става неизползваем. Трябва да оставиш една част незакодирана, която да декодира и да стартира закодираната част. И антивирусният софтуер се опитва да хване именно тази незакодирана опашка.

Алекс се усмихна, зарадван от намесата ѝ. Беше ужасно мълчалива в началото, а това не беше в стила ѝ.

— „Обсидиан“ кодира цялото нещо? — попита Бен. — Как?

— Може би няма да става за всички вредни приложения — отвърна Алекс. — Нямах време да го пробвам както трябва. Но това, за което става — и то гениално — е вирус, на който е зададено да разнася вредни кодове.

— Не разбирам — отвърна Бен. — Кодиран вирус за кодиране? Защо му е на някого да прави подобно нещо? Искам да кажа, кодирането не е ли официалната цел на „Обсидиан“?

За Алекс беше толкова очевидно, че за миг не можа да намери подходящ отговор.

— Ами да — отвърна той, — но официалната цел е да кодираш данните си доброволно и да разполагаш със собствен ключ за декодирането им. Погледни го по друг начин. Представи си, че ти се случи: няма да имаш достъп до данните си. Все едно един ден се прибираш у дома и откриваш, че някой ти е монтирал допълнителни ключалки на вратата — ключалки, за които нямаш ключ. Дори

извършителят да не е успял да разбие твоите ключалки и да те обере, той не ти позволява да влезеш в собствената си къща. Заключен си отвън. Кое то на практика означава, че цялата ти къща е била открадната. Ти си бездомен.

— И за какво би го използвал — за изнудване ли? — попита Бен.

— Това е една от възможностите — обади се Сара. — Или просто за унищожение. Представи си да заключиш цялата база данни на голяма банка. Или на Нюйоркската стокова борса. Или на Министерството на отбраната. Или...

— Тези институции не архивират ли данните си?

— Разбира се — каза Алекс, — но можеш да създадеш вирус, който да „спи“ достатъчно дълго време, за да зарази и бекъпите. Дори и при наличието на бекъп, помисли си за суматохата, която ще настъпи, ако успееш да замразиш активната им база данни.

— Добре, разбрах — рече Бен. — Разбрах, по дяволите! Има ли други приложения?

— Опитвам се да открия. Искам да кажа, блокирането на компютърна мрежа е достатъчно гадно, но ако можеш да инсталираш вируса „Обсидиан“ и да го накараш тайно да прехвърля данни, без да бъде засечен от антивирусните системи? Боже!

Замълчаха за миг. Алекс рече:

— Така че какво ни говори това? Кой стои зад всичко?

— Някой с големи възможности, това поне мога да кажа — рече Бен. — Някой с достатъчно голяма мрежа, която да може да забележи „Обсидиан“, да разбере за скритите му възможности и да действа в много голям географски мащаб, за да се сдобие с него. Ако питате мен, мисля, че са китайците.

— Защо? — попита Сара.

— Защото освен че са навсякъде, участват активно във воденето на компютърни войни. Бяха успели да вкарат някакъв шпионски вирус в компютъра на германския канцлер, който точел по близо сто и шейсет хиляди гигабайта информация на ден, преди някой да разбере. Скоро някой беше проникнал в служебния компютър на секретаря на отбраната. Пентагонът мисли, че е била Народоосвободителната армия. Играят си на война, в която целта е да се атакуват американските компютри за постигането на електромагнитно

превъзходство — да се осакатят военните ни операции и да се все смут в цивилния живот.

— Стига, Бен — рече Сара. — Все едно изнасяш презентация на брифинг в Пентагона.

— Повярвай ми, истина е. Компютрите в Държавния департамент се атакуват два милиона пъти на ден. Два милиона. В Пентагона е още по-зле.

Брей, така приятелски си говореха. Вчера, когато спореха за тези неща, все едно водеха битка на живот и смърт.

— Искам да кажа, че просто не бива да изключваме Съединените щати — рече Сара. — Правителството също има интерес в тази сфера.

Алекс рече:

— Е, какъв е следващият ни ход?

Сара повдигна рамене.

— Защо да не ги публикуваме? Програмата, записките на Хилзой и твоето заключение.

— Да не си полудяла? — попита Бен. — Току-що каза, че всеки, който знае как да използва това нещо, може да причини огромни щети.

— Не го знаем със сигурност. Алекс е открил някои вредни приложения, да, но доколкото знаем, програмата не е била изпробвана досега в лабораторни условия.

Бен поклати глава.

— Категорично не. Искате да кажете, знаем, че „Обсидиан“ може да има разрушително действие, но не знаем колко разрушително.

— Информацията иска да бъде свободна — заяви Сара.

Бен се разсмя.

— Стига, все едно да кажеш, че столът иска да бъде свободен. Информацията нищо не иска.

— Исках да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш — намеси се Алекс, — и вирусите искат да бъдат свободни. Но това не е повод да ги пускаме. Не можем да го публикуваме. Представи си какви поражения може да нанесе. Не бива да рискуваме.

— Добре — отвърна Сара. — Но няма начин хората, които стоят зад всичко това, да се оттеглят, като разберат, че сме разгадали „Обсидиан“ или че вероятно имаме резервно копие. Няма начин.

Бен погледна към брат си.

— Не, няма да се оттеглят. Ходих до вкъщи снощи. Някой те чакаше.

Алекс усети как стомахът му се свива, споменът за нощта в банята изникна изневиделица.

— Какво стана?

— Реших, че някой може да се опита да те издебне от засада там, така че устроиш контразасада. Проблемът беше, че имаше засада — но не за теб, а за мен. Или някой като мен. Трябваше да го предвидя. След това, което стана пред „Четири сезона“, знаят, че разполагаш с професионална помощ — бодигард или нещо подобно. Надхитриха ме. Извадих късмет, че се отървах.

— Отървал си се? Какво стана с другия?

— Той не се отърва.

Алекс го погледна. Усещаше, че нарочно не иска да разбере намека в последното изречение. Но не може да отпъди мисълта.

— Убил си някого в нашата къща? — успя да промълви сащисано.

— Вече няма нищо, ако това те тревожи.

— Да, тревожи ме.

— Супер! Тогава можеш да престанеш да се тревожиш.

— Но... мамка му! Бен, щом е било самоотбрана, а аз съм сигурен, че така е станало, можехме да извикаме полицията! Щяха да ни повярват. Щеше да има... ясно де, щеше да има труп. Тогава щяха да ни вземат на сериозно, щеше да им се наложи.

— Алекс, самозащитата е именно защита. Няма да се оставя да ме обвинят в убийство и после да се надявам, че някой добър адвокат ще убеди съдебните заседатели, че не съм превишил нивото на неизбежната отбрана. Сънуваш нещо.

— По дяволите, Бен, провалил си най-добрата ни възможност!

Бен стана от леглото.

— Аз съм я провалил? За два дена очистих трима души, които се опитваха да убият теб, и съм я провалил? Не си доволен от мен, така ли, Алекс? Какво искаш, да ида в затвора заради теб? Каж ми какво искаш, мамка му?!

Стояха и се гледаха втренчено. Сара се обади:

— Вижте, въпросът е какво да правим сега?

Алекс я чу с половин ухо. Беше толкова бесен, че не знаеше какво да направи. Самонадеяният му всезнаещ брат, който си правеше каквото поиска, без да пита никого, без да помисли за последствията.

— Имам начин да разбере повече за човека, заради когото Алекс толкова се разстрои — отвърна Бен. — Разбира се, ако той одобри.

— Алекс беше на ръба да му каже *Майната ти!* — и после да се махне, пък да става каквото ще. Беше готов на всичко, стига да се отърве от помощта на този кретен, искаше му се брат му никога да не се е раждал.

Сара се обади:

— Отивам отгатък, за да можете да поговорите.

Върна се обратно в стаята си и затвори вратата зад гърба си.

Алекс погледна Бен.

— Защо вечно се държиш като кретен?

Бен поклати глава с отвращение.

— Ти си невероятен.

Алекс се приближи до стената. Защо думите му не стигаха до брат му? Защо никога не го чуваше?

Погледна към купа с дрехи на пода. Ризата изглеждаше малко странно. Не можа да разбере веднага защо.

Наведе се леко. Копчетата, ето кое беше странното. Нямахте ги.

Какво, по дяволите, ставаше? Защо копчетата на ризата на Бен...

Изведнъж проумя.

Халатите. Неудобството, с което влезе Сара. Как мълчеше. Как двамата с Бен изведнъж бяха забравили ненавистта си.

Погледна към леглото. На възглавницата нямаше вдлъбнато. Чаршафите не бяха намачкани. Само завивката беше дръпната, и то набързо от някого, който се опитваше да създаде неубедително впечатление, че е спал тук.

Че е спал сам.

Погледна към Бен.

— Ти... не си... — чу се да казва.

Бен издържа погледа му за миг, после обърна глава.

— Мили боже, направил си го!

Бен облиза устни.

— Виж, след като ме нападнаха при дома ти...

— Какво общо има това?

— Обикновено след бой превърташ.

— Искаш да ми кажеш, че след като си убил някого, е трябвало да правиш секс със Сара? Не си имал друг избор? И това — само не ми го казвай — е войнишка привичка, която аз не мога да проумея. Така ли? Правилно ли те разбрах?

Бен въздъхна:

— Алекс, съжалявам.

Когато чу кухото извинение, Алекс изведнъж го намрази. Намрази го повече от всякога. Мразеше го за всичко, което беше причинил, за това, че имаше нужда от него, за това, че използва възможността, за да...

— Не съжаляваш! — извика той, като заби пръст в гърдите му. — Ти никога не съжаляваш. Независимо какво правиш, независимо какво причиняваш, никога не съжаляваш!

— За какво говориш? Току-що ти се извиних.

— Глупости!

— Тогава какво искаш от мен, Алекс? Кажи ми веднага, какво, мамка му, искаш от мен?

— Нищо. Нищо не искам от теб.

— Да, добре. Защото нищо не ти дължа. Пък и никога не си ми бил благодарен. Знаеш само да се оплакваш, ако приемем, че изобщо си забелязал какво правя за теб.

— Какво правиш за мен? Мили боже, как някой може да бъде толкова сляп?

— Сляп ли? — възкликна Бен. — Аз съм бил сляп? Непрекъснато ти спасявам задника, щом се забъркаш в нещо. Също като едно време в училище, само че сега хората, които са те подгонили, няма просто да ти хвърлят един бой, ами ще те убият! Мислиш си, че съм длъжен да те защитавам, и то до такава степен, че дори не ти хрумва да ми кажеш едно благодаря. Е, писна ми. Същите простотии като едно време, дойде ми до гуша.

— Искаш да ти бъда благодарен, защото си разкарал няколко побойници в училище, така ли, Бен? Ти уби Кейти. Уби я. Защо просто...

Бен замахна толкова бързо, че Алекс нямаше време да реагира. Удари го в гърдите с две ръце и той политна назад към стената. Главата му се удари в мазилката и му излязоха свитки. Бен го сграбчи за ризата

и го опря в стената, кокалчетата му се забиха в гърлото му. Алекс сграбчи китките на Бен и се опита да ги отскубне, но беше безполезно. Не можеше да говори. Не можеше да диша. Бен крещеше нещо несвързано, дъхът му пареше лицето на Алекс, зъбите му бяха оголени.

Алекс изви ръка, за да го удари, но беше прилепен към стената и не можа да замахне. Удари Бен в челюстта, но нямаше полза. Усети как дробовете му се гърчат за въздух и си помисли: *О, боже, той се опитва да ме убие, наистина ще ме убие* — и се паникьоса. Вдигна коляно, но Бен се беше извърнал с хълбок към него, слабините му бяха защитени. Заби нокти в ръцете на Бен, после в лицето му. Кокалчетата още по-здраво се впиха в гърлото му.

Някаква далечна частица от мозъка му шепнеше: *Пистолет, пистолет, пистолет.*

Бръкна наслуки за пистолета в джоба си. Очертанията на стаята сякаш се размиваха зад лицето на Бен, сиви облаци пълзяха по краищата на всичко.

Пистолет. Пистолет. Пистолет...

Бен заби коляно в топките му. Болката избухна в слабините му, светлина изригна зад очите му. Брат му отстъпи назад и той се свлече на пода, давеше се и му се гадеше.

Бен коленичи и извади пистолета от джоба му, после се отдръпна от него.

— Какво искаш да направиш, Алекс, да ме застреляш ли? Това ли искаш?

Алекс успя да се изправи на колене. Държеше се за гърлото и корема и си поемаше задъхано въздух.

— Да ме застреляш ли искаш? — попита отново Бен. — Мислиш, че аз съм убил Кейти? И татко? И мама? Мислиш, че аз съм виновен? Е, ето ти възможност да отмъстиш за тях. Давай.

Нещо тупна силно на килима до Алекс. Погледна и видя пистолета, който Бен беше взел от джоба му.

Хриптеше и се мъчеше да не повърне. *Ще те убия*, помисли си.

— Хайде, нали си много корав? Няма ли да защитиш мнението си?

Алекс взе пистолета и го насочи в лицето на Бен. Представи си как натиска спусъка, представи си как брат му полита назад от силата на куршума, който се забива в него.

— Точно така — рече Бен. — Това е начинът. Давай, Алекс! Аз съм човекът, който е убил цялото ти семейство, нали така? Аз го направих, аз съм виновен за всичко. Давай!

Просто дръпни спусъка. Дръпни спусъка. Разкарай самодоволната му усмивка завинаги.

Бен поклати глава с отвращение.

— Няма да те чакам вечно, глупако. Това е шансът ти. Щом искаш да стреляш, стреляй.

Алекс се изправи на крака, гърдите му още свиреха. Стана му гадно, че Бен дори не го беше страх. Всъщност това беше най-гадното.

Тогава го уплаши. Направи го. Той се опита да те убие. Направи го. Кейти. Мама. Татко. Направи го, направи го, **НАПРАВИ ГО**.

Общата врата, свързваща двете стаи, се отвори вляво от него. Погледна натам. Беше Сара.

— Спри! — извика тя.

Бен погледна първо към нея, после към Алекс.

— Последна възможност — рече той.

— Алекс, полудя ли? Свали пистолета. Свали го!

Боже, искаше да го направи. Но от мисълта да забие един куршум в омразния скапаняк, който му беше брат, му се догади отново.

Не можеше. Знаеше го. И това, че и Бен го знае, че брат му беше наясно през цялото време, направо го влуди.

Без да се замисли, замахна и хвърли пистолета към главата му. Улучи го в челото и Бен падна на земята.

Сара извика:

— Алекс!

— Добре — рече Алекс. — Сега е твой ред. Давай!

Бен седна. От зейналата рана на челото му се стичаше струйка кръв. Вдигна пистолета.

— Искаш да ме убиеш? — изкрещя Алекс, като заби палци в гърдите си. — Уби всички останали. Давай! Убий ме и мен!

Бен прокара пръсти по челото си. Погледна кръвта по тях и ги изтри в халата.

— Ако изобщо ми пукаше за теб — отвърна той, — щях да го направя. Но не ми пука. Свършено е между нас. Оправяй се сам.

Приблужи се до купчината дрехи на пода, свали хавлията, все едно Алекс и Сара изобщо ги нямаше, нахлузи панталоните си, после

обувките, след тях ризата без копчета и накрая сакото. Вдигна чантата си и извади мобилните телефони на Алекс и Сара. Хвърли ги на леглото и преметна чантата през рамо.

— Бен — рече Сара. Той мина покрай нея и влезе в банята, сякаш изобщо я нямаше. След секунди излезе, притискаше кърпа към челото си.

— Бен — повтори тя.

Той спря и я погледна.

— Беше грешка — рече. — Забрави го.

После отвори вратата и излезе. Тя се хлопна зад него и той изчезна.

За миг в стаята настъпи неловко мълчание. После Сара попита:

— Какво стана, по дяволите?

— Нищо — отвърна Алекс, изведнъж му се видя толкова противна. Беше я взел, за да ѝ помогне, защото можеше да я грози опасност. И тя му се беше отблагодарила, като оправи брат му. Цяла нощ се беше мъчил да разбие „Обсидиан“, докато двамата се бяха чукали като зайци. Да върви по дяволите! Нямаше нужда от нея. Нямаше нужда от никого.

— Отивам си у дома — рече той. — Ще се видим в службата.

— Как така си отиваш у дома? Бен току-що ти каза...

— Не ми се слуша! — отвърна Алекс по-рязко, отколкото беше възнамерявал. — Просто... както ти каза той, забрави за всичко. Забрави.

Прекося коридора и влезе в третата стая да си събере багажа. Не му пукаше дали някой го преследва. За нищо не му пукаше. Ако някой го убие, ще тежи на съвестта на Бен. Както и всичко останало.

28.

ОТТЕГЛЯНЕ

Бен измина няколко пресечки до Китайската болница на Джаксън Стрийт. Сутрешното слънце се показваше на хоризонта, блясъкът беше достатъчен, за да го накара да се смръщи. Главата му пулсираше от удара с летящия глок, чувствата му бяха объркани от всичко, случило се преди малко, но въпреки това взе необходимите предпазни мерки по пътя.

Не беше очаквал, че Алекс ще хвърли пистолета. Това му напомни колко опасен може да е един аматьор. Защото нито един професионалист на света нямаше да хвърли пистолет, поне не и зареден и готов за стрелба. Беше просто... противно на всички инстинкти.

Разбира се, пистолетът не беше зареден, макар че Алекс не го знаеше. Докато той беше на пода и се мъчеше да си поеме въздух, Бен бе извадил пълнителя и го беше изпразнил. Знаеше, че брат му няма да забележи разликата. И въпреки че само се опитваше да засрами и унижи малкия нещастник със собствените му номера, убеден, че той няма да има куража да дръпне спусъка, все пак сигурното си беше сигурно.

Намръщи се от болката в главата. Носеше няколко охлаждащи превръзки в чантата си и можеше да ги използва, за да спре кръвта, но болницата беше толкова близо... щяха да дезинфектират раната и да я затворят както трябва, а превръзките щеше да запази за истински спешен случай.

Да, излезе прав за куража на Алекс, или по-скоро за липсата на такъв. Но не съжеляваше, че бе подредил картите в своя полза за всеки случай. Какво говореше това? Най-глупаво беше да кажеш на някого: „Не ти стиска“. Няма смисъл да поемаш подобен риск.

Беше рискувал, като тръгна да бие Алекс. Защото, щом се ядоса, му беше много по-лесно да започне, отколкото да спре. Дори и не помнеше всичко. Алекс го бе обвинил, че е убил Кейти, най-сетне го

беше изрекъл на глас, Бен знаеше, че си го мисли от години. Чу думите и тогава... какво направи? Всичко потъна в червена мъгла и после тръгна да го души, нали? Да, душеше го.

Душах го? Кажу си го. Убиваше го. Знаеш си. Усети го. Искаше го.

Но се бе спрял. Не знаеше как, но беше успял. Това все пак значеше нещо.

Влезе в спешното на болницата и попълни формуляра, като използва фалшиво име и номер. Извади късмет — нямаше друг спешен случай преди него. Приеха го веднага и се захванаха да обработват раната му.

Невероятно. Беше преживял две престрелки за един ден, плюс задачата в Истанбул преди седмица — защо да не брои и нея? — и се бе измъкнал без дракотина. И накрая собственият му брат, за когото между глока и камъка нямаше разлика, го рани.

Едва не се разсмя при тази мисъл. Макар да беше бесен, трябваше да признае на Алекс, че бе показал малко смелост. Поне се беше съпротивлявал. И се бе опитал да използва пистолета, макар че Бен го видя да го търси и успя лесно да го спре.

След пет шева и два ибупрофена си тръгна от болницата и прибра колата си от мястото, където я беше паркирал снощи. Почуди се какво му се прави. Нямаше нови заповеди, а и след Истанбул не ги очакваше най-малкото поне още две седмици. Можеше да иде в Браг, да използва стрелбището, да не сваля гарда. Или да хване самолета до Кабо за няколко дни. Да, Кабо, да се погмурка малко, да се попече на плажа. Щеше да е най-добре.

Щеше да се отбие на юг по пътя. Да види дали не може да открие волвото. Не заради Алекс — майната му! За да задоволи собственото си любопитство, така де.

След четирийсет минути обикаляше по смълчаните утринни улици на Ладера. Отне му доста време, докато открие колата — сребристо „Волво S80“. Беше паркирана на хитро място, Дос Лома Виста Драйв, само на седемстотин метра от къщата на Алекс направо, но на няколко километра с кола. Пичът явно бе разполагал с топографска карта и е бил наясно, че с очилата за нощно виждане лесно ще пробяга краткото разстояние до къщата на Алекс, като мине

през дворовете. Затова беше оставил колата на място, където, дори и някой да тръгне да я търси, няма да се сети веднага да погледне.

Когато видя как светлините на волвото присветнаха в отговор на дистанционното, паркира и слезе. „Дос Лома Виста“ беше гъсто залесена сляпа улица. Нямаше никого наоколо. Нямаше кой да го види.

Провери отдолу волвото за взривно устройство. Беше чиста. После огледа една от задните врати. Ако някой бе заредил колата, взривното устройство най-вероятно беше при вратата на шофьора, но вече веднъж го бяха надхитрили и нямаше да им позволи да го сторят отново. Задната врата беше наред. Влезе в колата и набързо я претърси. Вътре нямаше нищо. Никаква регистрация, нито дори документите от агенцията за коли под наем. В жабката имаше едно-единствено нещо. Мобилен телефон.

Пипнах те.

Бен прибра телефона в джоба си и записа регистрационния номер на колата от таблото под предното стъкло. Едва ли щеше да доведе до нещо друго, освен до фалшивата самоличност, под която мъжът бе наел волвото, но човек никога не знае.

Отдалечи се със собствената си кола и спря на паркинга на търговския център. Телефонът беше „Самсунг Т219“ с капаче, вероятно за еднократна употреба. Прегледа обажданията. Имаше само едно входящо — с код 650. Местен. Обаждането беше отпреди петнайсет минути. Нищо друго. Мъжът явно беше изтрил всичко, преди да тръгне от колата за къщата на Алекс. Умно. Но това не беше попречило някой да му се обади после.

Бен натисна бутона за обратно набиране и вдигна телефона до ухото си. Две позвънявания и от другата страна се чу мъжки глас:

— Обадох ти се точно както ми каза. Още не съм го виждал.

Сърцето на Бен започна да бие по-бързо. По дяволите, гласът му беше познат. Но не можеше да се сети.

— Знам, че си се обаждал — отвърна той почти шепнешком, за да не се усъмни онзи.

— Къде си? Защо говориш толкова тихо?

— На обществено място съм. Не искам някой да ме чуе. Къде си ти?

— В офиса, ти къде мислиш? Тук го няма.

Кучият му син. Офисът. Оттам му беше познат гласът.

Беше Озбърн.

Мисли бързо, импровизирай, каза си Бен.

— Имаше малък проблем. Трябва да се срещнем.

— Сега?

— Да. Иди на паркинга и застани до колата си. Ще дойда след пет минути.

Настъпи пауза.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Ще си промениш мнението, щом се видим и чуеш какво стана. Пет минути. Бързо ще се разберем и ще си вървиш.

Бен затвори, без да даде шанс на Озбърн да отговори. Той беше измислил всичко в крачка и вероятно имаше половин дузина противоречия, ако не и повече. В момента нещо отвътре казваше на Озбърн, че работата не е наред. Номерът беше да го накара да се почувства притиснат, да не му даде възможност да се вслуша в това тихо гласче, което му шепнеше, че има нещо гнило. Разбереше ли, че има проблем, Озбърн нямаше да има възможност да извика подкрепление. Пет минути бяха идеални и в двата случая.

Бен пое по шосе 280 към „Пейдж Мил“ и сви в паркинга на „Съливан, Грийнуолд“. Ако Озбърн не го чакаше, щеше да се добере до него по друг начин, не беше проблем.

Но той беше там, стоеше до лъскавия си черен мерцедес седан, оглеждаше се притеснено наляво и надясно, изглеждаше нелепо с тениската си и каубойските ботуши. Бен спря на празното място до него. Озбърн го наблюдаваше, изражението му бе напълно сащисано. Преди да успее изобщо да включи какво става, Бен беше слязъл от колата с глока в ръка. Озбърн видя пистолета и очите му се ококориха.

— Не казвай нищо — рече Бен. — Просто отключи колата и седни на мястото на шофьора. Направиш ли го, ще знам, че искаш да говориш с мен. Не го ли направиш, ще знам, че искаш да умреш, и то веднага.

— Аз... аз... — заекна Озбърн.

Бен насочи пистолета право към чатала му.

— Млъкни и отключи колата.

Озбърн извади ключовете си и натисна копчето. То изписка и фаровете светнаха. Бен се качи отзад зад седалката на пасажера. Плъзна се покрай детското столче и седна директно зад Озбърн.

— Сега карай — рече. — Бъди разумен и само ще си поговорим. Ако се опиташ да ме ебаваш, ще те убия. Разбрахме ли се?

Озбърн попита:

— Накъде искаш да карам?

— По „Пейдж Мил“, към шосе 280.

Излязоха от паркинга и тръгнаха по „Пейдж Мил“. Озбърн каза:

— За какво е всичко това?

— Аз ще задавам въпросите. Ти само ще караш. Завий наляво по Койот Хил Роуд.

— Койот... защо искаш да ходим на толкова усамотено място? Защо просто не поговорим, докато карам?

Добри инстинкти, помисли си Бен. И умен въпрос. Той никога не би позволил на някого да го заведе до място, където може да бъде извършено престъпление. Каквото и да се готви да ти стори злодеят, ще стане сто пъти по-зле, ако те заведе на уединено място.

— Прави каквото ти казвам или ще ти пусна един деветмилиметров куршум в основата на черепа. Мозъкът ти ще се пръсне, но почти няма да има кръв. Ще те преместя на съседната седалка и ще закарам трупа ти обратно до паркинга на фирмата. Как ти звучи?

— Добре, добре. Койот Хил Роуд.

След минута Озбърн зави, както му бе наредено.

— Черният път — рече Бен, като посочи към кафявото отклонение, оградено от дървета, което минаваше през зелените хълмове и стигаше до Диър Крик Роуд и някакви офис центрове от другата страна. — Завий по него!

Озбърн се подчини. Караха малко по черния път и когато вече не можеха да бъдат видени от Койот Хил, Бен рече:

— Спри и загаси двигателя.

— Какво искаш от мен?

Бен бутна детското столче на пода и се прехвърли на предната седалка, така че да може да вижда лицето на Озбърн.

— Искам да знам каква е връзката ти с „Обсидиан“ — рече той.

— Не знам за какво говориш.

— Програмата, която Алекс е подал за патентоване.

— Да, знам какво е „Обсидиан“, но не знам за какво говориш ти.

Бен се замисли. Съществуваха две възможности. Първо, Озбърн ръководеше цялото нещо и имаше впечатляващи връзки с наемници. Второ, той беше ръководен от външни лица. Но кое от двете? Озбърн трябваше да добие впечатление, че Бен знае повече, отколкото всъщност му беше известно. Това щеше да го накара да проговори и за да създаде подобна илюзия, Бен трябваше да тръгне в правилната посока. Стъпвайки на отговорите му, предположенията на Бен щяха да стават все по-конкретни. Целият номер беше една илюзия, така правеха и врачките, за да премият доверчивите клиенти, и също както при тях, най-важното беше да създадеш доверие, да изглеждаш вещ, дори всезнаещ още от самото начало.

Личеше си, че Озбърн се опасява колко много неща са ясни. И макар в момента да го държаха на мушка, страхът му бе породен от нещо друго.

— Как се свързаха с теб? — попита Бен.

— Никой не се е свързвал с мен. Казах ти, не знам за какво говориш.

Бен се усмихна. Видя в очите на Озбърн, както и по внезапните капки пот, избили на челото му, че въпросът го ужаси. Добре, не беше той шефът. Някой го държеше с нещо. Но какво?

Погледна към детското столче на пода. Семейството му ли бяха заплашили? Не. Страхът на Озбърн не изглеждаше породен от добродетели. По-скоро беше свързан със... срам.

Какво знаеше Бен за него? Бяха се срещнали за кратко. Беше прекарал няколко минути в кабинета му. Алекс бе споменал нещо за Тайланд, нали? Имаше и снимка. Озбърн с някаква важна тайландска особа.

— Тайланд, нали? — попита Бен. Рисува, знаеше, че ако греши, Озбърн ще разбере, че блъфтира, и после щеше да му е много трудно да набере отново инерция.

Но не грешеше. Озбърн мигна бързо и рече.

— В това няма никакъв смисъл.

Напротив, има — помисли си Бен. — *Това нервно трепване на клепачите е по-добро и от детектор на лъжата.*

— Снимки? — продължи Бен. — Видео? Какво беше?

Озбърн поклати глава, без да каже нищо. Клепките му мигаха толкова бързо, че бе уморително да го гледаш. Бен буквално подуши

страха, който се излъчваше от него, кисела миризма, която изпълни купето на колата.

Детското столче — помисли си той. — Човек със семейство. Репутация. Обществено положение.

И влечение към нещо в Тайланд. Проститутки? Може. Травестити? Деца? В Банкок можеш да получиш всичко, което си поискаш.

Нямаше голямо значение. Вече знаеше достатъчно, за да го обработи.

— Трябва да разбереш едно — каза Бен. — Хората, които те изнудват, са и мои врагове. Даваш ли си вече сметка какво правя с враговете си?

Озбърн не отговори и Бен продължи:

— Така че кажи ми това, което искам да разбера, и тези, които са се набъркали в живота ти, ще изчезнат. Завинаги. Ако не ми кажеш, ще реша, че все още искаш брат ми да бъде убит. Което те прави... мой враг.

— Не е вярно! — отвърна Озбърн. — Не искам Алекс да бъде убит. Не искам никой да пострада.

— Кажи ми тогава. Убеди ме.

Озбърн впери поглед надолу. След малко промълви:

— Преди няколко месеца...

— Не гледай надолу. Искам да ти виждам очите.

Озбърн се обърна към него, лицето му се кривеше от страх и ярост.

Точно така, глупако. Усецаш ли го? Закачен си към човешки детектор на лъжата.

— Преди няколко месеца, тъкмо си тръгнах от офиса една вечер, и един мъж ме причака до колата. Извика ме по име: „Дейвид — каза той. — Радвам се да те видя“. Но аз нямах представа кой е. Подаде ми един кафяв плик. Каза, че имал нещо, за което не искал никой друг да разбере. Че може да се погрижи никой друг да не разбере.

— Какво имаше в плика?

Настъпи дълга пауза. Озбърн облиза устни и рече:

— Снимки.

— Снимки на какво?

— Снимки от Тайланд.

Добре, така ставаше. Картинката започна да се изяснява. Някой научава за „Обсидиан“. Засега не беше важно как; Бен знаеше от разговора си с Алекс, че има много възможности. Някой иска да заличи изобретението. Кои са основните възли, които трябва да се ударят? Изобретателят, адвокатът, спецът по патентите. Патентното ведомство. Патентната база данни. Адвокатската фирма.

— Какво искаха от теб? — попита Бен.

— Искаха да разберат как могат да се отърват от „Обсидиан“. Казах им, че не могат, беше вкаран в правителствената система за регистрация на патенти, за бога, но те отговориха, че това не ги притеснява. Как можели да се отърват от него в „Съливан, Грийнуолд“? Искаха да знаят как работи нашата компютърна система, пароли, бекъпи, всичко.

— И ти им каза.

— Трябваше.

Връзваше се. Знаеха от молбата, че Алекс се занимава с патента. Но за информацията, която им трябваше, за да са сигурни, че изобретението ще изчезне, имаха нужда от вътрешен човек.

Откъде са разбрали, че могат да използват точно него? Започваш от страницата на фирмата. Там са изброени съдружниците и адвокатите, има биографиите на всички. Разбираш къде съществува евентуална възможност от информацията, която е публично достояние. Търсиш женени хора, хора със семейства, хора със слаби места. Осигуряваш си няколко заповеди във връзка с националната сигурност и се набъркваш в живота им: подслушваш телефоните им, проверяваш състоянието на кредитните им карти, следиш имейлите им. Кой лъже с данъците? Кой има любовница? Кой е скрит хомосексуалист? Кой си е основал практика, която налага чести пътувания до един от най-големите градове за секстуризм?

После влизаш в някоя онлайн система за резервации и проверяваш кога пътува. Кой хотел? Човекът е съдружник в голяма адвокатска кантора, ще отседне в един от трите или четирите най-хубави в града. Тайно проникваш в стаята му. Камера през ключалката. Таен видеозапис. Или го проследяваш до някое друго място. Събираш доказателства. Показваш му ги. Караш го да разбере какво ще стане, ако жена му види снимките. Или ако видеото бъде качено в *YouTube* и линкът бъде изпратен на всички контакти от пощенската му кутия.

Вече държиш в ръцете си живота му, репутацията му, всичко. Притежаваш го.

— Кой беше човекът, на чийто мобилен звъня сутринта?

— Това беше същият човек. Той ме чакаше на паркинга онази нощ.

— Има ли си име?

— Каза ми да го наричам Ейтриос.

— Добре. Защо се обади на Ейтриос тази сутрин?

— Звънна ми вчера. Търсеше Алекс.

— Ти какво му каза?

— Че Алекс е бил тук сутринта, но оттогава не съм го виждал. Нареди да му се обадя, ако го видя, и да го осведомявам периодически какво става.

Това се потвърждаваше от казаното от него по-рано по телефона, както и от случката в задния двор на Алекс. Но кой беше Ейтриос? За кого работеше?

— Ейтриос — повтори Бен. — Как се свързваше с него?

— Имах номера на мобилния му. Само толкова.

Бен се замисли с какво му е полезно това. Да го проследи до собственика, ясно, но Ейтриос явно беше професионалист и на практика нямаше никакъв шанс да е регистрирал телефона или наел колата под име, което да означава нещо. По дяволите, изглежда, че с убийството му беше прекъснал единствения си източник на информация. Не че имаше кой знае какъв избор, но въпреки това.

Телефонът в джоба му избръмча. Извади и го погледна. Не светеше. Помисли си: *Какво става, по дяволите?* Джобът му пак избръмча.

Мамка му. Мобилният на Ейтриос.

Извади телефона, който беше взел от волвото, и погледна дисплея. Кодът беше 202, Вашингтон.

— Трябва да се обадя — рече Бен. — Хвани здраво волана, гледай право напред и си дръж устата затворена.

Озбърн се подчини. Бен натисна копчето и вдигна телефона до ухото си.

— Готово е — рече той, отново шепнеше, както беше направил по-рано с Озбърн.

— Защо, по дяволите, не докладва? — отвърна гласът от другата страна.

Бен се бе подготвил да импровизира в една дузина различни посоки. Но не беше подготвен затова. Застина, изведнъж не знаеше какво да каже.

Дрезгавият баритон... провлеченият акцент от Джорджия...

— Хорт — рече Бен. — Какво става, по дяволите?

Последва пауза. Хорт рече:

— Кой е?

— Бен.

Нова пауза.

— Бен? Какво правиш, по дяволите, синко?

— Хорт, какво става? Кой е Ейтриос? Брат ми мишена на нечия операция ли е? И аз ли съм?

— Брат ти... кой е брат ти? Мили боже всемогъщи, за адвоката ли говориш?

Бен отчаяно се опитваше да проумее какво се случва. На глупак ли се правеше Холт? Какви бяха шансовете...

— Какво стана с Ейтриос? — попита Хорт. — Откъде имаш този телефон?

— Ейтриос го няма.

— О, дявол да го вземе! Ти... мамка му, Бен, представа нямаш какви ги забъркваш.

— Какви ги забърквам? Мен ме забъркаха. Опитвам се да оправя нещата.

— Чуй ме. Трябва да се оттеглиш. Веднага. Разбра ли ме? Оттегли се!

— Да се оттегля от какво?

— Още ли си в Сан Франциско?

Алармата в главата му се включи.

— Да, още съм тук.

— И аз съм тук. Трябва да се срещнем.

— Какво правиш тук?

— Ръководя операцията, която ти прецакваш.

— Операцията ти е насочена срещу брат ми.

— Мисля, че вече разбрах. Преди не знаех. Трябва да оправим нещата. Всемогъщи боже!

— Какво искаш да направя?

— Аз съм в „Гранд Хаят“ на Стоктън. Чакай ме във фоайето след петнайсет минути.

Бен се подвоуми. От една страна, петнайсет минути нямаше да стигнат на Хорт да организира нещо. От друга страна, не обичаше срещи лице в лице, когато друг предлага мястото.

Не. Трябваше да усложни нещата, да си осигури малко време за размисъл, да се погрижи да не изгуби инициативата.

— Намирам се южно от теб в момента — отвърна Бен. — Ще ми трябва един час да дойда. Нека бъдат деветдесет минути за по-сигурно.

Това щеше да прозвучи добре на Хорт. Щом Бен се съгласяваше за мястото и не се притесняваше от по-късен час, това означаваше, че му има доверие. Макар че изобщо не беше така.

— Добре. Деветдесет минути.

Бен затвори. Погледна към Озбърн. Той държеше ръцете си на волана.

— Знаел си за изобретателя, нали? — рече Бен, главата му отново започна да пулсира. — Хилзой. Знаел си какво е станало с него.

Озбърн гледаше втренчено напред. Когато проговори, гласът му беше една октава по-висок от обичайното.

— Полицията каза, че бил убит заради наркотици.

— Да, така си мисли полицията, така е трябвало да си помисли, но аз попитах какво си знаел ти, мамка му!

Озбърн не отговори. И това беше достатъчен отговор.

Главата му започна да пулсира по-силно. Лайнарят знаеше за какво е ставало дума. Знаеше, че са щели да убият Алекс. Все едно той се беше опитал да го убие.

Част от него се учуди на собственото му непостоянство. Преди няколко часа му се искаше сам да очисти Алекс, даже до известна степен беше жадувал да го направи. Но това беше друго. Алекс му беше брат. Може да бе парадокс, може и лудост, но така беше.

Опита се да реши дали Озбърн го излага на някаква допълнителна опасност. Ако очистването му щеше да наклони везните в негова полза, щеше да го очисти. Но не можа да се сети за нищо. Не знаеше какъв извод да си направи от това. Част от него искаше да му види сметката и без това. Беше решил да го убие още когато го принуди да кара към това отдалечено място. Но докато го гледаше как

стиска волана, виждайки, дори помирисвайки страха му, усети, че няма желание да го направи. Беше убил много хора — в битка, при самозащита, хладнокръвно. Но никога не бе убивал някого без заповед отгоре или без да се налага. Беше прекрачил много линии през живота си и с изненада осъзна, че не желае да прекрачва тази.

Обърна се към Озбърн.

— Слез от колата. Остави вратата отворена.

Озбърн го погледна, очите му умоляваха.

— Недей, моля те, недей!

— Ако исках да го направя, досега щях да съм го сторил, глупако. И дори нямаше да разбереш.

Двамата слязоха. Озбърн вдигна ръце, полуумолително, полузащитно.

— Остави ключовете и телефона си на седалката — нареди Бен.

Озбърн се подчини.

— Сега се отдалечи от колата. Ще си я намериш обратно на паркинга. Приятна разходка!

Подкара обратно към „Съливан, Грийнуолд“, паркира колата и се качи в своята. Искаше му се да вярва на Хорт. Винаги му беше вярвал. Стана му гадно, че сега се съмнява в него.

Но може би имаше начин да се измъкне от това. Сигурно нещата можеха да се оправят. Ако седнеше с Хорт, изслушаше какво има да му каже... Може би имаше обяснение. Може би той щеше да викне обратно кучетата. Може би.

Но първо трябваше да се увери, че Алекс е в безопасност.

29.

УБОЖДАНЕ

Сара взе такси от хотела до апартамента си в Мишън. Беше изтощена и се чувстваше странно претръпнала. Предишната нощ с Бен... беше разтърсващо. Не знаеше какво ще излезе от това, дали изобщо иска да излезе, но нещо се беше случило помежду им и дори насред цялата тази лудница то я бе засегнало дълбоко. И после, на другата сутрин, той си беше тръгнал, обръщайки ѝ толкова внимание, колкото на удобен стол, в който му е било приятно да седи. Защо, какво толкова, беше се скарал с брат си? Това означаваше ли, че тя е боклук, който може да бъде изхвърлен с лека ръка?

Или може би разправията с Алекс му беше просто извинение. Тя разбра, че той е увреден още щом го срещна, и единственото, което трябваше да направи, бе да го държи на разумно разстояние. Беше толкова бясна на себе си от абсурдната грешка в преценката, колкото и на Бен за това, че се бе отнесъл с нея като с парцал.

Алекс. Не беше искала да го нарани. Дори не знаеше, че може. Как щяха да се държат от сега нататък, щом се видеха в службата? Щеше ли да продължи да работи с нея? Или щеше да я отстрани по някакъв начин?

Разбра, че служебните, дори романтичните ѝ грижи са банални, вероятно умът ѝ се опитваше да не мисли за реалната опасност, в която се намира. Защото хората, които искаха „Обсидиан“, още бяха по петите им. Щом беше в опасност преди, вероятно и сега продължаваше да бъде. Но не знаеше какво да прави, затова се ядосваше за далеч по-маловажни неща.

Таксито спря на Лексингтън Стрийт пред апартамента ѝ, намираше се на партера, на една от тесните отдалечени оградени с дървета къщи, разположени на улицата. Харесваше „Лексингтън“, защото беше дълга само четири пресечки и затова по нея нямаше много движение. Тротоарите ѝ бяха заплашени повече от тротинетките

и велосипедите на многото деца, които живееха в квартала, отколкото от коли и камиони.

Плати на шофьора и слезе. Нямах я — колко — само двайсет и четири часа? И въпреки това уютът и спокойствието на квартала ѝ се сториха сюрреалистични.

Запъти се по покритата с плочи алея към предната врата. Отдясно я извика някакъв мъж:

— Извинете, госпожице?

Тя се обърна изненадана, защото не беше видяла никого, когато слезе от таксито. Изненадата се превърна в тревога. Ами ако бяха открили къде живее? Бен беше казал, че е много лесно. Може би я чакаха.

Но мъжът, слаб азиатец с тъмни очила и зелен пухкав пуловер, стоеше на прилично разстояние. Каза:

— Ако искам да стигна от тук до Сан Хосе, как е по-добре да мина — по шосе 101 или по 280?

Мисълта ѝ автоматично се зае с проблема, преценявайки възможностите и различните варианти.

— Ами — рече тя — зависи къде точно отивате в Сан Хосе?

Изведнъж усети, че нещо не е наред. Защо пешеходец ще ѝ задава подобен въпрос?

Заради начина, по който умът ти веднага се ангажира от мисълта. И това те разсейва от...

Нещо я убоде по врата. Тя плесна с ръка върху мястото и извика. Напипа нещо забито. Опита да се обърне, но две силни ръце я хванаха за раменете. Тя се бореше и светът сякаш се наклони изведнъж. Отнякъде чу врата — на ван? — да се отваря с плъзгане и последното нещо, което видя, преди всичко да посивее, беше как мъжът със слънчевите очила и мъхнатия пуловер бързо и целенасочено се приближава към нея.

30. ВИНАГИ

Алекс се прибра и си легна, но очите му бяха широко отворени. Обикновено не спеше през деня, но цяла нощ бе будувал в хотела и ужасно се нуждаеше от няколко часа сън.

Беше обиколил цялата къща, търсейки следи от снощната случка. И ги бе открил в задния двор: камарата с дървата беше катурната и недалеч от нея тревата беше изпомачкана и омазана с нещо тъмно и лепкаво. Веднага разбра, че е кръв. Пътека от полегнала трева водеше до оградата, представи си как Бен влачи тялото. Наистина се беше случило. Бен действително беше убил човек наред задния им двор. Жестокостта беше в миналото, но следите от нея го ужасяваха. Подреди отново дървата и изми с маркуча тревата, представи си как ще го обясни на Гамес, щом го затворят отново на разпит в стаята без прозорци.

— Кръв? Не съм видял никаква кръв. Тревата просто трябваше да се полее. Много ясно, че има пръскачки, но понякога я поливам и с маркуча.

Накрая изтощението надделя над въображението му. Очите му се затвориха. Пак беше в задния двор, но сега беше дете и наблюдаваше как баща му полива градината. Кейти мятеше фризби на Арло. Някъде звънеше телефон...

Събуди се рязко. Телефонът. Не беше сън. Трябваше да изключи проклетия апарат. Вдигна слушалката.

— Ало?

— Алекс, аз съм.

Бен. От прилива на адреналин му се догади. Замълча, после рече:

— Остави ме на мира.

— Алекс...

Затвори слушалката и се отпусна отново. След секунда телефонът звънна отново. Остави го да звъни. Звънна три пъти и после спря.

Номерът беше, реши, да се държи с Бен, все едно е мъртъв. Не да го мрази, не да му се ядосва, а просто да го постави на същото място в мозъка си, където държеше спомените за мама, татко и Кейти. Вероятно дори можеше и да скърби за него. После щеше да приеме загубата, да я преодолее и да продължи напред. Това трябваше да направи. Бен беше мъртъв. Това беше добре.

Вълнението му намаля. Отново го обзе изтощението. Започна да се унася.

Някой чукаше на входната врата.

Изправи се рязко и седна в леглото, споменът за нощта в банята изведнъж нахлу в ума му.

— Алекс! — чу как вика Бен. — Алекс!

Помисли си за пистолета, който Бен му беше дал. Ако още беше у него, можеше да стреля през вратата.

Притисна възглавницата към главата си. *Той е мъртъв. Това е някакъв кошмар. Той е мъртъв.*

Думкането се усили.

— Алекс, отвори проклетата врата или ще стрелям в ключалките! — извика Бен. — Искаш да обясняваш на съседите ли? На Ливайн? На Андрюс? На госпожа Селуин?

Боже! Алекс стана от леглото и си облече халата. Слезе по стълбите и застана пред вратата.

— Махай се — извика той.

— Отвори вратата.

— Не! Нищо не искам от теб. Просто се махай!

— Алекс, ще броя до три и после ще стрелям в ключалките. Едно.

Мили боже, също както едно време, когато бяха деца. Като изключим пистолетите.

— Две.

— Добре, добре! Не стреляй, глупако!

Отвори вратата, наистина си беше извадил пистолета! Главата на брат му беше превързана и Алекс усети прилив на задоволство. Бен прибра пистолета обратно в кобура си и влезе. Алекс затвори вратата зад гърба му.

Бен се огледа. Алекс осъзна, че не си беше идвал вкъщи почти от осем години.

— Изглежда по същия начин — рече Бен. Подуши въздуха със замислено изражение. — Мирише по същия начин.

— Как така мирише?

— В хубавия смисъл. Мирише на...

— На какво ти мирише?

Бен повдигна рамене.

— На „у дома“.

Алекс за малко не каза: *Е, това не е твоят дом*. Вместо това попита:

— Какво искаш?

Бен го погледна.

— Шефът ти е замесен в това.

Алекс едва не се разсмя.

— Озбърн?

— Изнудвали са го. Той е бил вътрешният им човек.

— Браво на теб, Коломбо. Но е прекалено късно. Хич не ме интересува. Върви си!

— Алекс...

— Между нас всичко свърши, забрави ли? Сериозно. Върви.

— Не разбираш.

— Напротив, разбираш. Аз оставам сам, ти също. Просто върви.

Върви, Бен. Махай се от дома ми.

Нарочно каза „дома ми“, но Бен, изглежда, не забеляза.

— Алекс, нуждаеш се от помощта ми — рече той.

— Не, не се нуждаю от помощта ти, не ти искам помощта.

— Нуждаеш се! — извика Бен, от устата му се разхвърча слюнка.

— И още как, Алекс, и ще приемеш помощта ми! Ще ме изслушаш и ако не искаш да ти помогна, добре. Няма да съм отговорен за още убийства. Ще чуеш това, което имам да ти казвам, ще направиш това, което ти кажа да направиш. Ако не го направиш, вината ще си е твоя, сам ще се погубиш, ще се самоубиеш и няма да съм виновен аз! За нищо!

Стояха и се гледаха. Бен дишаше тежко, мускулите на врата му се издуваха.

— Мислиш, че не ме боли? — попита той. — Мислиш, че не ми се иска да бях докарал Кейти у дома онази вечер? Защо трябва да ме измъчваш? Не мислиш ли, че съм се измъчвал достатъчно? Какво

искаш да направя, да кажа, че съжалявам? Да моля за прошка? Да се подпаля? Какво искаш, по дяволите?

Гласът му секна и той млъкна. После се завъртя и стовари длан върху стената. Алекс чу силно тряскане и усети как дъските под краката му се разтресоха. На стената се появи дупка, от нея бавно се вдигна облак мазилка.

Бен застина така, с приведени рамене, дишаше тежко. После избърса лицето си с ръка и се извърна да го погледне. Очите му бяха червени.

— Какво искаш? — попита той.

Алекс го погледна. Не можеше да повярва. Нима Бен... плачеше?

— Защо просто не ми каза? — попита Алекс. — Защо никога... нищо не каза?

— Защото ти ме обвиняваш, винаги си ме обвинявал.

Алекс не можеше да го отрече. И изведнъж се почувства като най-големия нещастник на света. Не беше искал Бен да съжалява. Или по-скоро не беше искал само това. Не, беше искал... беше искал да изтръгне нещо от него. Да го накаже. Когато видя сълзите му, когато видя неопровержимото доказателство за скръбта на брат си, осъзна, че тук става дума колкото за Бен, толкова и за него самия.

— Мама и татко... ми казаха, че не си виновен ти.

Бен се разсмя.

— Да, и на мен казаха същото. Но не го мислеха. И бяха прави. Ти също.

— Не, не бях прав — отвърна Алекс, изненадан от думите си. — Мисля... Не знам.

За малко не каза: *Мисля, че имах нужда да обвинявам някого.* Това ли беше? Трябваше да помисли.

— И татко — продължи Бен, — иска ми се да бях постъпил по-различно. Но имах чувството, че ще си проваля живота, ако не ида веднага в армията, че вратата ще се затвори или нещо подобно. Сега, когато се връщам назад, виждам, че са били пълни глупости. Можех да изчакам. Трябваше да изчакам.

Алекс не знаеше какво да каже. Никога не се беше чувствал толкова объркан.

— Едва ли щеше да има голямо значение — промълви той след малко. — Мисля, че татко... това, което той направи... вероятно щеше

да го направи независимо от всичко.

Бен разтърка слепоочията си.

— Боже, имам чувството, че мога да спя цяла седмица.

Алекс се усмихна.

— Как е главата ти?

— Боли ме. Не очаквах да хвърлиш пистолета по мен. Да ме застреляш — да, но не и да ме удариш с него.

— Стори ми се добър компромис.

— Май си прав.

Замълчаха за миг. После Алекс каза:

— Озбърн наистина ли е замесен?

— Да. Дай да седнем и ще ти разкажа.

Алекс седна на масата в кухнята. Бен отиде до мивката, взе си чаша и я напълни от крана.

— Искаш ли? — попита той. Алекс поклати глава, удивен от топлотата на жеста. Толкова просто нещо като това да ти наляят чаша вода.

Бен седна до него и му разказа всичко. Бяха изнудвали Озбърн. Частта на Бен бе замесена. Командирът му беше един от хората, които стояха зад цялата операция.

— Ще ходиш да се срещнеш с него? — попита Алекс. — Как можеш да му имаш доверие? Искам да кажа, той се опитваше да ме убие.

— Може и да не е знаел, че си ми брат.

— Вярваш ли в това?

— Опитвам се да разбера.

— И да беше знаел, щеше ли да има някакво значение?

Бен въздъхна.

— Не знам. Това е едно от нещата, които искам да разбера. Няма да се срещна с него там, където той иска, това поне мога да ти кажа.

— Тогава къде?

— Ще измисля нещо. Направи ми една услуга, иди някъде за тези няколко часа, докато ме няма.

— Бен, не мога да живея по този начин.

— Опитваме се да оправим нещата, това е целта. За да можеш да си живееш отново живота и да не се тревожиш, че някой иска да те убие.

— Не знам защо смяташ, че можеш да имаш доверие на този човек. Мисля, че срещата ти с него е грешка.

— Нямам му доверие. Много съм предпазлив, повярвай ми. Но виж какво ще ти кажа. Нали „Обсидиан“ и записките на Хилзой още са в компютъра ти?

— Да.

— Иди някъде и вземи лаптопа с теб. Това ще е нещо като гаранция за мен, ако нещата се объркат.

— Бен, сериозно, не мисля, че това е добра идея. И ти си уморен колкото мен, може би не разсъждаваш трезво.

— Имай ми доверие, моля те.

— Ами Сара?

За миг върху лицето на Бен се изписа истинско съжаление.

— Искаш да кажеш...

— Не, не това. Забрави за това. Грози ли я опасност?

— Колкото и теб, а може би по-малко. Но се съмнявам, че точно сега ще иска да ме чуе.

Алекс въздъхна.

— Вероятно и мен няма да послуша.

Настъпи пауза. Бен рече:

— Съжалявам.

Алекс поклати глава. Беше се държал като пълен кретен в хотела. Сара не му беше приятелка. Дори не се беше опитал да я свали и знаеше, че никога нямаше да събере достатъчно смелост. Просто бе изревнувал и толкова. Но сега вече не изпитваше подобни чувства.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — попита той.

Бен изви пръсти така, че кокалчетата му изпукаха.

— Не. Но не виждам нищо по-добро. Иди някъде. Почини си. Ще ти се обадя след няколко часа.

Бен тръгна и Алекс започна да се облича. Почуди се къде да отиде. Пак на хотел? Писнало му беше от хотели. По дяволите, толкова бе уморен, че можеше да поспи и в библиотеката няколко часа.

Щеше му се да вярва, че Бен може да оправи всичко, но не можеше. Бяха убили двама души заради „Обсидиан“. Собственият му шеф беше част от всичко това. Бяха проникнали в базата данни на патентното ведомство, в архива на фирмата. Не бяха хора, които ще се оставят да бъдат разубедени. Защо Бен си мислеше, че като му е брат,

това ще промени нещо? Връзката щеше по-скоро да коства неговия живот, отколкото да спаси този на Алекс. Защо Бен не можеше да го разбере? И защо Алекс не успя да го убеди?

Нахлузи една фланелка и започна да крачи нагоре-надолу. По дяволите, Бен правеше грешка. Почуди се дали да не му се обади, но реши, че няма смисъл. Когато брат му си наумеше нещо, никой не можеше да му го избие от главата.

Осъзна, че мисли само за това какво може да се случи на Бен. И после разбра още нещо: Бен искаше точно това. Алекс да не се страхува за себе си. Спомни си колко внимателно го беше извел от стаята на Кейти преди толкова много години и се почуди защо се бяха разбрали толкова погрешно един друг.

Продължаваше да крачи. Какво щеше да прави, просто да си седи, да се надява, че греша, и да чака Бен да оправи работата?

Това беше лудост. Трябваше да направи нещо. Трябваше да рискува. Грабна мобилния си телефон и се обади на Сара.

Свърза се с гласовата й поща.

— Сара — каза той, — Алекс се обажда. Извинявай за сутринта. Слушай, току-що се видях с Бен и той ми каза един куп неща, които стават и които трябва да знаеш. Кани се да направи нещо наистина глупаво и аз трябва... трябва да измисля как да му помогна. Обади ми се.

Взе лаптопа си и излезе.

31. ПРИТИСНАТ

Бен влезе с колата в Пало Алто да разузнае. Не беше идвал близо десетилетие и дори градът да не се бе променил много, макар че сигурно беше по-различен, не можеше да разчита на спомените си. Беше гледал на света по-друг начин, докато живееше тук, и други неща му бяха правили впечатление. Преди виждаше квартали. Сега трябваше да огледа терен.

Обиколи пеша пресечките в центъра, оглеждаше без всякаква проява на сантименталност какво се е променило и какво не. Обръщаше особено внимание на уличките и накъде водят, кои улици са еднопосочни, разположението на банките и бижутерийните магазини и останалите места с наблюдателни камери. Щом приключи с огледа на тактическото разположение в града, започна да търси подходящо място за среща. Откри го в ресторант на име „Купа Кафе“. Имаше градина отпред, навътре от тротоара, приютена под павилион, издигнат върху дебели колони. Застана пред една от масите в градината и забеляза, че му се открива добра гледка към входа на Ситибанк от отсрещната страна на улицата и двата магазина по-надолу и че ако се разположи зад една от колоните, ще си осигури известно прикритие и никой няма да го види от улицата. Всички маси бяха заети, но все някоя щеше да се освободи. Ако трябва, щеше лично да се погрижи.

Влезе вътре. Ресторантът беше под формата на дълъг правоъгълник, витрината към улицата беше откъм късата страна, барът бе разположен по дългия край, а на отсрещната стена имаше стенопис. Масите бяха наблъскани една до друга и въпреки че още не се бе свечерило, салонът беше пълен. В дъното имаше едно помещение, влизаше се през голям открит вход, виждаше се само отчасти отпред. Отиде дотам и откри това, което търсеше: аварийен изход без аларма, затваряше се от вътрешната страна. Излизаше на уличка, която се свързваше с три други, водещи в три различни посоки. Ако нещата

станеха много напечени, можеше да си вдигне задника и да изчезне в някоя от тях.

Нареди се на опашката за кафе и се обади на Хорт от мобилния си.

— Не мога да дойда горе — рече той. — Трябва ти да слезеш тук долу.

— Какво искаш да кажеш? Къде е това тук долу?

— Пало Алто.

— Какво става? Притесняваш ли се?

— Винаги се притеснявам, също като теб. Ще бъда в Ситибанк на Рамона Стрийт в Пало Алто, между „Юнивърсити“ и „Хамилтън“.

— Разбирам. Много камери и свидетели.

— Нещо такова. Ще е по-удобно и за двама ни, докато изясним нещата. Сам ли ще дойдеш?

— С шофьор.

— Добре. В зависимост от движението ще ти трябват четирийсет и пет минути. Ще те чакам.

Затвори телефона. Застана до бара, пиеше си кафето и чакаше. Когато хората зад колоната тръгнаха да стават, излезе и седна на масата. Добра позиция. Беше с гръб към стената, можеше да вижда нагоре и надолу по улицата, хората около него го скриваха и виждаше съвсем ясно Ситибанк.

Пиеше си кафето, чакаше и наблюдаваше улицата. Минувачите изглеждаха местни хора: уверени, заможни, безгрижни. Почувства, че няма нищо общо с тях. Беше като емигрант, който се е завърнал от някоя далечна страна в родината си само за да открие, че е забравил езика, облеклото, обичаите, законите. Вече нямаше нищо общо с това място, ако изобщо някога бе имал. Беше чужденец и се чувстваше като в чужбина.

Зелен хюндай спря до тротоара от другата страна на улицата пред Ситибанк. Вратата откъм страната на пасажера се отвори. Чернокож мъж слезе и влезе вътре. Дори и да не го бе видял в лице, Бен щеше да го познае по огромната бръсната глава, широките рамене и гордата походка, граничеща с перчене. Хорт.

Бен огледа шофьора. Чертите му бяха азиатски и изглеждаше на неговата възраст, с късо подстригана коса и очи, скрити зад слънчеви очила. От лекото въртене на главата му Бен разбра, че проверява в

огледалата. Не беше човек, от когото можеш да се изплъзнеш. Не беше просто шофьор. Задната седалка изглеждаше празна, но не бе никак трудно двама или трима мъже да се снижат така, че да не се виждат от прозорците. Въпреки това Бен се съмняваше, че има нещо друго, освен това, което се виждаше. Ейтриос беше действал сам. Едва ли са успели веднага да си осигурят подкрепление.

Изчака малко, после се обади по мобилния.

Хорт вдигна на секундата.

— Къде си?

— Ресторантът. „Купа Кафе“. От другата страна на улицата.

— Надявам се, че не си играеш игрички с мен, Бен.

— Просто съм предпазлив. Както си ме учил.

Линията прекъсна. Бен го видя как излиза от Ситибанк и пресича улицата, главата му се въртеше, очите му проверяваха същите горещи точки, които и той щеше да провери. Видя Бен, кимна му леко с глава и се приближи. Дръпна един стол, така че двамата да са под прав ъгъл, но Бен пак имаше по-добра гледка към улицата. Присъствието на Хорт — властното му излъчване — беше почти смазващо. Бен едва се въздържа да не проговори, да не почне да се обяснява и да моли за разбиране.

— Какво искаш да кажа? — попита тихо Хорт. — Оплескахме работата. Въпросът сега е какво да направя, за да се успокоиш?

— Просто ми разкажи всичко — отвърна Бен, удивен от собствената си дързост. — Винаги си бил откровен с мен.

Хорт кимна.

— Първо трябва да разбереш — никой не знаеше, че ти е брат.

— Стига, Хорт. Колко Тревънови познаваш?

— Доскоро само теб. Трябва да знаеш обаче, че не аз подготвих списъка с мишените, а Ейтриос. Знаех само, че според него мисията налага премахването на изобретател, адвокат и специалист по патенти. Друго не ми трябваше да знам.

— Не си искал да знаеш.

Хорт стисна устни.

— Може би.

— Каж ми останалото.

Хорт се огледа наоколо, после се наведе напред.

— Има специална секретна програма, която се ръководи директно от Националния съвет по сигурност. Насочена е към войната в киберпространството.

— Как се казва тази програма?

— Не ти трябва да знаеш как се казва. Не бива дори да знаеш за съществуването ѝ. Това е строго поверителна информация и правя сериозно нарушение, като ти казвам без разрешение.

— Как се нарича, Хорт?

Хорт въздъхна.

— Ще ме накараш да плащам за греховете си, нали?

— Просто искам да се уверя, че не криеш нищо от мен.

— Програмата се нарича „Джин“.

— Добре. Какво прави „Джин“?

— Не знам подробности. Единствената причина да знам изобщо за съществуването ѝ е изобретението, което брат ти се е опитал да патентова.

— Добре, кажи ми какво знаеш.

— Явно всички предложения, кандидатстващи за патенти, свързани с кодиране, подлежат на проверка от страна на Агенцията по национална сигурност. Молбата на брат ти за „Обсидиан“ е преминала рутинната проверка. Но нещо в изобретението е предизвикало допълнително внимание. Казано накратко, програмата е стигнала чак до Белия дом. И „джиновете“ от Комисията по национална сигурност не са харесали видяното.

— Защо?

— Не знам защо. Знаем само това, което трябва да знаем, и то е, че ако „Обсидиан“ попадне в лоши ръце, може да се окаже сериозна заплаха за цялата мрежова инфраструктура на Съединените щати.

— Добре, и после?

— Някой в Белия дом е взел решение. Националната сигурност изисквала „Обсидиан“ да бъде заличен. Всичко, свързано с него, да бъде изтрито. Операцията имаше два етапа: електронен и реален. Агенцията по национална сигурност била натоварена с електронния. Ние имаме грижата за реалните елементи.

— Значи изобретателят, спецът по патентите... са били твои операции?

— Такива бяха заповедите ми.

— Но Хорт, това са... искам да кажа, тези хора са били американци.

— Знаеш как е, Бен. Не аз създавам правилата.

Бен забарабани с пръсти по масата.

— Започвам да се чудя дали изобщо има правила. Не за врага. За нас.

— Това не радва и мен. Но важното е, че така се спасява животът на мнозина. И понякога спасяването на живот е свързано с цивилни жертви, знаеш го. Трудно се взема такова решение, но някой явно го е взел. И дали двамата с теб сме съгласни с него, няма никакво значение. Нашата задача е да го изпълним.

— Виж, Хорт, знам какво става. Но едно е да залавяш хора и да ги държиш в ареста на някой военен кораб като вражески войници, да ги изолираш, да не им даваш да говорят с никого. Но просто да... екзекутираш? Американци? Откога започнахме да го правим?

Хорт пусна една дълга въздишка.

— Съгласен съм, положението е ужасно. Никой няма да иска да се подпише под това. Но не сме се заели, защото е лесно. Заели сме се, защото работата трябва да бъде свършена.

— Да, но...

— Какво ще правим, ако в ръцете на някой от враговете ни попадне нещо подобно на „Обсидиан“ и той го използва срещу нас? Когато изключат електрическата мрежа или въздушния контрол? Ще се извиняваме на семействата на хората, които ще изгорят в пламъците, защото сме можели да вземем инструментите, причинили трагедията, от ръцете на врага, но сме били прекалено праволинейни?

Замълчаха за миг. Бен знаеше, че Хорт е прав в известен смисъл, но...

Спомни си за Сара, за това, което беше казала за малкото нарушаване на закона.

Пропъди мисълта.

— Ами руснаците? — попита той. — Те как се вписват във всичко това?

— Не се вписват. Просто лошо съвпадение.

— Какво искаш да кажеш?

— Прихванахме комюнике от посолството им в Анкара. Били са по дирите ти заради операцията в Истанбул. Опитваме се да разберем

как и колко знаят.

— Какво? Откъде могат да знаят кой е убил техния човек в Истанбул? Не съм оставил никакви следи след себе си, Хорт. Влязох и излязох като призрак.

— Оставил си пет трупа след себе си. Призраците не правят така.

— Щяха да бъдат четири...

— ... Ирански трупа. Мъртъв агент на ФСБ е съвсем друг проблем.

— Това пак не показва как някой е разбрал, че съм бил точно аз.

— Както казах, това се опитваме да разберем.

— Кои бяха тези хора в „Четири сезона“? Не бяха от ФСБ. Не бяха толкова добри.

— Били са от руска мафия, действаща в Бруклин. Изпълняват поръчки на ФСБ.

Бен се замисли. Казаното от Хорт не бе невъзможно. Но...

— Виж — рече Хорт, — мога да направя така, че да оставят брат ти на мира. Имам нужда от гаранцията ти — и лично ще те държа отговорен — че няма други копия от „Обсидиан“, че никой не може да използва това чудо, че брат ти ще забрави изобщо за случилото се и никога няма да каже нито дума на някого. Ако ми гарантираш, мога да раздвижа връзките си в Агенцията по национална сигурност и да се погрижа да свалят радарите си от него завинаги.

Бен се замисли. В интерес на истината, точно на това се беше надявал. Точно това се канеше и той да предложи. Така всичко щеше да се реши. Да даде на Хорт резервното копие, да каже на Алекс да си държи устата затворена. В крайна сметка той вече не беше анонимна мишена за тях. Брат му беше техен човек и можеше да гарантира за него.

Помисли си какво би казала Сара за това. Вероятно щеше да спомене нещо от сорта на това колко удобно е да не си от обикновените хора, да имаш роднини в партията или политбюро.

Ами Сара? Преследваха ли я още? Можеше ли Хорт да ги отзове?

— А момичето? — попита той. — Сара Хосейни, адвокатката. Тя част от операцията ли е?

— И тя е работила по патента — отвърна Хорт. — В сравнение с брат ти е от третостепенно значение, но, да, особено сега представлява

реална опасност.

— Не можеш ли да я отървеш от куката?

Той се разсмя.

— За магьосник ли ме мислиш? Тя дори не се казва Сара. Името ѝ е Шахайе. Шахайе Хосейни. Искаш да отида в Агенцията по сигурността и да им кажа да не се притесняват от жена на име Шахайе Хосейни, която знае всичко за „Обсидиан“?

— Искаш да кажеш, че ще я убием заради името ѝ?

— Беше заплаха за сигурността, Бен.

Бен усети как нещо го сви в гърдите.

— Какво значи „беше“?

— Прибрахме я сутринта пред апартамента ѝ.

Бен сведе очи към масата, за да не види Хорт погледа му. Опитваше се да мисли. *Прибрахме я.* Това означаваше, че е още жива, нали? Ако я бяха очистили, ако вече беше мъртва, Хорт щеше да го каже. Щеше да каже: *Няма я вече.*

Боже, какво ли ѝ причиняваха, за да я накарат да проговори? Можеше да си представи. И знаеше какво щяха да направят, когато свършат.

През ума му пробягваха накъсани мисли.

Не, той е свестен.

Добре тогава. По-късно.

НЕ, ТОЙ НЕ Е СВЕСТЕН И ТИ МНОГО ДОБРЕ ГО ЗНАЕШ.

Притисна юмруци към слепоочията си. *Мисли. Мисли.*

Но единствената му мисъл беше, че бе дошъл да помогне на Алекс, а вместо това...

Не. Нямах да се повтори отново. Нямах да позволи да се повтори отново.

Погледна към Хорт.

— Какво ще правите с нея?

Хорт махна с ръка.

— Забрави за това.

— Попитах те нещо — каза Бен, гласът му приличаше на кучешко ръмжене.

— И аз ти отговорих. По единствения възможен начин.

— Къде я държите?

— Остави това, синко. И без това стъпваш по тънък лед.

Бен поклати глава.

— Не — отвърна той, гласът му се извиси. — Не, не, не.

— Бен, аз съм те обучавал. Били сме се рамо до рамо. Плащаме една и съща цена за това, което правим. Мъже като нас...

— Каж ми къде я държите, Хорт. Каж ми, че ще я освободиш.

Последва дълго мълчание.

— Последен шанс — отвърна Хорт. — Ще гарантираш ли за брат си? Мога ли да ти имам доверие?

Бен изви ръката си. Кокалчетата му изпукаха. Никога не се беше чувствал така приклецен. Усещането за натиск, за това, че е притиснат, беше почти физическо.

Погледна вляво. Огромен мъж със слънчеви очила се подаваше зад една от колоните, ръката му беше бръкнала в черното яке и сочеше към Бен и Хорт.

Мамка му! Погледна вдясно. Още един се бе появил на тротоара и ги наблюдаваше съсредоточено в същата поза.

Вътре в ресторанта или точно пред аварийния изход щеше да има трети мъж. Явно ужасно беше подценил Хорт за недостига на хора. Бяха се приближили, инстинктивно или по план, в момента, в който личните му емоции го бяха разсеяли.

Част от него побесня заради собствената му наивност. Трябваше да го предвиди, но дълбоко в себе си беше вярвал на Хорт. Глупаво. Хорт винаги го бе учил, че мисията е по-важна от човека. На друга част от него й се искаше да се изсмее. Петима въоръжени мъже на косъм от престрелка, а юпитата около тях си пиеха латето и разговаряха за последната тренировка по пилатес, без изобщо да забележат.

— Как искаш да го направим? — тихо попита Хорт.

Бен разигра няколко сценария наум. В нито един от тях нямаше повече от десет процента шанс за оцеляване. Щеше да рискува, ако чиповете, с които играеше, бяха само негови. Но какво щеше да стане със Сара? И с Алекс?

— Какви са възможностите ми? — попита той. Продължаваше да се оглежда наляво и надясно.

— Две са. Да дойдеш с мен и да уредим нещата или да те оставим тук. Наистина не исках да стане така, Бен.

Бен барабанеше с пръсти по масата. Тръгне ли с тях, това означаваше да им позволи да го заведат на място, където да го убият. Колко пъти се беше клел никога да не допуска това да му се случи?

Знаеше, че може да гръмне Хорт, преди някой да успее да го спре. Но и той щеше да е мъртъв само след секунда.

Ще изпробваме стъпките друг път — помисли си той. — Когато на дансинга сме само двамата с теб.

Част от него беше наясно, че това са само гръмки заплахи. Но в момента не му оставаше нищо друго и това му стигаше, за да се овладее.

— Добре — отвърна той. — Ще дойда с теб.

32.

НАПРАВО ПО ГЛАВАТА

Алекс беше в колата си, караше безцелно и се чудеше какво да направи. Най-накрая се бе пречупил и беше набрал Бен, но никой не му вдигна. Знаеше, че трябва да стои далече от обичайните места и това не му пречеше, но искаше телефонът му да остане включен, защото Бен или Сара можеха да се обадят, и затова реши, че трябва непрекъснато да се движи, в случай че някой следи сигнала. За бога, беше уморен. Искаше му се да може да иде някъде, на пейка в парка, където и да е, и да затвори очи само за няколко минути.

Почуди се какво ще прави с Озбърн, когато всичко това свърши. Как изобщо ще може да го погледне след всичко, сторено от него?

Сети се какво му беше казал Бен за това как били направили уличаващи го снимки или видео в Тайланд. Бен беше прекалено уверен, че е само това, но... наистина ли щяха да изберат точно Озбърн от адвокатите в „Съливан, Грийнуолд“, за да разберат и да използват слабостта му? Колкото повече се замисляше, толкова по-нереално му изглеждаше.

Помисли си за егото на Озбърн, снимките на всичките важни играчи в Долината и Вашингтон. Пичът имаше връзки. Може би затова се бяха спрели на него. Познавах го във Вашингтон — дори се беше явявал пред Конгреса няколко пъти за визовите квоти и данък печалба върху капиталовложенията и други подобни проблеми, близки до сърцето на Силициевата долина. Може би... може би беше замесен повече, отколкото брат му предполагаше. Бен беше толкова самоуверен, пък и нали сам беше казал на Алекс, че адвокатите са само пиещо лате стадо овце. Арогантността му го караше да се надува, заслепяваше го и му пречеше да види колко умни и политически обиграни могат да бъдат играчи като Озбърн. Колкото повече си мислеше, толкова повече се уверяваше, че Бен греша за Озбърн, греша и за командира си.

Обикаляше в кръг буквално и преносно. Стига толкова. Щеше да се изправи лице в лице срещу шефа си.

Подкара към „Съливан, Грийнуолд“, но се сети за предупрежденията на Бен и паркира на паркинга на бизнес центъра и киното от отсрещната страна на улицата. Пресече „Пейдж Мил“ пеша, използва задния вход и се насочи право към кабинета на Озбърн. Пропъди всички мисли, които се блъскаха в главата му — всички опасения, че постъпва глупаво, всички начини, по които можеха да се объркат нещата. Преглътна, но гърлото му остана сухо.

Озбърн говореше по телефона, каубойските му ботуши бяха върху бюрото. Алекс затвори вратата и влезе направо. Озбърн го погледна — *Никога ли не чукаш?* — и продължи да си говори. За секунда съмненията на Алекс едва не го парализираха. После нещо в него избухна, той мина зад бюрото и натисна копчето на телефона.

Озбърн свали краката си от бюрото и стъпи здраво на земята.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той. Блъсна ръката му от телефона и тръгна да набира номер. Алекс грабна апарата и го запрати в другия край на стаята. Той се удари в стената и се счупи.

Озбърн скочи на крака.

— Полудя ли? — извика, беше се ококорил.

Алекс го погледна. Сърцето му биеше лудо, но главата му се бе прояснила.

— Какво знаеш за „Обсидиан“? — попита той.

— Нищо не знам. „Обсидиан“ беше твой, забрави ли? А и брат ти, дето ми цитираше Библията, вече ме разпита за всичко. Под дулото на пистолет, бих добавил.

— Извадил си късмет, че не те е убил.

— И ти си късметлия, че още си жив.

Алекс веднага разбра, че Озбърн беше праметнал Бен. Нямаше никакви снимки. Страхуваше се да не бъде разобличен, но не за това. Иначе нямаше да гледа на Алекс, все едно е досадна муха. Нямаше да превключи на режим „наглец“ толкова бързо.

Върху бюрото имаше паметен плакет от сделката с „Люсайт“. Без да се замисля, Алекс го вдигна като камък и цапардоса с него Озбърн по главата. Озбърн извика и падна, удари си лицето в бюрото. Алекс застана над него, размахваше плакета и дишаше тежко.

Озбърн се претърколи и се хвана за главата, от носа му шурна кръв.

— Ах, ти, малко лайно! — изсъска той.

Алекс се усмихна. Почувства се въодушевен. Или летеше, или падаше — не знаеше кое от двете, а и не му пукаше.

— Направих копие на „Обсидиан“ — рече той. Импровизираше. — Качих го в една нюзгрупа с пълно описание за участието ти и всичко останало, което знам. В момента е кодирано. Но ако не вкарам код до един час, ще се декодира и ще се разпръсне в една дузина други нюзгрупи. Така че по-добре ми кажи какво знаеш.

Озбърн се опита да се изправи. Алекс го спря:

— Стой, където си, или ще ти счупя главата.

Озбърн престана да се движи.

— Свършено е с теб, умнико. Не само в „Съливан, Грийнуолд“. Когато приключа с телефонните обаждания, няма да можеш да си намериш работа в цялата Долина.

Алекс се разсмя. Техниката му беше позната — двоен натиск, рязко покачване на залога. Никога преди не бе преговарял с помощта на тежък предмет в ръка, но явно принципът беше същият.

— Знаеш ли какво? — рече той. — Защо не вземеш да разкажеш всичко на полицията в Сан Хосе? Има един детектив Гамес, който разследва убийството на Хилзой. Познава ченгетата в Арлингтън, дето разследват смъртта на специалиста по патенти, когото твоите хора убиха. Колко му е да му подшушна? Ще си извадят заповед и ще проверят телефонните ти разговори, електронната поща; ще ти бръкнат в гърлото, ще ти бръкнат и в задника и каквото и да криеш, тръгнат ли веднъж в правилната посока, ще го намерят. Ще те изведат с белезници от тук и аз ще се погрижа лично от „Мърк“, „Кроникъл“ и КРОН да имат време да го отразят във вечерните новини. Така че не се опитвай да ми пробутваш номера с уличаващите снимки от Тайланд. Не са те накарали насила, Дейвид. Ти си мълчалив съдружник. Но няма нужда да ми го казваш. Просто ще оставя постинга си в Юзнет да се задейства и сам ще си го прочета на страниците на „Мърк“. Да, голяма веселба ще падне.

Хвърли плакета на Озбърн и се обърна да си ходи. Номерът беше онзи наистина да повярва на блъфа. Същото беше, когато прекратяваш преговори. Ако част от мозъка ти знае, че е само тактически ход,

трябва непременно да я блокираш. Ти наистина излизаш. Искаш да излезеш навън.

Беше стигнал до вратата и даже си беше сложил ръката на топката, когато Озбърн каза:

— Чакай!

Алекс отвори вратата и се обърна да го погледне.

— Забрави. Проигра си шанса.

— Добре, добре. Ти печелиш. Само затвори проклетата врата и ме чуй.

Алекс затвори вратата, но остана с ръка върху дръжката, позата му казваше: *Имаш десет секунди да промениш решението ми.*

— Познавам хора във Вашингтон — каза Озбърн. Сграбчи шепа кърпички от кутията и ги вдигна към носа си. — Хора от Белия дом. Занимават се с контратероризъм.

— Да?

— Една от областите, които ги интересуват, е войната в киберпространството. Системната сигурност. Когато ми каза на какво е способен „Обсидиан“, се обадох по телефона. Просто се опитах да помогна, това е.

Алекс се разсмя.

— Възхищавам се на патриотизма ти, Дейвид. Знам, че и дума не може да става за чесане на нечий политически гръб или за свирки на хора, които могат да прехвърлят държавни поръчки към клиентите ти. Прекалено честен си, за да си помисли човек такова нещо.

Озбърн дръпна кърпичките от лицето си, после ги притисна отново.

— Мисли каквото искаш.

— И какво ти казаха хората от Белия дом?

— Казаха ми, че може да съм чел за една програма по вестниците.

— Каква програма?

— Не казаха. Реших, че става дума за нещо, свързано с разузнаването, или за шпиониране вътре в страната от Агенцията за национална сигурност. Бях мернал нещо подобно в „Уолстрийт Джърнъл“ и „Уайърд“. В окръжния съд в Куонтико някой беше сигнализирал, че телекомите дават на правителството достъп до разговорите на клиентите.

— Какво друго?

— Казаха, че много частни компании им сътрудничели и се нуждаят от помощта ни в борбата с тероризма. И това си е така. Затова телекомите помагали, за да подслушват „Ал Кайда“...

— Спри. Не ме интересува политиката или оправданията ти. Какво ти казаха за „Обсидиан“?

— Че може да помогне на програмата.

Алекс не разбираше. От това, което беше видял, „Обсидиан“ можеше да се използва за саботаж, може би за изнудване, но не и за другото. Искаше му се Сара да е тук. Тя знаеше много повече за намеренията на правителството от него.

— Ще им помогне да шпионират? — попита той.

— Поне аз така разбрах.

Алекс се замисли. Възможно беше „Обсидиан“ да има и други приложения. Беше разбрал в хотела толкова, колкото успя да разгадае от бележките на Хилзой. И фактът, че правителството разиграваше в защита, опитвайки се да попречи на други играчи да се сдобият с „Обсидиан“, не означаваше, че едновременно с това не се интересува и от възможностите за нападение. Мили боже, Бен беше отишъл на срещата, без изобщо да подозира за това. Къде беше той? И защо още не се беше обадил?

— Какво друго? — попита Алекс. — Ами Хилзой и Ханк Шифман, специалистът по патенти?

— Изобщо не знаех за това. Казаха ми, че имало определени хора, които искали да разпитат, но...

Алекс се разсмя.

— „Разпитат“? Убиха двама души и ти си знаел. Очакваш да ти повярвам, че си мислел, че искат и мен да „разпитат“? Дейвид, ако не беше толкова жалък, щеше да си смешен.

Озбърн не отговори.

Алекс каза:

— Какво ти дадоха? Какво е щяло да те... — И тогава му стана ясно. Снимките отвън. Новият клиент Телеком. — Бизнес? — попита Алекс. — Направил си всичко това... за да раздвижат бизнеса ти?

Озбърн не искаше да го погледне.

— Просто се опитвах да помогна.

— Кажи го на ченгетата.

Алекс отвори вратата и излезе.

— Чакай! — извика Озбърн подире му. — Алекс!

Алекс улови погледите на секретарките, които се надигаха от работните си места, докато минаваше, очите им бяха ококорени, ушите им буквално стърчаха напред. Не му пукаше. Продължи нататък.

Озбърн го настигна и го сграбчи за ръката.

— Чуй ме — изсъска той. — Ще те направя партньор. С работата, която докарвам, съветът ще направи каквото аз кажа. Тази година, със сигурност.

Алекс спря и погледна ръката му. След миг Озбърн я дръпна.

— Знаеш ли — рече Алекс, — не много отдавна щях да повярвам на думите ти.

Озбърн закима енергично.

— Повярвай ми. Истина е.

— Но не това е важното — продължи Алекс. — Важното е, че не ми пука.

Запъти се надолу по коридора, настойчивите молби на Озбърн го следваха чак до стълбището.

33. ПРОСТО ПРЕГОВОРИ

Алекс опита да се свърже отново с Бен и Сара от колата си. И двамата не отговаряха. Обади се на секретарката на Сара. Сара не беше идвала на работа. Започваше сериозно да се тревожи.

Не знаеше какво да прави. Може би ако успееше да разгадае някои от останалите приложения на „Обсидиан“, онези, които правителството явно много искаше да използва? Но нямаше време.

Ами ако бяха хванали Бен? Видя го как с готовност се довери на командира си, видя, че искаше да му се довери. Алекс познаваше този поглед. Беше го виждал стотици пъти в очите на клиенти, които толкова искаха сделката да стане, че отстъпваха пред рисковани клаузи, като си казваха, че клаузите нямат значение, защото всичко ще върви гладко, всички ще изкарват толкова много пари, че няма да има нито време, нито причина за взаимни обвинения или съжаления. Вероятно по същия начин гледа и един богатия преди втората си сватба. *Какво толкова, по дяволите, не ни трябва предбрачно споразумение. Ние се обичаме.*

Дяволите да го вземат, какво щеше да прави?

Звънна му телефонът. Погледа и видя, че е Бен. Слава богу!

Сграбчи апарата, натисна копчето и го вдигна към ухото си.

— Бен? Къде беше? Започнах да се тревожа.

— Бен е добре — отговори дрезгав баритон с южняшки акцент.
— Ти сигурно си Алекс.

Страх сви сърцето и гърлото на Алекс. Почувства го и си спомни всички ужасяващи подробности — *О, не. О, боже, моля те недей* — толкова се разтрепери, че се наложи да отбие встрани от пътя.

— Кой се обажда? — успя да попита.

— Някой, който добре познава брат ти и не иска да му се случи нищо лошо. И ти можеш да ми помогнеш.

— Как?

— Предай ми „Обсидиан“, синко. Само това искаме. И всички ще си идат вкъщи. Бен, Сара, всички.

Мили боже, и Сара ли бяха заловили? Притисна опаката страна на ръката, с която държеше телефона, към устата си и се прегърна с другата, люлееше се напред-назад на седалката и се мъчеше да преглътне сълзите си. Мъртъв беше. Всички бяха мъртви. Щом тези хора бяха успели да надхитрят Бен с цялото му обучение и опит, какъв шанс можеше да има той?

Престани. Помисли. Използвай мозъка си.

Добре. „Обсидиан“ още беше у него, нали така? А щом имаше нещо, което искат, значи можеше да преговаря.

Поставянето на нещата по този начин малко го успокои. Намираше се на по-позната територия.

Пое си дълбоко въздух и го издиша.

Още веднъж. После вдигна телефона към ухото си.

— Не мисля, че имаме проблем тук — рече той. — Вие искате „Обсидиан“, аз искам Бен и Сара.

— Точно така — отвърна гласът. — Няма нужда да усложняваме нещата. И без това станаха достатъчно сложни.

Видя ли? Точно като при преговори. Можеш да се справиш.

Алекс си пое още веднъж дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Какво предлагаш?

— Има един закрит паркинг на Браянт Стрийт в Пало Алто, между „Юнивърсити“ и „Литън“. Чакай ме на четвъртия етаж след час.

— Искам да говоря с Бен.

— Съжалявам, синко, не мога да рискувам. Не искам двамата да си предават съобщения.

Добрият преговарящ знае, че не трябва да бърка средствата с целите. Целта тук беше да се увери, че Бен е добре. Да говори с него беше един от начините.

— Попитай го как се казваше кучето ни — рече Алекс.

— Моля?

— Искам да се уверя, че е добре. Разбирам защо не искаш да ми дадеш да говоря с него, но предполагам, че нямаш нищо против да потвърдиш по друг начин, че той е добре.

Настъпи пауза. Гласът отвърна:

— Не, нямам нищо против — нова пауза. — Арло.

— Добре. А сега... — Замлъкна. Не знаеше нищо лично, което да попита Сара. Дойде му само: *Какво направи с ризата на Бен*, но слава богу, измисли нещо по-добро.

— Попитай Сара каква е марката на спортния екип, с който ходи на фитнес — рече той.

Настъпи нова пауза, този път по-дълга. На Алекс му се стори, че чува нещо отзад... кашляне? Не беше сигурен.

Гласът каза:

— „Андър Армър“.

Добре. Живи бяха.

— Ще се срещна с теб — рече Алекс. — Но трябва да си наясно с едно — пробута му същия блъф, който бе проработил при Озбърн. — „Обсидиан“ е кодиран и готов да бъде публикуван в една дузина нюзгрупи в мрежата. Ако нещо се случи с някого от тях, програмата и всичко останало ще стане публично достояние.

— Предпазлив си — отвърна гласът, — разбирам те. Уважавам това. Донеси ми каквото искам и ти обещавам, че всичко ще бъде наред.

Телефонът прекъсна.

Алекс скръсти ръце и започна да се люлее напред-назад, борейки се с паниката.

Мисли. Мисли. Мисли.

Но не можа да измисли нищо. Ако имаха още едно копие от изходящия код, можеха просто да го публикуват.

Чакай! Трябваше да има още едно копие. Хилзой не би дал изходящия код със скритите функции за патентоване. Програмата имаше две версии, което означаваше, че и изходящият код трябва да има две версии. Хилзой винаги държеше да има бекъп на всичко. Сигурно беше направил и бекъп на втората версия на изходящия код някъде.

Но къде? Нямахте нищо друго в записките му, а и дори да имаше, Алекс не би смогнал да го намери. А на диска нямаше нищо друго. Беше го преглеждал отново и отново и единственото външно нещо беше онази емпетройка. Как се казваше песента? Сара я беше познала. „Погребална песен“, точно така. За бога, Хилзой не би могъл да избере по-подходящо заглавие.

Но в песента нямаше нищо. Беше я прегледал. Беше просто...

И тогава му хрумна нещо. Вероятността беше едно на хиляда, но не разполагаше с нищо друго и в ужаса и отчаянието си се вкопчи здраво в нея.

Погледна си часовника. Имаше време. Можеше да свърши тази работа. Трябваше му само интернет връзка.

И адски много късмет.

34.

АВАРИЙНА СПИРАЧКА

Бен слушаше Хорт от задната част на вана, гневът и яростта му се увеличаваха. Алекс не знаеше какво прави. Щеше да кацне при Хорт като муха на росянка.

Намираха се в един пътнически ван за осем души. Двамата със Сара бяха на средния ред, тя откъм страната на шофьора, той откъм страната на пасажера, ръцете им бяха закопчани с белезници зад гърбовете. Азиатецът караше, Хорт беше на предната седалка. Двамата мъже, които го бяха обградили в кафето, седяха отзад.

Когато Хорт го попита как се е казвало кучето им, Бен разбра веднага какво прави Алекс. Тактически беше хитро. Стратегически беше катастрофа. Каква полза щеше да има, ако се увери, че Бен и Сара са живи, щом като потвърждението щеше да го накара да стори нещо, в резултат на което и тримата щяха да са мъртви до половин час?

Но все пак каза, че кучето се е казвало Арло. Можеше и да издържи, ако се бяха опитали да му го изтръгнат с бой, но не виждаше никакъв смисъл. Щяха да го убият и накрая пак щяха да хванат Алекс. Трябваше да действа директно.

Когато Хорт попита Сара за марката на дрехите ѝ, тя отвърна „Сорс Фордж“. Бен позна името на техническия сайт от разговора предния ден в хотела. Беше се опитала да каже на Алекс: майната му, просто пусни „Обсидиан“ в мрежата, по-добре е от нищо. Инстинктите ѝ бяха добри, но Хорт не се върза. Кимна на мъжа зад Бен, той метна една примка около врата на Бен и започна да го души. Сара издържа само две секунди и се поправи.

Да, инстинктите ѝ бяха добри. Не само тактиката, но и целта. Защото нищо нямаше да ги спаси, докато Хорт още имаше шанс да се сдобие с „Обсидиан“. Боже, само ако беше знаел как стоят нещата в действителност, докато бяха в хотела. Алекс и Сара можеха да си свършат работата и операцията на Хорт щеше да приключи още там.

Погледна към Сара. Тя също го погледна и му се усмихна тъжно. Усмивката с нищо не прикриваше факта, че е ужасена до смърт. Не беше казала думичка, откакто го бяха обезоръжили и качили във вана до нея. Умна беше. Вероятно знаеше, че и тримата сигурно ще умрат. И вероятно имаше право.

Караха на югоизток по Футхил Експресуей. Бен не знаеше защо — бяха казали на брат му да ги чака в Пало Алто, в обратната посока, и явно Алекс се бе съгласил.

Имаше време да помисли и разбра поне отчасти какво се беше случило. Хорт сигурно го бе предал на руснаците. Но защо? Жив или мъртъв, щеше да се опита да разбере.

— Откъде разбра, че съм аз? — попита той. — Знаел си, че ми е брат, но как си разбрал?

Настъпи дълга пауза, достатъчно дълга, за да си помисли Бен, че няма да получи отговор. Но тогава Хорт се извърна и рече:

— Искях да не те замесвам, за доброто на всички, включително и твоето. Но тогава ти поиска оръжие за Сан Франциско, макар че ти казах да не мърдаш от Анкара. Това беше проблем. За всеки случай започнахме да следим комуникациите на Алекс. Беше проверявал в страницата ни и бе звънял в армейския център, после проверихме имейлите му и разбрахме, че се е свързал с теб. За какво друго ще идваш тук, ако не да му помогнеш?

— Не че имах избор.

— Точно там е работата. Нямах какво друго да направиш. Но и аз нямах избор. Отговарях за мисията. И колкото и разбираеми и неизбежни да бяха действията ти, ти представляваше заплаха за нея. Във всеки случай, това беше най-трудното обаждане, което някога ми се е налагало да правя.

— И ме предаде на руснаците?

— Какво значение има как съм решил да свърша работата? Да, обичайните заподозрени ме бяха погнали заради това, че си убил проклетия руснак в Истанбул. Някои хора искаха да те прострат да съхнеш на въжето.

— И ти го направи вместо тях.

— Както вече казах, какво значение има?

Бен си представи как Хорт се свързва с някой руски другар и му казва: *Хей, открихме стрелеца, който е убил вашия човек в Истанбул.*

Без заповед. Ваш е, ако го искате. Ето къде можете да го намерите.

Колкото и да беше гадно, имаше логика. Успокояваш руснаците, угаждаш на бюрократите, елиминираш защитата на Алекс и създаваш измамна представа за това, което става, с помощта на операция, излязла от контрол.

— Сигурно си прав — отвърна той, мъчейки се да преглътне огорчението, което вече водеше към ръба на отчаянието. — Но трябваше да го предвидя. Знаеш ли защо не успях? Мислех те за толкова лоялен към мен, колкото и аз съм към теб.

Хорт сведе поглед за миг, после отново срещна очите на Бен.

— Лоялен съм към теб, синко. Лоялен съм към всичките си хора. Но преди всичко държа на мисията. Знаеш го.

— Е, вече със сигурност.

— Искан ми се да не се беше наложило да става така, Бен. Наистина ми се иска.

Излязоха на Сан Антонио Роуд в Лос Алтос. Един от мъжете отзад каза:

— Завий тук.

Направиха ляв завой. Какво правеха в Лос Алтос? И тогава разбра.

Проследяваха сигнала от мобилния телефон на Алекс. Сигурно разполагаха с техника отзад. *Алекс, по дяволите, казах ти, че могат да те засекат по този начин.*

— Тук е — рече мъжът зад него. — Последното място преди сигналът да изчезне.

— Направи едно кръгче — нареди Хорт. — Може да забележим колата му.

Бен въздъхна от облекчение. Слава богу, Алекс се беше сетил да изключи проклетото нещо, когато е разбрал какво става.

Но това означаваше само, че Хорт няма да може да го залови изненадващо предварително. Вероятно Алекс все пак щеше да се появи на закрития паркинг.

Минаха по пресечките на Лос Алтос, влизаха и излизаха от паркинги. Всеки път, когато намаляха пред някое беемве тройка, Бен усещаше как вътрешностите му се свиват от страх, но всеки път се оказваше, че не е на Алекс.

След двайсет минути мъжът отзад се обади:

— Чакайте, отново е онлайн. В... Маунтийн Вю. Слезте на юг по „Сан Антонио“ и излезте на „Ел Камино“.

Какво, по дяволите, правеше? След като си беше изключил телефона, защо му беше пак да го включва?

— Чакай, движи се — каза мъжът отзад. — Остани на „Сан Антонио“. Върви към шосе 101.

— Накъде отива? — попита Хорт.

— Предполагам, че към Пало Алто — отвърна мъжът отзад. — Гаражът. Изглежда се насочва към шосе 101.

Телефонът на Бен звънна. Хорт го вдигна и каза:

— Ало? — Последва пауза. — Добре, и ние тръгваме натам. Благодаря за обаждането. След половин час ще сме уредили всичко и ще можете да си вървите.

Затвори. Алекс сигурно се бе уплашил, че няма да може да се свържат с него, и си беше включил телефона отново, за да се увери, че всичко още е наред.

— Не, чакайте, тръгва по „Алма“ — каза мъжът отзад. — Но продължава към Пало Алто.

Отбиха от „Сан Антонио“ и тръгнаха към изхода.

Какво по дяволите ставаше? Защо Алекс не си изключеше пак телефона?

Защото караше. Боже, мислеше си, че не могат да го засекат, ако се движи ли? Бен се опита да овладее гнева си. Откъде можеше да знае Алекс. Това не беше неговият свят. Но, дявол да го вземе, щяха да го изненадат, да го принудят да отбие встрани на пътя и да го вкарат във вана... Ако беше планирал нещо, ако имаше някаква тактика за гаража, нямаше да му дадат възможност да я осъществи.

Тръгнаха на запад по „Алма“, с по две платна в двете посоки. Движението на обед не беше натоварено, но имаше достатъчно коли, зад които да се скрият и да проследят незабелязано някого, дори и той да няма навика да гледа за опашки, какъвто определено беше случаят с Алекс.

— Това той ли е? — попита шофьорът.

Бен се наведе наляво и погледна през предното стъкло, сърцето му заби лудо. Приличаше на колата на Алекс, но не беше сигурен.

— Приближи се малко — рече Хорт. — Още малко.

Регистрационната табела се показа. Бен позна номера точно когато Хорт рече:

— Той е. Дръпни се назад. Остави няколко коли помежду ни.

Тупкането в гърдите на Бен се усили. Усети прилив на адреналин. Напегна бедрата, прасците и пръстите си. Погледна надясно, наляво, напред, прецени разстоянието, пресметна шансовете. Щеше му се да завърти глава, но не го направи. Не искаше да показва никакъв признак на неподчинение.

Единствената надежда, която виждаше, беше да ги разбие, когато тръгнат да отвличат Алекс. Ако брат му видеше, че нямат намерение да преговарят, може би щеше да разбере, че единствената му надежда е да разпространи „Обсидиан“. Ако успееше да се измъкне, ако се досетеше, ако го разпространеше... Мили боже, помисли си Бен. Никога не се бе опитвал да изпълни план, съставен изцяло от толкова ако, може би и вероятно.

Последваха Алекс по „Адисън“, идилична улица с идеално поддържани бунгала. Алекс намали, за да влезе в кръговото на „Брайънт“. Хорт нареди:

— Хванете го!

Шофьорът даде газ и влезе по посока на часовника в кръга, ускори и се изравни с Алекс от другата страна на улицата. Врътна волана рязко надясно и се удари в колата му. Чу се стържене на метал, беемвето изскочи на тротоара и се заби право в едно дърво. Шофьорът удари спирачки и спряха пред мястото, където се беше ударил Алекс.

Шофьорът натисна едно копче и плъзгащата се врата от страната на пасажера се отвори. Мъжът зад Бен мина покрай него и се наведе да скочи. С едно плавно движение Бен се извъртя на седалката си, заби тила и врата си в облегалката на седалката, сви колене до лицето си и заби пети под кръста на мъжа. Онзи извика и излетя през вратата, като си удари лицето в рамката отгоре.

Бен използва засилката от ритника, за да скочи на крака. Излетя през отворената врата, приземи се с рамото напред и се претърколи настрани. Вдигна колене и провря белезниците под задника си. Изправи крака и ги наведе назад, като провря белезниците зад коленете и зад прасците...

От вана се разнесоха викове. Чу как се отваря врата. *Давай, давай...*

Веригата се заклеци на токовете му. Той заизвива бясно крака и промуши китките си напред с всичка сила. Белезниците се забиха дълбоко в плътта му, помисли си, че няма да успее да извади ръцете си, и тогава веригата мина над кубинките му.

Понечи да се изправи на крака, но някой го сграбчи за косата. Усети удара с коляно навреме, успя да завърти глава и да се предпази с ръце. Ударът се стовари, но Бен избегна най-лошото. Опита да се изправи, но мъжът го беше сграбчил за косата и я извиваше, дърпайки главата му надолу. Виждаше само асфалта и чифт крака. Единият от краката се сви, подготвяйки се за нов ритник с коляно. Майната му! Бен вдигна ръце и заби юмруци с палците нагоре в топките му.

Мъжът изрева и разхлаби хватката си. Бен завъртя рязко глава и се отскубна. Беше другият от задната седалка. Опита да се приближи и Бен замахна с две ръце, искаше да преметне белезниците през врата му, но вместо това го улучи в зъбите.

Сара беше изскочила от вана, ръцете ѝ бяха още вързани отзад. Погледна към Бен.

— Бягай! — извика той.

Мъжът изби ръцете на Бен встрани и мина покрай него. Сграбчи го отново за косата и уви ръка около гушата му. Бен вдигна юмруци точно навреме, за да не може другия да почне да го души.

— Бягай! — извика отново.

Сара побегна като сърна. След секунда мъжът зад него извика и отпусна хватката. Бен се завъртя и видя защо: Сара беше изтичала зад него и го бе захапала за ръката. Беше увиснала като териер. Мъжът замахна, за да я удари. Бен кръстоса ръце и ги провря през врата му, стисна го за гушата в триъгълника, който се оформи между китките и веригата. Наклони китки назад, а лактите напред. Очите на мъжа изскочиха и той изплези език. Бен усети как хрущялът се врязва и натисна още по-силно, белезниците прорязаха китките му.

Изведнъж избухна бяла светлина и той се озова с лице към небето, не можа да разбере какво стана. Душеше мъжа, убиваше го и изведнъж...

Главата му пулсираше. Някой... някой просто го беше цапардосал с пистолет отзад. Погледна към вана. Азиатецът натъпкваше Сара обратно. А Хорт... Хорт държеше Алекс за косата, опрял пистолет в слепоочието му.

Не — помисли си Бен. Но думата не излезе от устата му. — Не.

Алекс държеше лаптоп. Мили боже, беше донесъл „Обсидиан“ ли? Всичко свърши.

— Качвай се във вана, Бен — нареди Хорт. — Или ще те разкрася с мозъка на брат ти.

Бен се изправи на крака и се отправи, олюлявайки се, към колата. Имаше чувството, че някой пробива черепа му с бормашина.

— Всичко е наред — каза Алекс. — Донесох им това, което искат.

— Алекс — рече Бен и спря. Не знаеше как да го каже. И тримата бяха мъртви.

Този път ги закопчаха заедно със Сара. Китките му бяха окървавени.

— Това беше голям подвиг — каза ѝ той, защото искаше тя да се чувства добре през малкото време, което им оставаше. — За адвокат. — Но Сара като че ли изобщо не го чу. Искаше да каже нещо и на Алекс, но какво? Алекс им бе поднесъл „Обсидиан“ на тепсия. Играта свърши.

Потеглиха. Мъжът, когото Бен бе изритал в кръста, стенеше, сякаш някой е стегнал пръстите му в менгеме, а другият, когото беше опитал да удуши, кашляше толкова много, че сякаш щеше да си изкашля дроба. Каквито и поражения да им беше нанесъл, надяваше се да са завинаги.

Хорт се обърна на седалката и насочи пистолета към Бен.

— Добре, синко — каза той на Алекс. — Ясно и просто. Искам да изключиш аварийната спирачка, която си измислил.

Аварийна спирачка. Какво бе направил Алекс, беше настроил някаква програма, която да разпространи „Обсидиан“, и никой друг, освен него не можеше да я спре? Боже, с това беше гарантирал само че ще го измъчват, преди да го убият.

— Трябва ми връзка с интернет — отвърна Алекс.

— Алекс, недей — рече Бен. — Ще ни убият и тримата в мига, в който...

— Ще ви убия и тримата, ако не го направи — безстрастно отвърна Хорт. — Както казах, Бен, не исках да става по този начин. Но мисията е по-важна.

— Карай към Маунтийн Вю — рече Алекс. — Гугъл покри целия град с безжичен интернет.

Бен се намръщи.

— По дяволите, Алекс...

— Бен, знам какво правя.

— Без повече приказки — заповяда Хорт.

Бен затвори очи. Главата му пулсираше, китките го боляха и бяха изгубили шансовете си сто процента.

Караха мълчаливо. Бен опита да се съсредоточи върху болката, защото това, което чувстваше в тялото си, беше много по-леко от онова, което ставаше в ума му. Беше глупак. Това, дето вярваше, че липсата на правила се отнася само за борбата с лошите. А какво излезе? Хорт беше още по-безпощаден. Затова той държеше пистолета, а Бен беше с белезници. Затова Хорт щеше да си върви по пътя, а те тримата щяха да бъдат заровени в някой плитък гроб. Винаги се беше смятал за реалист, дори се гордееше с това. А сега, в последните си минути на земята, бе принуден да признае истината. А тя беше, че е просто едно нищо и никакво глупаво наивно лайно и че истинските реалисти го бяха оплели в мрежите си и сега щяха да му видят сметката.

Когато стигнаха до Шорлайн Роуд в Маунтийн Вю, Алекс отвори лаптопа.

— Добре — рече той. — Имам връзка.

Отбиха встрани и спряха.

— Направи го — нареди Хорт. — И ми покажи, че си го направил.

— Вече е направено — отвърна Алекс.

Хорт се намръщи.

— Как така вече е направено? Каза ми, че трябва да го декодираш, да вкараш парола, за да спреш разпространението.

— Казах го само защото се страхувах да не сториш нещо на Сара или Бен, преди да успея да ти покажа какво всъщност съм направил.

Изражението на Хорт беше толкова непроницаемо, че все едно бе замръзнало.

— Направил си нещо друго, нали?

Алекс кимна. За една луда секунда заприлича на малкия всезнайко, който беше като дете. Бен усети абсурден прилив на

надежда.

Хорт завъртя пистолета и насочи дулото право в лицето на Алекс. Дъхът на Бен секна.

— Какво? — попита Хорт. — Какво си направил?

Алекс му подаде лаптопа.

— Ето, можеш да видиш сам.

Хорт не му обърна внимание. Пистолетът не трепна. Гледаше Алекс с механичен поглед. Бен беше толкова сигурен, че ще го застреля, че не можа да си поеме дъх.

После Хорт свали пистолета. Взе лаптопа и мълчаливо погледна екрана.

— Какво е това? — попита той. — *Статкаунтър*? Не разбирам.

— О, това е просто страница, която следи колко пъти се сваля нещо и какъв е трафикът на сайта — отвърна Алекс. Наведе се напред и посочи екрана. — Ето тук можеш да видиш колко души са свалили програмата от „Сорс Фордж“. А това тук е „Слащдот“ — леле, сто сваляния за половин час, доста вълнуващо. Изпратих я и на „Макафий“ и „Нортън“.

Пулсирането в главата на Бен беше толкова силно, че го чувстваше чак стомаха си. Не знаеше да се смее, да плаче или да повръща. Може би и трите.

Хорт толкова здраво стискаше зъби, че мускулите на бузите му бяха като вкаменени.

— Ах, ти нещастен кучи син — каза той, като поклати глава, очите му не се откъсваха от екрана. — Нямах представа какво си направил.

— Знам какво съм направил.

— Току-що отприщи анархия, синко. Анархия! Америка е страната с най-силно развита мрежа в света. Това нещо ще се разпространи като вирус и ние ще бъдем най-уязвимите от него.

— Не, ти не разбираш. Не пуснах само програмата. Пуснах и изходящия код.

— Ние взехме всички...

— Не, не ги взехте. Хилзой беше направил още едно копие. Скрил го беше на видно място, в копие на песен, която харесваше, в един торент за споделяне на файлове. Отне ми малко време, за да намеря точния файл — беше малко по-голям от останалите. Но си

беше там. Разкодирах го с „Обсидиан“ и сега всеки може да разполага с копие от него.

— Тогава сами се прецакваме. Прецакахме цялата си страна.

— Не казвам, че няма да има пробиви. Но знаеш ли какво? В момента в хиляди мазета и гаражи повече пъпчиви хакери и любители, отколкото можеш да преброиш, разнищват програмата. Някои ще открият как да я използват, да. Други ще измислят начини да се предпазят от нея. Мрежата е като организъм. Хората са нейните антители. Не можеш да спреш нещо подобно, независимо колко души ще убиеш. Това са битове. Това е информация. И...

— Информацията иска да е свободна — обади се Сара.

— Както и да е — отвърна Алекс, — анархията е само част от всичко това. Или може би изобщо не е част от него.

Хорт го наблюдаваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Според вашия информатор Озбърн Агенцията за национална сигурност не се интересува от „Обсидиан“, защото може да скапе мрежата. Трябвала им е, за да шпионират у дома.

— Озбърн ли ти каза това?

— Попитай го сам.

Настъпи дълга пауза. Изражението на Хорт стана сурово. Каза:

— Със сигурност ще го направя.

— Използвали са те, Хорт. Изиграли са те. Харесва ли ти вкусът?
— Не беше разумно, но се почувства малко по-добре, когато разбра, че някой е прекарал Хорт по начина, по който Хорт беше прекарал него.

Хорт отново погледна към екрана. Бавно поклати глава.

— Виж това — посочи Алекс. — Още двацет сваления само докато говорим. Мълвата се разнесе. Започна да набира скорост.

— Джинът е пуснат от бутилката — рече Бен. — Върни се във Вашингтон и им кажи, че не могат да го наврат обратно. Кажи им, че всичките ти усилия са отишли напразно, лайно такова!

Хорт издиша шумно. Затвори лаптопа и погледна първо Алекс, после Бен, накрая Сара.

— Операцията приключи — заяви той. — Мисията се провали. Аз се провалих.

Погледна към един от мъжете отзад.

— Махни им белезниците и ги пусни.

Онзи се възпротиви:

— Но...

— Направи го.

Мъжът се поколеба, после се пресегна и отключи белезниците. Наведе се към ухото на Бен:

— Това не е краят, тъпако — изсъска той.

— Не ме ли чу?! — отвърна Хорт и баритонът му отекна във вана. — Тази! Мисия! Приключи!

Бен раздвижи ръце. Бяха изтръпнали. Китките му бяха целите в кръв и изподрани.

Тримата слязоха от вана. Хорт свали стъклото си и ги погледна.

— Дори и джинът да е въвн от бутилката — рече той, — някои хора може да решат, че след всичко това определени индивиди представляват опасност за сигурността. Ще им кажа, че не е така. Мисля, че ви го дължа. Гледайте да не направите нещо, с което да ме изкарате глупак. Иначе ще съжалявате.

Погледна към Бен.

— Беше мисия, Бен. И трябва да си остане такава. Ти ще прецениш дали летвата не е прекалено висока за теб. Няма да се опитвам да взимам решение вместо теб.

Бен разтърка китки и кимна. В интерес на истината, не знаеше какво ще прави. Само преди миг би дал всичко да може да гръмне Хорт. Сега не беше сигурен.

— Тръгвай — каза Хорт и ванът потегли.

Бен се обърна към Сара:

— Добре ли си?

— Трябва да вървя — отвърна тя, като поклати глава.

— Да, разбира се, можем...

Тя вдигна ръце и направи крачка назад.

— Не. Имам нужда просто... Имам нужда да остана сама.

Бен извика:

— Сара, чакай!

Тя поклати глава:

— Както сам каза, беше грешка.

Алекс се намеси:

— Сара, не си отивай. Трябва да...

— Забрави — рече тя, обърна се и побягна, без дори да погледне назад.

„Калтрейн“ беше само на няколко пресечки. Бен реши, че си отива у дома.

— Остави я да си върви — рече той.

— Мислиш ли, че ще е в безопасност сама?

— Мисля, че ако Хорт искаше да направи нещо, вече щеше да го е направил. Докато и тримата му бяхме подръка.

— Не се ли притеснява, че може да го преследваш?

Бен поклати глава, опита се да си изясни нещата, изпитваше известна неувереност.

— Може и да се притеснява, но — не, нямаше да ни пусне да си ходим. Нямаше да ни пусне и ако си мислеше, че ще тръгна да му откъщявам. Това беше вместо извинение.

Алекс се намръщи.

— Не ми приличаше много на извинение.

— Доста по-добре беше от очакванията ми. Знаеш ли, той ми каза, че не е искал тази мисия. Мисля... може би част от него си е отдъхнала, че има причина да я прекрати.

— Няма откъде да знаеш. Как може да имаш доверие на такъв човек?

Бен се замисли за миг. Всички отговори, които му идваха наум, изглеждаха банални и безполезни.

— Не мога — отвърна той и думите предизвикаха нов пристъп на болка и гадене. — Не мога.

Замълчаха за миг.

— Кажи ми какво направи — рече Бен. — Публикувал си „Обсидиан“?

— Да. Но само на техно сайтове. Не съм се свързвал с никого от блогърите, за които разправяше Сара. Нямаше време.

— По-добре, че не си го направил. С разпространението му по твоя начин провали операцията на Хорт. Ако беше направил въпроса политически — вероятната проверка щеше да го накара да се почувства заплашен. Хич не ти трябва човек като Хорт да си мисли, че си заплаха за него. Както и да е, как откри изходящия код? Това не го разбрах.

Алекс се усмихна.

— Бих пийнал една бира. Искаш ли да отидем някъде?

Бен се замисли. Бира... с Алекс?

— Ами колата ти?

— Сигурно вече са я вдигнали. Ще кажа, че са ми я откраднали.

— Добре тогава, да прием бира.

Тръгнаха пеша.

— И след бирата — каза Бен, — ако искаш, можем да идем... на гробищата.

Алекс го погледна, после извърна глава.

— Няма нужда да го правиш.

— Не, искам. Искам да дойда с теб.

Вървяха, следобедното слънце стопляше лицата им.

— Знаеш ли, разбрах, че е капан — рече Алекс.

Бен се разсмя.

— „Кан“? Какви филми гледаш?

— Знаех, че искаш да имаш доверие на този човек и че не бива.

Трябваше да намеря начин да сложа край на всичко.

Без да се замисля, Бен праметна ръка през раменете на брат си.

— Добре си направил.

Алекс не отговори. На Бен му трябваше секунда, за да осъзнае, че малкият му брат хълца.

След малко Алекс каза:

— Благодаря.

Бен го стисна за рамото и не отговори нищо. И на него му беше заседнало нещо в гърлото.

35.

ИСКАМ ДА СЕ НАУЧА

Сара стигна до „Ритуал Кофи“ в шест и половина, малко след изгрев-слънце. Не беше идвала от началото на цялата бъркотия и вместо да се радва, че се връща към всекидневието си, вместо да се чувства добре, стори й се някак... блудкаво.

Връщането на работа беше странно. Озбърн беше изчезнал. Всички само за това говореха. Отиде в кабинета на Алекс и го попита какво мисли, че става. Той й отвърна:

- Мисля, че е наказание за Озбърн и предупреждение към нас.
- Не смяташ ли, че е редно да кажем нещо?
- Смятам, че трябва да сме луди, за да го направим.
- Какво казва брат ти?
- Същото.

Помисли си, че трябва да е уплашена, но вместо това се чувстваше потисната. Искаше да му каже, че съжالياва за това, което се бе случило с Бен. Сигурно изглеждаше маловажно в сравнение с всичко останало, но не беше така. Но пък ако го споменеше, нещата може би щяха да станат още по-неловки. Така че кимна и излезе от кабинета на Алекс. Оттогава гледаха да се избягват.

Влезе вътре, Гейб беше зад бара, както всяка друга сутрин.

— Здравей, Сара — поздрави я той, — липсваше ми последните няколко дни.

- Да, имах малко проблеми.
  - Надявам се, че всичко се е наредило.
  - Предполагам.
  - Супер! Обичайното ли?
- Тя въздъхна:
- Обичайното.
  - Нека да са две — обади се глас зад гърба й.
- Тя се завъртя, позна го веднага.
- Какво правиш тук?

Бен отвърна:

— Исках да те видя.

— Добре, видя ме. Сега можеш да си вървиш.

Бен подаде пари на Гейб.

— Мога да си платя кафето.

— Можеш да черпиш следващото.

Тя поклати глава. Искаше да се ядоса. И беше ядосана — но повече на себе си, че се вълнува от срещата, отколкото на нещо друго.

— Може ли просто да поговорим? — попита той. — Чаках навън половин час, измръзна ми задникът. Едно кафе ще ми дойде добре. Какво си поръчах току-що?

— „Черно око“.

— Звучи опасно. Какво представлява?

— Двойно еспreso.

— По дяволите, пиеш го всеки ден? На мен ми стига едно на седмица.

Прави се на чаровен — помисли си тя. — Дяволите да го вземат!

Отидоха в края на бара да изчакат кафетата си.

— Не успях да ти благодаря за това, което направи онзи ден — каза Бен. — Можеше да избягаш, а вместо това... Иска се много смелост.

— Дори не мислех какво правя.

— Е, това беше повече от ясно.

Не му отговори.

Той попита:

— Какво има?

Тя извърна поглед. След миг рече:

— Трябваше да направя нещо.

— Какво?

— Да го направя публично достойние. Да се свържа с блогъри. Да им разкажа какво знам.

— Какво знаеш?

— Престани. Знам много. И ти знаеш.

Той ѝ се усмихна нежно, нищо общо със самодоволното хилене, когато искаше да я вбеси.

— Да, знаеш някои неща. Но нима мислиш, че поделението ми не се е оправяло с обществени скандали и преди? Със сигурност този е гаден, но е имало и други. И мога да ти кажа още сега, докато си прием „Черните очи“... архиви се унищожават, кодови имена се променят, алибитата се осигуряват... Това е практиката. Тези хора знаят как да се защитят, Сара. И го правят много добре. По-големи играчи от нас с теб са се опитвали да ги свалят, а както виждаш, още са в играта.

— И това те кара да се чувстваш щастлив?

— Никак не ме кара да се чувствам. Просто така стоят нещата. Може би информацията иска да бъде свободна, но свободата... свободата има нужда от поделение като моето.

— Искаш да вярваш в това.

Бен поклати глава и за миг ѝ се стори безкрайно тъжен.

— Виж — каза той. — В момента равновесието е доста деликатно. Мисля, че това имаше предвид Хорт, когато каза, че се оттегля.

— Ами Озбърн?

— Знаеш какво е станало с него.

— Може да стане и с мен, нали?

— Ако дадеш на Хорт повод, да, би могло.

— Заплашваш ли ме?

По лицето му отново премина тъга.

— Не, не искам да се страхуваш от мен. Това е последното, което искам.

Тя погледна встрани. Знаеше, че е прав. Знаеше, че на правителството могат да му се разминат много неща — по дяволите, виждаше, че това става от години. Ако го бе направила публично достойние, трябваше да си признае — щеше да го стори повече заради собственото си достойнство, отколкото за да постигне истинска промяна.

Имаше и още една причина за нежеланието ѝ. Не искаше да навреди на Бен. Срамуваше се от тази причина, а срамът я караше да се ядосва.

— Да, добре, по странен начин го показваш — отвърна тя. — Прокрадваш се в стаята ми в хотела, сега ме дебнеш в кафето.

Погледна встрани. След малко погледна отново към него. Изглеждаше така, сякаш се мъчеше да не се усмихне. Може би заради

спомена за хотелската стая. Трябваше да признае, че и на нея ѝ беше трудно да го забрави.

— Наистина ли искаш да пълзя в краката ти? — попита той.

Тя се забави с отговора.

— Не мислиш ли, че трябва?

Изражението му стана по-сериозно.

— Виж — каза Бен, — това, което се случи онази нощ... не можеше да се случи в по-неподходящ момент за мен. И не можеше да е по-хубаво.

— Така ли?

— Не знам. Не съм свикнал да се моля.

Сега тя беше тази, която се опитваше да не се усмихне.

— Мисля, че трябва да се упражняваш.

— Добре, какво ще кажеш за това? Искам да те видя пак.

Тя поклати глава.

— Нищо няма да излезе. Ти си олицетворение на всичко, което ненавиждам.

Той отклони поглед и поклати глава. Сара осъзна, че беше очаквала някой от патентованите му резки отговори, и фактът, че такъв не последва или че той не желаше да последва, изведнъж я впечатли.

— Искам да кажа, че аз дори не знам къде живееш — рече тя. — Къде живееш? Живееш ли някъде?

— В движение съм. Но... мислех да прекарам известно време в Сан Франциско. Близко до дома.

— Да? Колко дълго?

— Не знам. Колко можеш да ме издържиш?

— Не знам.

— Няма да е веднага обаче. Искам първо да се отбия до Манила. Да се уверя, че дъщеря ми знае, че има баща. Но след това... Ако искаш...

Тя не отговори. Не знаеше какво става. Имаше чувството, че нещо не разбира.

Кафетата им пристигнаха. Сложи мляко и захар в своето. Бен отпи една глътка.

— Уха! — каза той. — Ето как издържаш толкова много часове.

Тя поклати глава.

— Не знам как издържам.

Той я погледна.

— Правото не е за теб, нали?

— Не знам.

— Какво искаш да правиш всъщност?

Отпи от кафето си.

— Мисля по въпроса.

Той присви рамене.

— Почини си известно време. Пътувай. Реши какво искаш.

— От твоята уста звучи толкова просто.

— Просто е.

— О, няма? — попита тя. — Затова ли отиваш в Манила?

— Трябва да си изясня някои неща, да.

— Като?...

Той присви очи и тя се почуди дали не е прекалила. Да върви по дяволите, нямаше да му позволи да ѝ говори снизходително.

— Какво например се случи миналата седмица — отвърна той, гласът му стана груб. — Дали съм от добрите момчета, както винаги съм си мислил.

Тя го погледна.

— Признай си го, вместо да се правиш, че ми даваш съвети.

Изражението му се смекчи.

— Не съм свикнал да си признавам нищо. То е като да се молиш.

Но имам желание да се науча.

Сара не можа да сдържи усмивката си. Замълчаха за миг.

— Прав беше — каза тя. — После ти изглежда като сън. И другото също.

Той кимна.

— Така става.

— И после ти се появяваш тук. Пак ли сънувам?

— Не сънуваш.

— Можеш ли да го докажеш?

— Ами мога да те ощипя.

— Апартаментът ми е на две пресечки от тук. Защо не ме ощипеш там?

Вървяха бързо. Знаеше, че идеята е лоша, но не ѝ пукаше. Може би никога повече нямаше да го види, но пак не ѝ пукаше. Щеше да мисли за това по-късно. И щеше да го измисли. Сигурна беше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.